

Penpal

จดหมาย
มิตรภาพ
ปลายทางฝัน

เรื่องและภาพ: ฉวีรัตน์ คำภา

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

Penpal

จดหมาย
มิตรภาพ
ปลายทางฝัน

เรื่องและภาพ: ญี่รู่หนันท์ คำพา

คำนำนักเขียน

เพื่อนทางจดหมาย มีคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า Penpal เป็นคำจำกัดความสำหรับกลุ่มคนซึ่งส่งจดหมายถึงกัน เพื่อแลกเปลี่ยนเรื่องราวต่าง ๆ เช่น วัฒนธรรม สิ่งที่ชอบเหมือนกัน เป็นต้น

“Penpal จดหมาย มิตรภาพ ปลายทางฝัน” เป็นเรื่องราวของหญิงสาวสองคนผู้มีโอกาสแลกเปลี่ยนจดหมายกัน ทั้งคู่ต่างแลกทั้งเรื่องราวและปัญหาต่าง ๆ คนหนึ่งกำลังทอดอวยต่อชิ้นงานสุดท้ายในรั้วมหาวิทยาลัย อีกคนหนึ่งกำลังต้องเผชิญกับความสับสนเส้นทางของอนาคต มิตรภาพผ่านจดหมายจึงเกิดขึ้น

วรรณกรรมเรื่องนี้เกิดขึ้นยามที่กำลังหมดพลังจะสร้างสรรค์เรื่องราวอื่น อีกทั้งยังมีความคิดที่ว่าหากมีโอกาสแลกเปลี่ยนเรื่องราวกับใครสักคนได้ ระบายและหาทางแก้ไขไปด้วยกันคงจะดีกว่าตัวคนเดียว กลายเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้เขียนได้พยายามสร้างวรรณกรรมเรื่องนี้ขึ้นมา

สุดท้ายแล้วผู้เขียนหวังว่าเรื่องราวของ “ภาพเขียน” และ “พิมพ์จันทร์” จะช่วยปลอบประโลมคนที่กำลังท้อใจหรือค้นหาตัวเองอยู่ไม่มากนักน้อย รวมถึงหากสามารถทำให้ผู้อ่านระลึกถึงใครสักคนที่สามารถแลกเปลี่ยนเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยกันได้ นับว่าเป็นความสำเร็จของวรรณกรรมเรื่องนี้

ณัฐนันท์ คำพา

Penpal จดหมาย มิตรภาพ ปลายทางฝัน

เรื่องและภาพ : ณัฐนันท์ คำพา

วรรณกรรมสำหรับเด็กแนวสมจริงกึ่งแฟนตาซี สำหรับเด็กอายุ ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๕

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

君と僕 この会った 運命だ。

เธอและฉัน การพบกันครั้งนี้ เป็นเรื่องของโชคชะตา

ฉบับที่หนึ่ง

หญิงสาวเดินเลียบไปตามฟุตบอลพร้อมสวมหูฟังเพื่อฟังบทเพลงที่ชื่นชอบ กระโปรงพลีทพลิ้วไปตามจังหวะการเดิน จากนั้นจึงขึ้นบันไดเลื่อนเพื่อก้าวเดินไปต่อเพื่อนำบัตรรถไฟฟ้าและเข้าที่เครื่องสแกนแล้วเดินผ่านไปเพื่อไปขึ้นชานชาลารถไฟฟ้า

ยื่นรอเกือบสิบนาทีรถไฟฟ้าที่มีป้ายไฟบอกจุดหมายปลายทางคือสถานีคูคตก็มาจอดตรงหน้า เธอจึงเดินเข้าไปและกวาดตามองหาที่นั่ง เมื่อพบแล้วจึงนั่งลงพร้อมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเล่นต่อ ดวงตาของเธอจดจ้องไปที่หน้าจอโทรศัพท์ที่สักพักก็กดปิดหน้าจอ

รถไฟฟ้าแล่นไปเรื่อย ๆ จนถึงสถานีปลายทาง หญิงสาวกระชับกระเป๋า

สะพายก่อนจะเดินตรงไปที่ลิฟต์เพื่อลงไปชั้นล่าง เธอทำเหมือนเดิมทุกอย่างแล้ว ค่อย ๆ เดินอย่างไม่เร่งรีบลงมาจากสถานี เมื่อสายตามองเห็นรถยนต์ของพ่อ จอดอยู่ไม่ไกลก็มองซ้ายขวาแล้วรีบวิ่งไปหาทันที

“หวัดดีคะพ่อ”

“มาคนละขบวนกับแม่หรือลูก”

“ตอนแรกนี่ก็จะขึ้นขบวนเดียวกัน แต่คันของภาพล่องหน้ามาก่อน แม่เลยตามมาทีหลัง” หญิงสาวตอบพร้อมเอากะเป๋าสะพายไว้ด้านหลัง

พ่อหัวเราะแล้วพูดคุยกันเรื่อย ๆ จนกระทั่งสายตาของ ‘ภาพเขียน’ เห็นแม่ถือกระเป๋าหิ้วของเดินมาจึงสะกิดบอกพ่อเพื่อเตรียมตัวขี้นรถ หลังจากแม่ขึ้นรถมาเรียบร้อยแล้วออกจากสถานีเพื่อกลับบ้าน ทั้งสามคนพูดคุยกันบ้างนิดหน่อยระหว่างทางเช่นเมื่อเย็นจะกินอะไรดี

“หรือจะแวะกินก๋วยเตี๋ยวก็ได้” พ่อถาม

“ยังไม่หิวหนึ่งเลย ร้านยังไม่ตั้งหรรอมั้งพ่อ”

ภาพเขียนนั่งฟังเพลงไปพลางคิดเมนูขึ้นมากุ้ยกับพ่อแม่ แต่สุดท้ายได้ข้อสรุปว่าให้ไปเลือกดูที่ตลาดแทนแล้วกัน จากนั้นทั้งสามจึงปล่อยให้ความเจียบเข้าปกคลุมอีกครั้ง ดวงตากลมโตมองไปตามข้างทางที่ผ่านด้วยความเพลิดเพลิน

สุดท้ายพ่อแม่ลูกก็ได้ผัดไทยคนห่อกลับมาที่บ้าน โดยที่ภาพเขียนเป็นคนหยิบช้อนล้อมและจานมาเตรียมพร้อมขณะที่พ่อกับแม่แยกไปเข้าห้องน้ำ จากนั้นจึงได้พร้อมหน้ารับประทานอาหารเย็นแล้วค่อยแยกย้ายกันขึ้นห้องนอน

ของตัวเอง

ภาพเขียนนั่งบนเก้าอี้และเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อเตรียมทำงานที่ค้างอยู่ตอนนี้เธอเป็นนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายที่กำลังทำสารนิพนธ์ซึ่งทำเป็นชิ้นงานโดยเลือกทำเป็นวรรณกรรมตามที่ถนัด เพียงแต่ตอนนี้เจ้าตัวเหมือนเริ่มจะหมดไฟเพราะทำงานได้ไม่ตรงตามแผน หลาย ๆ อย่างที่กำลังเจออยู่ทำให้เกิดคำถามในตัวเอง

เธอกำลังทำอะไรอยู่กันแน่

“ขอให้วันนี้เขียนงานได้เยอะ ๆ สาธุ”

ภาพเขียนพิมพ์พร้อมพจนมมือจากนั้นจึงตั้งหน้าตั้งตาพิมพ์เนื้อหาของงาน แม้จะพิมพ์ไปได้ส่วนหนึ่งแล้วแต่สุดท้ายก็กลับทิ้งอยู่ดี เพราะเธอรู้สึกไม่พอใจในตัวเองสักเท่าใดและก็ทำแบบนั้นอยู่เกือบสามชั่วโมงจนสุดท้ายรู้สึกว่าจะต้องพักเพื่อให้สมองโล่งก่อน จึงผละจากคอมพิวเตอร์ออกมา

หญิงสาวนั่งกอดเข่าพลงหมอนเก้าอี้วนไปมาเพื่อใช้ความคิด และเมื่อไม่มีความคิดดี ๆ เข้ามาในหัวจึงเลือกไปนอนกึ่งบนเตียงนอนแทน ภาพเขียนรู้สึกว่าการทำงานในครั้งนี้น่าจะดีกว่าอะไรที่เคยเจอและแม้รู้ว่างานนี้เป็นสิ่งสำคัญมากที่นอกจากทำให้เธอเรียนจบแล้วก็จะเป็นผลงานชิ้นเอกอีกชิ้นที่ต่อยอดได้ ถึงกระนั้นภาพเขียนก็เขียนงานไม่ออกอยู่ดีจนเริ่มท้อใจ

สภาวะจะหมดไฟมันเป็นแบบนี้เอง

“เฮ้อ ตอนเด็กไม่เคยรู้สึกงานเขียนมันยากขนาดนี้เลย”

แม้ปากจะบ่นออกมาแต่สมองยังคงค่อย ๆ พยายามเรียบเรียงความ

คิดว่าอยากจะเขียนเรื่องราวออกมาแบบไหน และเมื่อความคิดเริ่มตื้นเขินยุ่งเหยิง จึงตัดสินใจหยิบพู่กันขึ้นมาแล้วกดเพลยลิสต์ที่สร้างเอาไว้ จากนั้นก็นอนนิ่ง ๆ อยู่บนเตียงรวากับต้องการหลีกเลี่ยงเรื่องราวที่ทำอยู่

ไม่นานภาพเขียนก็ลุกกลับขึ้นไปนั่งพิมพ์งานต่ออีกครั้ง แต่สุดท้ายก็เหมือนเดิมที่ลงเอยด้วยการเขียนไม่ออก จึงตัดสินใจปิดคอมและกลับมานอนฟังเพลงต่อ บางครั้งเธอก็รู้สึกตัวเองพยายามไม่มากพอเวลาตัดสินใจปิดคอมพิวเตอร์และล้มตัวลงมานั่งวาดรูปหรือทำอย่างอื่น

ถึงอยากทำงานมากแค่ไหน แต่เมื่อสมองและใจไม่สั่งการให้พิมพ์สิ่งที่ถูกใจออกมาได้ก็ไม่รู้ว่าจะฝันตัวเองไปทำไม ภาพเขียนไม่อยากจะฝันตัวเองจนเกินไปเพราะกลัวตัวเองจะเลิกทำงานนั้นไปแทน ร่างบนเตียงพลิกตัวไปมาจนเริ่มง่วงงุนขึ้นมาจริง ๆ จึงตัดสินใจลุกปิดไฟห้องและล้มตัวลงนอน

คืนนี้เป็นอีกคืนที่เธอยังคงภาวนาว่าตัวเองในวันพรุ่งนี้จะต้องทำงานให้ครบหน้ามากที่สุดให้ได้

'โตขึ้นภาพอยากเป็นนักเขียน'

.

'ภาพอยากเขียนเรื่องที่สนุก ๆ ให้ทุกคนได้อ่าน เป็นเรื่องที่ภาพสร้างขึ้นมาจากตัวเอง'

.

'แก่เข้าใจไซ้ใหม่ คือนี่ไม่รู้ว่าจะตัวเองกำลังทำสิ่งที่ไซ้อยู่ใหม่ ทั้ง ๆ ที่เลือกและสร้างมันเองกับมือ'

'ทอมที่แล้วก็ป็นวิชาที่เขียนส่งครูนะ เวลานั้นน้อยกว่านี้ด้วย ทำไม่ได้'

ภาพเขียนสะดุ้งตื่นหลังรู้สึกได้ยินเสียงของตนเองวนไปวนมา หญิงสาวลุกขึ้นมาเปิดไฟหัวเตียงพร้อมนั่งนิ่งเพื่อสงบใจ ริมฝีปากเริ่มเข้าหากันแล้วตัดสินใจลุกขึ้นไปหยิบกระดาษพร้อมปากกา จากนั้นเริ่มลงมือเขียนจดหมายถึงตัวเอง

เวลาที่มีเรื่องต่าง ๆ เกิดขึ้นกับตัวเองไม่ว่าจะสุขหรือทุกข์ ภาพเขียนมักจะหาทางระบายความรู้สึกเหล่านั้นออกมา จดหมายจึงเป็นทางเลือกที่ภาพเขียนใช้ คนอื่นอาจเกิดคำถามว่าทำไมไม่เขียนเป็นไดอารี่รายวันไป แต่เธอที่รู้ตัวดีว่าตัวเองไม่ได้ขยันมากพอที่จะทำได้ทุกวัน จึงเปลี่ยนไดอารี่เป็นจดหมายซึ่งเขียนเป็นครั้งคราวเพื่อบันทึกสิ่งที่เกิดขึ้น โดยเน้นเป็นเรื่องสำคัญ ๆ กับตัวเอง

ครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน

ความรู้สึกต่าง ๆ ที่తోใจกับงานถูกระบายออกไป ระหว่างที่เขียนหญิงสาวรู้สึกสบายใจขึ้นมาเล็กน้อยและมันเพียงพอแล้วสำหรับช่วงเวลานี้ จากนั้นจึงพับให้เรียบร้อยแล้วเก็บใส่ซองจดหมายสีเขียวอ่อน กล่องเหล็กลายดอกไม้ซึ่ง

ดัดแปลงมาจากกล่องคุกกี้นี้เป็นที่เก็บจดหมายเอาไว้อย่างดี เมื่อเก็บกล่องเหล็ก
เข้าที่แล้วภาพเขียนจึงนอนเล่นโทรศัพท์แทน

ถึง ภาพเขียนที่กำลังอ่านจดหมาย

สวัสดิภาพเขียนที่กำลังอ่านจดหมายฉบับนี้ ตอนที่กำลังทำอีสิสอยู่
แต่เหมือนจะหมดไฟเลย ท้อใจสุด ๆ คืองานมันไม่เป็นไปตามโครงที่วางไว้
เท่าไร ตอนคิดพล็อตมันสนุกนะ รู้สึกเออ นี่มันงานเราเลย มาเขียนต่อจริง ๆ
เริ่มรู้สึกมันไม่ใช่ละ เริ่มติดขัดตั้งแต่ที่เขียนแล้วลบบ่อยหลายรอบ ภาพในหัวมันมี
นะ แต่พอเขียนออกมาแล้วมันไม่ใช่เลย ช่วงหลัง ๆ ชอบเกิดคำถามกับตัวเอง
อยู่ว่ากำลังทำอะไร ทั้งที่มันเป็นสิ่งที่คิดว่าสนุกและใช่ที่สุด แต่ทำไมถึงทำ
ออกมาไม่ได้

แล้วอีกอย่างที่รู้สึกคือ เทอมก่อนก็เขียนงานส่งใหม่ ระยะเวลาสั้น
กว่านี้แต่เขียนไปห้าตอนตามครูกำหนดยังเขียนได้ เขียนเยอะด้วย บทนำลึบ
กว่าหน้า (เลยต้องหันโยกไปบทหนึ่งด้วยส่วนหนึ่ง) เอาไปปรึกษาคุณครูก็
เหมือนจะปลดลือกว่าเออ เรากดดันตัวเองเกินไปเพราะรู้สึกว่ามันเป็นอีสิส
คุณครูก็แนะนำว่าให้ค่อยเขียนไปเรื่อย ๆ ตอนคุยเสร็จก็กลับมาทำได้ แต่ตอนนี้
ก็เป็นอีก

เอาจริงใหม่ ไม่เคยรู้สึกการเขียนนิยายหรือเขียนเรื่องราวมันยากขนาด
นี้มาก่อน บางครั้งที่เขียนไม่ออกแล้วไปหาเพลงฟังก็กลับมาเขียนได้แล้ว แต่
ตอนนี้คือหนีไปดูซีรีส์ก็แล้ว ฟังเพลงก็แล้ว อ่านนิยายหรือกระทั่งแว็บไปเขียน

นิยายเล่นก็ทำ พอเริ่มมีภาพงานกลับมาก็นั่งเขียนต่อใช้ปะ สรุปมาได้นิดนึง (แะ
มากไม่ไหว ฮือ)

คือพอคิดงานไม่ออกเลยเลิกเขียน ปิดคอมมานอนเล่นต่อเห็นว่าเออ
เกือบ ๆ ห้าทุ่มละนอนเลยแล้วกัน เมื่อพุงนี้ส่องโล่งคิดงานออกต่อยาวไป
สรุปฝันจะ เรียกว่าฝันได้ไหมหรือแค่เครียดจนหลอน คือได้ยินเสียงตัวเองแบบ
เบา ๆ บอกกับคนอื่นว่าอยากเป็นนักเขียน อยากทำหนังสือละก็เสียงที่ปนกับ
เพื่อน งง หลอนอะไรก่อน

จากที่อ่านคงเข้าใจแล้วใช่ไหมว่าอึดอัดตัวเองแค่ไหน ไม่เขียน
จดหมายมาหลายเดือนเพราะตั้งใจจะเขียนเล่าที่เดียวตอนทำเล่มเสร็จ สรุปไม่
ไหวจ้า ต้องเขียนเลยเพราะมันถึงขั้นฝันได้ยินตัวเองแล้ว ไม่ไหวแล้วเด้อ ฮึบไป
เล่าที่เดียวตอนปิดจ็อบคงตายก่อน อยากสคิปเวลาไปตอนนิทรรศการแล้ว
อยากจบแล้ว ฮืออออ แต่ตอนเขียนจดหมายเริ่มสบายใจละ น่าจะกลับไปเขียน
งานต่อได้แล้วพุงนี้ เอาเป็นว่าตอนนี้จะสู้ (บอกเพื่อนผู้ตลอดแต่ตัวเองไม่ไหว
ฮ่า) ฉบับหน้ามาเมื่อไหร่ไม่รู้ แต่ถ้าไม่ไหวก็งานอีกก็มาอีกแหละ เอาเป็นว่า
ตอนนี้ขออนอนก่อน เทียงคืนละ เจอกันใหม่

ปล. ฉบับหน้าจะพยายามให้เป็นฉบับที่ไม่ใช่เรื่องหมดไฟอีก (มั้ง)

จาก

ภาพเขียนที่ไฟกำลังมอด (ขอถ่านเติมหน่อยจ้า)

หญิงสาวเจ้าของเรือนผมสั้นย้อมสีบลอนด์แซมสีชมพูอ่อนขมวดคิ้ว หลังจากอ่านจดหมายจบ ดวงตากลมโตกะพริบถี่ ๆ ด้วยความไม่เข้าใจ ทั้งกระดาษเส้นกริดแบบฉีก ทั้งของจดหมายสีเขียวอ่อนที่ไม่มีในคลังของจดหมาย ทั้งเนื้อความในจดหมายเมื่อครู่ แต่ตอนนี้เธอเพิ่งอ่านบททวนบทเรียนเสร็จและยังเรียนอยู่ชั้นปีที่สามของมหาวิทยาลัยเท่านั้น อีกตั้งหนึ่งปีกว่าจะได้เริ่มทำอีลิส

อีกอย่างที่สงสัยคือลายมือในจดหมายไม่คล้ายจะเป็นลายมือของเธอ แม้แต่น้อย รวมไปถึงชื่อ 'ภาพเขียน' ที่ลงท้ายเอาแทนจะเป็นชื่อ 'พิมพ์จันทร์' เห็นได้ชัดจนเลยว่าจดหมายฉบับนี้ไม่ใช่ของเจ้าตัวแน่นอน ถึงกระนั้นกลับมาอยู่ในกล่องจดหมายในลิ้นชักเธอเสียได้

“อะไรเนี่ย”

พิมพ์จันทร์พิมพ์พร้อมนั่งคิดถึงที่มาของจดหมายประหลาดฉบับนี้ ก่อนจะรี้อค้นกล่องจดหมายของตัวเองแต่ไม่พบสิ่งใดผิดปกติ จากนั้นจึงกวาดสายตาอ่านเนื้อความอีกรอบอย่างตั้งใจ สำหรับเด็กเรียนสายภาษาต่างประเทศแบบเธอก็ต้องเจอการเขียนเรื่องราวอยู่บ้าง แต่พิมพ์จันทร์ไม่ใช่คนอ่านงานเขียนมากมายขนาดนั้น อีกทั้งกลุ่มเพื่อนสนิทไม่มีใครเป็นนักเขียนสักคน การจะเข้าใจเจ้าของจดหมายที่คร่ำครวญการเขียนเรื่องราวไม่ออกค่อนข้างจะต้องพยายามเสียหน่อย

หญิงสาวอ่านบททวนเนื้อความจดหมายวนอยู่สามสี่รอบ จากนั้นมือก็หยิบกระดาษมีเส้นมีกรอบสีฟ้าอ่อนมาพร้อมเขียนตอบกลับจดหมายประหลาด แม้ไม่รู้ว่าจะมาจากไหนแต่บางทีการเขียนกลับไปหาภาพเขียนซึ่งเป็นเจ้าของจดหมายอาจจะได้รับจดหมายจากเธอในตอนนี้ก็ได้ เมื่อเขียนเสร็จพิมพ์จันทร์ได้แต่งจดหมายเพิ่มเติมด้วยสติ๊กเกอร์น่ารัก ๆ ก่อนจะพับให้เรียบร้อยแล้วสอด

ใส่ซองสีน้ำตาลอ่อน ด้านหน้าบีบตัวบีบลายแสดมบีแล้วเอาไปวางไว้ในกล่องเก็บเหมือนเดิมพร้อมจดหมายที่ตั้งใจตอบกลับ

ตอนนี้ความคิดมากมายเกิดขึ้นไม่หยุดหย่อน หญิงสาวตื่นตื่นและนั่งคิดไปเรื่อย ๆ ว่าจดหมายจากคนที่ชื่อภาพเขียนมาอยู่ที่เธอได้อย่างไร พิมพ์จันทร์หยิบโทรศัพท์มาค้นหาว่ามีใครหรือทฤษฎีใดจะอธิบายเรื่องนี้ได้บ้าง ซึ่งนั่งค้นหาอย่างจริงจังอยู่เป็นชั่วโมง และสิ่งที่ได้กลับมาเป็นความว่างเปล่าเท่านั้น ทำให้เธออาจจะต้องรอพิสูจน์ด้วยตัวเองต่อไปโดยการเฝ้ารอจดหมายตอบกลับมาจากอีกฝ่าย

“ภาพเขียนหรือ เป็นใครกันแน่นะ”

พิมพ์จันทร์เก็บของเข้าลิ้นชักเรียบร้อยแล้วจึงเดินไปหยิบชุดนักศึกษา มาเตรียมเอาไว้หน้าตู้เสื้อผ้า ก่อนจะปิดไฟในห้องกลับมาล้มตัวนอนบนเตียง โทรศัพท์ถูกชาร์จแบตเตอรี่ไว้ที่โต๊ะข้างมุมเตียง ท่ามกลางความเงิบและความมืดภายในห้อง เธอยังคงลืมตามองเพดานอยู่

ตอนนี้เธอกำลังคิดว่าภาพเขียนคนนั้นจะตอบกลับจดหมายของเธอมาหรือไม่ และยังคงขบคิดถึงต้นตอว่าจดหมายของคนที่ไม่รู้จักมาอยู่ในกล่องจดหมายซึ่งเก็บไว้ในลิ้นชักอย่างตีได้อย่างไร แม้แต่พ่อแม่ไม่เคยได้ยุ่งกับสิ่งนี้เลยสักครั้ง คนอื่น ๆ ยิ่งเป็นไปไม่ได้ใหญ่เพราะเธอหวงของทุกชิ้นของตัวเองอย่างมาก

พิมพ์จันทร์เริ่มรู้สึกตัวเองฟุ้งซ่านจนเกินไป ตอนนี้ขอเพียงภาพเขียนตอบกลับจดหมายของเธอมาก่อน แล้วค่อยปรึกษากันว่าสาเหตุมันเกิดจากอะไรก็ยังไม่สาย หญิงสาวกระซิบผ้าห่มพร้อมหลับตาลงแล้วผล็อยหลับไป

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

疲れた時 君の言葉が 聞い嬉しい。

ช่วงเวลาที่รู้สึกเหนื่อยล้า คำพูดของเธอนั้น ดีใจที่ได้ยิน

ฉบับที่สอง

กรี๊ง! กรี๊ง!

เสียงนาฬิกาปลุกจากโทรศัพท์ดังขึ้นพร้อมร่างของหญิงสาวที่ผุดลุกขึ้นมากดปิดแล้วล้มตัวลงนอนต่อ ผ่านไปเกือบห้านาที เสียงนาฬิกาจะลอกใหม่ก็ดังขึ้นอีก การกระทำเดิมวนมาอีกรอบแต่คราวนี้ภาพเขียนถอดสายชาร์จ้ออกจากโทรศัพท์และนั่งนิ่ง ๆ เพื่อตั้งสติ

“วันนี้ตื่นไวเหมือนกันนะเนี่ย” หน้าจอโทรศัพท์บอกเวลาที่ห้าสี่สิบนาที แม้จะยังง่วงแต่ก็ผืนลุกขึ้นแล้วจัดเก็บที่นอนให้เรียบร้อย จากนั้นจึงเดินเข้าห้องน้ำเพื่อล้างหน้าและแปรงฟันให้เรียบร้อยก่อนจะเดินลงไปชั้นล่าง

“เดี่ยวภาพล้างกระดาษให้แม่หน่อยนะ แล้วอย่าลืมกวาดบ้านดูบ้านด้วย”

“จำ ไม่ลืมอะไรใช่ไหม แม่เอาโทรศัพท์ไปยัง”

“เอามาแล้ว ๆ มาลือคบบ้านก่อน”

แม่ตอบก่อนจะบิดประตูซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับภาพเขียนยกแก้วน้ำขึ้นดื่มจนหมด เมื่อลือคบประตูเรียบร้อยงานบ้านจึงเริ่มขึ้น หญิงสาวไล่กวาดดูตั้งแต่ชั้นล่างขึ้นชั้นบนจนสะอาดครบทุกห้องแล้วค่อยไปอาบน้ำ แต่งตัวเสร็จจึงลงมาอุ่นข้าวในหม้อให้ร้อนเพื่อรอพ่อที่ไปส่งแม่ซื้อกับข้าวมา

ภาพเขียนหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเล่นเพื่อฆ่าเวลา และเมื่อนึกว่าอยากกินไข่ดาวจึงลุกไปทอดเตรียมเอาไว้ ตอนทอดไข่ดาวเสร็จพ่อก็ไขประตูเข้าบ้านมาพร้อมชามกับข้าวที่มีแกงจืดมะระยัดไส้ ยำหมูยอและผัดเผ็ดกระดูกหมู

“แกะอะไรบ้างพ่อ ภาพทอดไข่ดาวเอาไว้ด้วย”

“เอาต้มจืดกับผัดเผ็ดก็ได้ เดี่ยวพ่อไปอาบน้ำก่อน” เมื่อคล้อยหลังพ่อเดินเข้าห้องน้ำไป ภาพเขียนจึงเอากับข้าวไปเทใส่จานให้เรียบร้อย แล้วค่อยตักข้าวใส่จานมารอพ่อกินข้าวพร้อมกัน

พ่อที่อาบน้ำเสร็จก็เดินลงมานั่งกินข้าวด้วยกันพร้อมกับพูดคุยเรื่องของพี่สาวอย่างภาพวาดซึ่งกำลังเรียนต่อด้านการทำอาหารที่ต่างประเทศ โดยพี่สาวมาบอกไว้ในกลุ่มแชทครอบครัวว่ากำลังจะเริ่มเรียนที่โรงเรียนใหม่แล้วหลังจากเรียนปรับพื้นฐานภาษาอังกฤษมาครึ่งปี

“พี่วาดถ่ายโรงเรียนมาให้ดูด้วย สวยอยู่นะพ่อ”

“พ่อก็อวสวยดี โรงเรียนใหญ่ทีเดียว พี่วาดบอกใหม่ว่าเรียนวันไหนบ้าง” ภาพเขียนเลื่อนหน้าจอเพื่อหาข้อความบอกวันเรียนของพี่สาวก่อนจะเอ่ยตอบ “วันจันทร์กับวันศุกร์ วันว่างที่ไม่ได้ไปทำงานพอดีเลย”

พ่อพยักหน้ารับจากนั้นจึงกินข้าวต่อจนอิ่ม ภาพเขียนเก็บจานไปล้าง ขณะที่พ่อออกไปรดน้ำต้นไม้ ซึ่งหลังล้างจานเสร็จได้ตะโกนบอกพ่อกว่าจะขึ้นห้องไปทำงานต่อ ระหว่างเปิดคอมพิวเตอร์หญิงสาวพยายามลำดับโครงเรื่องที่ต้องการจะเขียนต่อไปด้วย

สองมือพิมพ์งานไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งรู้สึกถึงทางตันจึงได้ย้อนอ่านสิ่งที่เขียนมาและปรับแก้จุดที่คิดว่าไม่พอใจแล้วจึงกลับมาพิมพ์เนื้อหาต่อ แต่เมื่อทำไปได้สักพักภาพเขียนรู้สึกว่ายังไม่ใช่สิ่งที่ต้องการสื่อออกมาจึงตัดสินใจลบและเริ่มพิมพ์ใหม่ทั้งหมด

ทำแบบนี้ซ้ำไปมาอยู่เกือบสองชั่วโมง

และเป็นแบบนี้เกือบทุกวัน

ภาพเขียนถอนหายใจพร้อมหมุนเก้าอี้ให้ห่างจากหน้าจอ แล้วบิดตัวเพื่อไล่ความปวดเมื่อย จากนั้นจึงหยิบสมุดมาเขียนเนื้อเรื่องที่ต้องการโดยหวังว่าจะช่วยให้สามารถนำมาดำเนินงานต่อได้ แต่เขียนไปได้นิดเดียวเท่านั้นจึงหยุดมือ

คิดไม่ออก สมองภาพเขียนโล่งสุด ๆ

“ยากจังเลย”

เธอพยายามสงบสติของตัวเองด้วยความคิดหนีไปดูซีรีส์สักหนึ่งตอน

จากนั้นจึงค่อยกลับมาทำงานต่อ ว่าแล้วจึงเดินออกจากห้องลงไปหยิบน้ำและขนมมาตุนเอาไว้เพิ่ม เพื่อกลับมานั่งทำงานแล้วจะได้มีของกินมาทำให้ปากไม่ว่างบ้าง

สองแขนหอบหิ้วทั้งขนมปัง ขนมกรุบกรอบ เยลลี่ นมเปรี้ยวและน้ำเปล่าขวดใหญ่ ๆ มาจัดวางตรงชั้นข้างโต๊ะซึ่งหญิงสาวจัดแบ่งพื้นที่เอาไว้ ภาพเขียนกดพักหน้าจอคอมพิวเตอร์แล้วหยิบไอแพดขึ้นมาตั้ง นิ้วกดที่แอปพลิเคชันดูหนังชื่อดังแล้วเลือกเรื่องที่ดูค้างเอาไว้

จากนั้นจึงหันไปหยิบขนมปังและนมเปรี้ยวมาเป็นของว่างยามดูซีรีส์ การได้พักสักหน่อยย่อมทำให้ภาพเขียนรู้สึกดีขึ้นไม่น้อย แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ ก็ถือว่าเพียงพอ ระหว่างที่จับจ้องหน้าจอที่ฉายซีรีส์อยู่นั้นทางตาได้เห็นเหมือนกล่องจดหมายปิดไม่สนิทเพราะมีซองจดหมายโผล่ออกมา

ภาพเขียนจึงใช้นิ้วดันซองจดหมายกลับเข้าไปก่อนจะตั้งใจกินขนมต่อ จนกระทั่งซีรีส์จบหนึ่งตอนตามที่ต้องการจึงเตรียมตัวทำงานต่อ ของขนมปังและกล่องนมเปรี้ยวที่หมดแล้วถูกทิ้งถังขยะ หญิงสาวโยกคอไปมาอีกรอบแล้วจึงเริ่มลงมือเขียนงานทันทีก่อนจะนึกบางสิ่งขึ้นมาได้

“จดหมายเมื่อคืนติดสติ๊กเกอร์หรือยังนะ”

กล่องจดหมายถูกหยิบออกมาเพื่อดูจดหมายฉบับล่าสุดที่เขียนตามปกติแล้วภาพเขียนหลังจากที่เขียนจดหมายเสร็จแล้วจะมีการตกแต่งจดหมาย ไม่ว่าจะจดหมายฉบับนั้นจะบรรยายความสุขหรือความทุกข์ใจ อย่างน้อยการมีสีสันจากสติ๊กเกอร์น่ารัก ๆ ก็จะช่วยให้อจดหมายนั้นไม่เศร้าหมองเกินไป

แต่เมื่อเปิดฝากล่องออกจึงได้เห็นว่ามียจดหมายในซองที่ไม่คุ้นตาวางอยู่เป็นฉบับแรก สติ๊กเกอร์ที่ใช้ปิดผนึกก็ไม่ใช่อันที่ภาพเขียนมีอยู่ ด้วยความแปลกใจจึงรีบหยิบออกมาอ่านทันทีโดยแกะอย่างระมัดระวังตามนิสัย เมื่อได้เห็นลายมือและข้อความยิ่งทำให้ต้องขมวดคิ้วไปใหญ่

“บ้าไปแล้ว”

ถึง ภาพเขียน

สวัสดิ์คะภาพเขียน เราชื่อพิมพ์จันทร์นะคะ ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมจดหมายของเธอถึงโผล่มาที่เราได้ ขอโทษที่ถือวิสาสะอ่านจดหมายด้วยนะ ดูเหมือนจะเป็นพี่ด้วยหรือเปล่า ทำอีลิสแล้วแปลว่าต้องเป็นปี่สี่ ส่วนเรายังอยู่ปีสามคะ เรียนเอกญี่ปุ่น

เธอบอกว่าเริ่มหมดไฟใช่ไหมคะ เราว่ามันปกติของทุกอาชีพต้องเจอกันสักครั้ง แต่ทางที่ดีไม่ว่างานไหนก็ไม่นำมาถือการเลยนะ เราว่าแทนที่เธอจะตะบี้ตะบันเขียนเรื่องนี้ต่อไป ลองหาเรื่องอื่นมาเขียนแทนดีไหม เพื่อว่ามีตัวเลือกให้ดูว่าชอบงานไหนมากกว่ากัน หรือว่าห้ามเปลี่ยนชิ้นงานแล้วคะ

ตอนเราแปลบทความหรือคิดบทพูดฟรีเซ็นไม่ออกก็ลองไปทำอย่างอื่นหรือหาหัวข้อใกล้ ๆ ตัวมาทำแทนงานเดิม เราว่าถ้าเป็นเรื่องใกล้ตัวของเธอมาก ๆ ก็อาจจะทำให้เรียบเรียงมันออกมาได้ดีคะ อาจจะไม่ได้ต้องการเวอร์วังแต่ทำงานด้วยความสบายใจมันดีที่สุดนะ ลองค่อย ๆ ปรับงานไปก่อนก็ได้คะ อันนี้

เราลองเสนอจากที่อ่านจดหมายเธอ

ถ้าให้เราเปรียบเทียบการเขียนชิ้นงานของเธอคงเหมือนเราที่กำลังเล่น บาส ตำแหน่งที่ยืนประจำเมื่อไม่ดีก็จำเป็นต้องเปลี่ยนตัวหรือลองเล่นตำแหน่งที่ ไกลเคียงกับทักษะของตัวเอง อาจจะทำให้ค้นพบสิ่งที่ทำได้ดีกว่า ลองปรึกษา คุณครูก็ดีนะคะ จะได้บอกปัญหาและมีคนหาทางช่วยเพิ่มอีกคนหนึ่งนะ

ไม่รู้ว่าจะจดหมายฉบับนี้จะถึงมือใหม่นะคะ แต่หากถึงและเธอใจดีตอบ กลับมา เราคงได้ข้อสรุปว่ากล่องจดหมายนี้ทำให้เราสองคนแลกเปลี่ยนกันได้ เพราะปกติเราจะเก็บกล่องจดหมายเอาไว้ที่ลิ้นชัก ซึ่งแน่นอนว่าไม่มีใครมาหยิบ มันได้แน่นอน หวังว่าเราจะได้พิสูจน์เรื่องนี้ด้วยกัน

ปล. ถ้าเราได้ส่งจดหมายหากันได้จริง ๆ เธอสามารถมาบ่นหรือพูดคุย กันได้นะคะ เรายินดีที่จะรับฟังค่ะ :)

จาก

พิมพ์จันทร์

ภาพเขียนอ่านจบแล้วหยิกแขนตัวเองทันที ความเจ็บจี๊ดเป็นสิ่งยืนยันว่าไม่ใช่ฝัน จดหมายที่เธอเขียนเพราะท้อใจในการทำงานเมื่อคืนถูกตอบกลับ โดยใครไม่รู้ ทั้งที่จดหมายของเธอเก็บเข้ากล่องจดหมายบนโต๊ะตัวเอง แถมเพิ่งเขียนเมื่อคืนตอนกลางดึก ไม่มีสามารถมีใครสามารถเอาจดหมายมาได้แน่นอน หัวคิ้วของภาพเขียนแทบจะผูกกันเป็นโบอยู่แล้ว

เกิดอะไรขึ้นกันแน่

“ไม่ได้ฝันด้วย แล้วจดหมายมาจากไหน” ความคิดมากมายตีกันยุ่งเหยิง เหตุการณ์ไม่น่าเชื่อนี้เหมือนจะเป็นสิ่งที่พบได้ในวรรณกรรมมากมายที่เคยอ่าน แต่เมื่อเจอกับตัวเองภาพเขียนเริ่มคิดไม่ตก หญิงสาวตัดสินใจค้นโต๊ะของตัวเองว่ามีทางใดที่จดหมายจะมาได้บ้าง

แต่ไม่พบสิ่งใดที่ผิดปกติเลยกลับมานั่งเก้าอี้ดั้งเดิม ภาพเขียนหยิบจดหมายขึ้นมาอ่านอีกครั้งและมาสะดุดกับข้อความที่ว่ากล่องเก็บจดหมาย อาจจะเป็นตัวกลางที่ทำให้แลกเปลี่ยนกันได้ กล่องเหล็กจึงถูกนำมาสำรวจอีกครั้งรอบแต่ก็ไม่พบช่องทางใด สุดท้ายภาพเขียนจึงสรุปด้วยตนเองว่ามันอาจจะเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติแบบในวรรณกรรมที่อ่าน

จากนั้นจึงกลับไปจดจ่อที่เนื้อความจดหมายอีกรอบหนึ่ง คำแนะนำให้ลองหาเอาเรื่องใกล้ตัวมาเขียนทำให้ภาพเขียนจุกคิด แต่เธอก็เสียดายเรื่องที่กำลังทำอยู่ไม่น้อยเพราะตั้งใจที่อยากจะทำผลงานสไตล์ที่ชอบและอยากลองทำ กระนั้นแรงกดดันที่เกิดขึ้นเนื่องจากทำไม่ได้ตามแผนและความคาดหวังของตัวเองมันอาจจะทำให้งานไม่เดินหน้ากว่าเดิม

การเริ่มต้นใหม่กับสิ่งใกล้ตัวอาจจะดีก็ได้

“หรือจะลองเรื่องนั้นดี”

ภาพเขียนลังเลอยู่ชั่วครู่ก่อนจะตัดสินใจพับจดหมายเก็บไว้แล้วกลับมาจดจ่อที่หน้าจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง แต่คราวนี้หญิงสาวเปิดแท็บของโปรแกรมขึ้นมาใหม่แล้วลองเขียนสิ่งที่เคยอยากจะทำทันที แน่แน่นอนว่าไม่ได้ราบรื่นมาก แต่เธอรู้สึกว่าทำได้ดีกว่าเรื่องเดิมที่จดจ่ออยู่ก่อนหน้านี้

“ใส่ใส่ใส่ด้วยดีไหมนะ”

คราวนี้สิ่งที่กังวลแทนการเขียนเนื้อเรื่องกลับกลายเป็นกลอนใส่ใส่ซึ่งต้องขุดความรู้ภาษาญี่ปุ่นอันน้อยนิดของตัวเองมาใช้ คำศัพท์มากมายถูกค้นหาเพื่อนำมาสร้างสรรคกลอนใส่ใส่ให้สมบูรณ์ เสร็จแล้วจึงเริ่มต้นพิมพ์เนื้อเรื่องบทแรกต่อทันที

เมื่อเขียนไปเรื่อย ๆ ยิ่งทำให้ภาพเขียนรู้สึกว่างานตรงหน้านี้ทำได้ดีแรงกดดันที่จะต้องทำให้ได้ตามเป้าหมายลดลง หลงเหลือเพียงว่าอยากจะเขียนให้ได้ก็หน้าตามเป้าหมายแค่นั้น จนกระทั่งเขียนได้สักพักจึงหยุดพักมือที่พิมพ์และไล่อ่านตั้งแต่ต้นเพื่อทบทวนพร้อมปรับแก้

“หรือจะได้อ่านเรื่องนี้ส่งจริง ๆ” ภาพเขียนพูดพลางสายหัวอย่างขบขันเมื่อรู้สึกวุ่นวายเริ่มล่าจากการจ้องหน้าจอนานไปจึงตัดสินใจพักหน้าจ่ออีกครั้งแล้วหันมาสนใจจดหมายที่วางเอาไว้แทน

เจ้าของนามแฝง rams ที่ตอบจดหมายกลับมาเหมือนเป็นผู้วิพากษ์ของภาพเขียน การได้ลองเขียนเรื่องที่เคียดเคียดสมัยปีสองมาปรับให้เข้ากับเหตุการณ์ในตอนนี ทำให้เธอเริ่มมีความหวังว่านี่อาจจะเป็นผลงานที่ทำให้เธอบรรลุเป้าหมายได้

ภาพเขียนรู้สึกขอบคุณอีกฝ่ายมากจริง ๆ

เมื่อคิดแบบนี้จึงเริ่มหยิบกระดาษและปากกามา การเขียนจดหมายคราวนี้ภาพเขียนไม่ลืมที่จะตกแต่งด้วยสติ๊กเกอร์ อีกทั้งยังมีเพิ่มเติมในการใช้ปากกาหลากสีเข้ามาตกแต่งช่วยทำให้จดหมายมีความน่ารักเพิ่มขึ้น ก่อนใส่ซองสีเขียวย่อแบบเดิม ปิดผนึกด้วยสติ๊กเกอร์คำว่าขอบคุณเป็นภาษาอังกฤษ

แล้วเก็บลงกล่องจดหมายอีกครั้ง

“หวังว่าจดหมายจะส่งไปถึงนะ”

เวลาหลังเลิกเรียนของพิมพ์จันทร์คือกลับบ้านมาซ้อมบาสเกตบอลกับเพื่อนในหมู่บ้านที่สนิทกันแต่เด็ก วันนี้ก็เช่นเดียวกันที่เธอมาซ้อม เพิ่มเติมมีเพื่อนในทีมคณะมาด้วยเนื่องจากสนามประจำที่ซ้อมคิวของเต็ม ทำให้วันนี้จึงต้องเดินทางมาที่แถวบ้านของมาร์สซึ่งไกลกว่าเดิมเสียหน่อย

ทุกคนต่างซัดซ้อมอย่างสนุกสนานกว่าครั้งก่อน เพื่อน ๆ ในหมู่บ้านช่วยเป็นคู่ซ้อมได้อย่างดี ทีมบาสหญิงของตนเองก็สนุกมากที่ได้เจอคู่แข่งที่เก่งกาจ ทำให้ได้ลองอ่านเกมของผู้เล่นแบบอื่นมากขึ้น เป็นผลดีต่อทีมไม่น้อย พิมพ์จันทร์จึงได้รับการเียนยอตลอดทั้งการซ้อม

“สนุกมากเลยพิมพ์จันทร์ วันหลังมาซ้อมที่แถวบ้านอีกได้ไหม”

“ได้ค่ะพี่จ๋า ถ้าจะมาพิมพ์บอกเพื่อนกับจางสนามให้” พิมพ์จันทร์ตอบรุ่นพี่กับตันทีมแล้วเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นแทน ซึ่งส่วนใหญ่พิมพ์จันทร์จะเป็นฝ่ายฟังและตอบโต้ด้วยรอยยิ้มหรือหัวเราะ เมื่อส่งเพื่อนร่วมทีมคณะคนสุดท้ายขึ้นรถเมล์เรียบร้อย หญิงสาวจึงได้ค่อย ๆ เดินกลับบ้านโดยไม่ลืมแวะซื้อข้าวติดมือกลับไปด้วย

“วันนี้เอากะเพราะหมุกรอบกับเส้นเล็กแห้งหมูตุ๋น ไม่ผัก พิเศษเส้นกับเครื่องคะ”

“ได้จ้จ้าน้องพิมพ์ รอก่อนนะลูก อีกสองคิว”

“จ้จันเดียวหนูมาเอานะคะ”

พิมพ์จันทร์บอกบ้าเจ้าของร้านข้าวแล้วเดินไปที่ร้านน้ำหวานใกล้ ๆ กัน ก่อนจะสั่งชามะนาวสองแก้วแบบยกน้ำแข็ง ยื่นรอหลังจ่ายเงินสักพักเครื่องดื่มก็มาอยู่ในมือเธอ แล้วจึงกลับมายื่นรอข้าวที่สั่งเอาไว้เกือบสิบห้านาทีซึ่งได้ของ

หญิงสาวยิ้มและจ่ายเงินให้บ้าแม่ค้า จากนั้นจึงเดินกลับเข้าบ้านอย่างรวดเร็วเพราะรายการออนไลน์ที่อยากดูใกล้จะมาแล้ว เมื่อเข้าบ้านเรียบร้อย พิมพ์จันทร์ได้ลือคปรระตุอย่างแน่นหนาและรีบนำกับข้าวมาเทใส่จานไปนั่งที่โต๊ะ ซึ่งมีไอแพดวางอยู่

นิ้วเรียวกดเข้าแอปพลิเคชันชื่อดังจากนั้นจึงกดเข้ารายการที่กำลังออกอากาศสดทันที ข้าวกะเพราและชามะนาวเป็นเมนูโปรดของพิมพ์จันทร์ทำให้มือเย็นเต็มไปด้วยความสุข หลังจากล้างจานเสร็จเธอก็หยิบผ้าขนหนูพร้อมชุดนอนเดินเข้าห้องน้ำต่อทันที

หญิงสาวใช้เวลาไม่นานก็เดินออกมาหนึ่งที่โต๊ะทำงานของตัวเองแล้วเริ่มหยิบกระดาษกับสกินแคร์ออกมาวางเรียงแล้วจึงค่อย ๆ บรรจงทาบนใบหน้าเสร็จแล้วก็เก็บเข้าที่เดิมอย่างเป็นระเบียบ เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นมาเรียกความสนใจก่อนที่พิมพ์จันทร์จะกดรับสาย

“ฮัลโหลคะแม่”

พิมพ์จันทร์แนบโทรศัพท์ไว้กับไหล่ขณะที่มือกำลังกดเปิดคอมพิวเตอร์และหยิบสมุดจดบันทึกออกมาวาง แล้วค่อยปรับท่าทางการคุยโทรศัพท์ เสียง

จากปลายสายของแม่ค่อนข้างดังด้วยเสียงเครื่องจักรจนต้องลดเสียงลงเพื่อไม่ให้หูดับไปเสียก่อน ซึ่งสาเหตุที่โทรมาแม่เพียงต้องการพูดคุยว่าลูกสาวทำสิ่งใดอยู่

(“กินข้าวหรือยัง วันนี้แม่ค้างที่คอนโด พิมพ์นอนคนเดียวได้ใช่ไหมลูก”)

“กินอืมแล้วคะ กำลังจะอ่านหนังสือ พิมพ์นอนคนเดียวได้ แม่ไม่ต้องห่วงนะคะ”

(“แล้วพ่อโทรหาหรือยัง เขาไลน์มาบอกแล้วว่าพุงนี้มาหาไม่ได้แล้ว มีประชุมที่ทำงาน”) พิมพ์จันทร์ลอบถอนหายใจยามได้ยินน้ำเสียงติดหูเคืองของแม่เวลากล่าวถึงพ่อ แม้จะรู้ว่าแม่ไม่พอใจที่พ่อยกเลิกนัดที่จะมาหาเธอ ไม่ต้องคิดเลยว่าคงทะเลาะกันมาก่อนนี้แน่นอน

พิมพ์จันทร์กดไอแพดเพื่อเช็คข้อความจากพ่อซึ่งเพิ่งจะแจ้งเตือนเมื่อสิบนาทีที่แล้ว จากนั้นจึงตอบกลับแม่ไปว่ารับรู้ข้อความจากพ่อเรียบร้อยแล้ว พุดคุยกันอีกนิดหน่อยจึงค่อยวางสาย เพราะแม่จะต้องกลับไปทำงานต่อ ซึ่งเมื่อวางโทรศัพท์แล้วหญิงสาวก็ต้องถอนหายใจออกมาอย่างเบื่อหน่าย

ใบหน้าบึ้งตึงประปรายตาถี่ ๆ เพื่อไล่น้ำตาที่เหมือนจะหนองคลอตรงดวงตา ครอบครัวของพิมพ์จันทร์ประกอบไปด้วยพ่อ แม่และตัวเธอเอง ก่อนหน้านี้ทั้งสามคนอยู่ด้วยกันเป็นครอบครัวปกติที่รักใคร่กันดี พ่อของเธอทำงานเกี่ยวกับบริษัทอะไหล่รถยนต์ที่บ้าน ส่วนแม่เป็นผู้จัดการโรงงานผลิตกระดาษส่งออกชื่อดัง

ทั้งพ่อและแม่แม้จะงานยุ่งมากแค่ไหนก็จะพยายามหาเวลากลับบ้าน

เสมอเพื่อไม่ให้พิมพ์จันทร์ในวัยเด็กต้องรู้สึกเหงา แต่ไม่รู้เมื่อใดที่ความอบอุ่นและความรักเหล่านั้นหายไป พ่อกับแม่เริ่มมีปากเสียงจากการที่ทั้งคู่ไม่มีเวลาให้ครอบครัวเหมือนเดิม งานของพ่อรัดตัวด้วยภาระซึ่งรับมาจากปู่ ฝั่งของแม่ได้เลื่อนขั้นทำให้จำเป็นต้องมีไปต่างจังหวัดและนอนค้างคอนโดเพื่อตรวจสอบโรงงานบ่อย ๆ

จากแค่มีปากเสียงเริ่มกลายเป็นการเมินเฉย พิมพ์จันทร์ที่อยู่ตรงกลางได้แต่ยึดติดกับความสัมพันธ์อันแสนเย็นชา เวลาผ่านไปจนเธอเปลี่ยนค่านำหน้าเด็กหญิงเป็นนางสาวรวมถึงเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย พ่อกับแม่จึงได้เวลาที่จะหย่าขาดจากกัน สิทธิการดูแลเธอส่วนใหญ่เป็นของแม่ และมีพ่อคอยจ่ายค่าเลี้ยงดูกับค่าใช้จ่ายจำเป็นของพิมพ์จันทร์ทุกเดือน

ทั้งคู่หย่าขาดจากกันเข้าปีที่สามแล้ว ทุก ๆ วันของพิมพ์จันทร์หลังกลับมาจากมหาวิทยาลัยแทบไม่มีอะไรเปลี่ยนไปมากเท่าใดนัก แค่จากเมื่อก่อนพ่อกับแม่จะรีบกลับบ้านมาหาและกล่อมเธอเข้านอน ในช่วงที่มีปัญหาหนัก ๆ ทั้งสองคนยังสลบกลับบ้านมาหาเธอ แต่เมื่อหย่ากันแล้วกลายเป็นบ้านหลังนี้มีเพียงพิมพ์จันทร์เท่านั้น

มีเธอเพียงคนเดียวในบ้านอันกว้างใหญ่หลังนี้

พิมพ์จันทร์สะบัดหน้าไปมาเพื่อตั้งสติ ก่อนจะเริ่มทบทวนบทเรียนและจดสรุปไปพร้อมกัน สมาชิกของหญิงสาวจดจ่อกับบทเรียนตั้งแต่ต้นจนจบ ใช้เวลาเกือบสองชั่วโมงในการทบทวนให้เข้าใจและสรุปทั้งหมดจนเรียบร้อยระหว่างที่ตัดสินใจจะไปนอนเล่นก็นึกถึงจดหมายขึ้นมาได้ มือเรียวยาวเปิดลิ้นชักและหยิบกล่องจดหมายขึ้นมาด้วยความตื่นเต้น

“จะตอบกลับมาไหมนะ”

พิมพ์จันทร์หยิบกล่องจดหมายออกมาและได้พบกับซองจดหมายสีเขียวอ่อนที่ตกแต่งด้วยสติ๊กเกอร์พร้อมปากกาหลากสี ริมฝีปากแยมรอยยิ้มกว้าง เธอรู้สึกใจเต้นแรงจนแทบกระเด็นออกมาแล้วจึงหยิบจดหมายออกมาอ่านอย่างรวดเร็ว

ถึง พิมพ์จันทร์

สวัสดีพิมพ์จันทร์ เราชื่อภาพเขียนนะ (คงรู้แล้วจากจดหมาย ย่า) ก่อนอื่นต้องบอกว่าตกใจสุด ๆ ที่มีจดหมายจากเธอมาถึงเราได้ มันแปลกแบบแปลกมากจริง ๆ ตอนนี่เลยลองเขียนตอบกลับแล้วจะเอาใส่กล่อง พิสูจน์แบบเธอบอก (ถ้าถึงมือเธอก็ตอบกลับมานะ ทางนี้จะได้มั่นใจด้วยว่าส่งหากันได้จริง ๆ)

เรียนญี่ปุ่นอยู่ใช่ไหม นี่ก็เคยเรียนเหมือนกันตอนมอปลาย เก่งมากที่มาต่อถึงมหาวิทยาลัยได้ แล้วก็ไม่ต้องนับเป็นพี่หรืออะไรหรอก เราเรียนเร็วกว่าเกณฑ์ ยังไงก็น่าจะปีเดียวกันแหละ ส่วนเรื่องที่จะแนะนำมาเราลองทำตามดูแล้วนะ พอดีมีเรื่องที่เคยคิดเอาไว้สมัยปีสองเลยได้ถูกขมาบิดผู้คิดใหม่พอดี

เอาจริง ๆ ตอนนี่ก็ไม่มั่นใจหรอกกว่าจะทำออกมาได้ดีมากน้อยแค่ไหน แต่รู้สึกค่อนข้างสบายใจกับงานนี้มากกว่างานแรก เสียตายอยู่เหมือนกันที่ไม่ได้ทำต่อ ยังอยากจะทำให้มันเป็นรูปร่างอยู่นะ อยากเขียนถึงตอนจบและมีคนได้อ่าน ได้จับรูปเล่มจริง ๆ แต่นั่นแหละ ทำไม่ได้ตอนนี้เลยจะขอเก็บเอาไว้ก่อน

อ๋อ เขียนมาตั้งเยอะ ยังไม่ได้บอกเลยว่าเราเรียนอะไร ตอนนี่เราเรียนสาขาวรรณกรรม อีลิสเลยต้องทำชิ้นงานอย่างที่เป็นไป (เล็กรวรรณกรรมด้วยมือ

ตัวเอง และเขียนไม่ออกเอง เศร้าใจ) ตอนแรกนะ เราคาดหวังกับงานที่คิดไว้สุด ๆ แต่พอลงมือเริ่มเขียนแล้วไม่เป็นแบบที่ตั้งใจ มันเริ่มท้อใจขึ้นมาจนรู้สึกว่าจะต้องทำให้ได้ดีกว่านี้

สรุป กัดดันมากเกินไป คือเราเป็นคนที่ชอบกัดดันตัวเองแต่ทำเหมือนตัวเองสบาย ๆ ตลอดเลย ทำเหมือนแบบงานค่อยเป็นค่อยไป สโลว์ไลฟ์สุด แต่ความจริงเครียดมากไม่ไหวแล้ว เราตั้งใจจะเขียนบทแรกให้เสร็จแล้วจะไปคุยกับคุณครู (อวยพรให้เรารอดด้วยนะ เดี่ยวต้องอัปเดตความคืบหน้ารวมแล้ว)

ตอนนี้ที่กังวลคือเราเปลี่ยนกลางคัน อาจจะทำให้คุณครูคนที่ไม่ใช่ที่ปรึกษาของเราทำไม่ถึงเปลี่ยน แล้วเราไม่รู้จะตอบออกมายังไงดี แต่คงพูดตามตรงนั่นแหละว่าเรากัดดันตัวเองเพราะเขียนแล้วไม่ได้แบบต้องการ พอไม่ได้ก็เลยกลายเป็นเขียนไม่ออก กับเรื่องใหม่ตั้งใจจะเขียนให้ได้เยอะ ๆ เนื่องจากเราลดจำนวนตอนจากเรื่องเดิมด้วย เรื่องใหม่นี้มีแค่สิบตอนเองที่ว่าจะเขียน

ถ้าเราคุยกับคุณครูแล้วจะมาอัปเดตให้รู้ละ เลยต้องรีบจัดการบทนำให้เสร็จก่อน รวมถึงต้องไปคิดพล็อตด้วย โคร่งเรื่องใหม่ยังโล่งอยู่เลย เขียนแบบทดลองเขียนไปก่อนด้วยแหละนะ แต่ตอนนี้เราหิวข้าวแล้ว ขอตัวไปกินข้าวเที่ยงก่อน เราชอบจดหมายของเธออยู่นะ ฉบับที่ตอบกลับมาคราวนี้เล่าเรื่องของเธอบ้างสิ จะได้ทำความรู้จักกัน หรือไม่ก็แอดแอดเค้าที่เรามาได้นะ เดี่ยวแนบไอดีไว้ให้ข้างล่าง เจอกันจ้า

Line: pk.piwara28 / Facebook: pk piwara / IG: pk.piwara /
Twitter: @pkwarawriter

ปล. แอดมาได้หมดเลยนะ เราอยากรู้จักเธอ

จาก

ภาพเขียน

พิมพ์จันทร์อ่านจดหมายแล้วยิ้มออกมา อย่างน้อย ๆ วิธีที่แนะนำไปสามารถช่วยให้อีกฝ่ายดำเนินงานต่อได้ด้วยความราบรื่นก็รู้สึกดี มีเอเรียลวิบหียบปากกาตั้งใจจะเขียนจดหมายตอบอย่างรวดเร็ว แต่เปลี่ยนเป็นหียบโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วเสิร์ชชื่อของภาพเขียนในแอปพลิเคชันต่าง ๆ แทน

แต่ไม่ว่าจะแอปพลิเคชันใดต่างแสดงหน้าจอบว่าไม่พบ หญิงสาวขมวดคิ้วก่อนจะเริ่มพิมพ์ข้อความใหม่เข้าไปเข้ามา เธอแน่ใจว่าไม่ได้พิมพ์สิ่งใดตกหล่นแม้แต่ตัวอักษรเดียว จึงเหมารวมว่าตอนนี้อินเทอร์เน็ตอาจจะมีปัญหาเล็กน้อยตั้งใจจะค้นหาใหม่ในวันพรุ่งนี้พร้อมเขียนจดหมายตอบกลับด้วย

เมื่อหันมองนาฬิกาและพบว่าเกือบจะเที่ยงคืนแล้ว พิมพ์จันทร์จึงเก็บคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์บนโต๊ะให้เรียบร้อย จากนั้นเช็คกลอนประตูกับหน้าต่างว่าปิดสนิทแล้วจึงเดินไปกดรหัสบล็อกรั้วกันนิกายที่แม่ติดตั้งเอาไว้ก่อนจะปิดไฟเป็นครั้งสุดท้าย

เมื่อขึ้นมาด้านบนแล้วจึงปิดไฟกลางห้องและเปิดโคมไฟข้างเตียงแทน จากนั้นจึงตั้งนาฬิกาปลุกในโทรศัพท์ให้เรียบร้อย ความคิดเกี่ยวกับภาพเขียนก็เกิดขึ้นมามากมาย พิมพ์จันทร์เริ่มจินตนาการว่าอีกฝ่ายจะเป็นแบบใดโดยคิดเอาเองจากจดหมาย แต่ที่รู้แน่ชัดตอนนี้คือเธอสนุกที่จะได้ตอบจดหมายของภาพเขียน เพราะมันทำให้ไม่เหงาเกินไป หญิงสาวจินตนาการไปเรื่อย ๆ ก่อนจะหลับตาลงเพื่อนอนพักเสียที

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

皆知ってる これ道が違う でも同じ。

ทุกคนรู้ดี ถนนเส้นนี้แตกต่าง แต่ก็เหมือนกัน

ฉบับที่สาม

ภาพเขียนยังคงดำเนินกิจกรรมประจำวันเหมือนเดิม แต่วันนี้ค่อนข้างแตกต่างนิดหน่อยเพราะเธอตื่นสายกว่าปกติ หลังจากเมื่อคืนลงมือเขียนตอนที่หนึ่งของชิ้นงานเกือบเสร็จแล้วค่อยนอนซึ่งเป็นเวลาเกือบเที่ยงคืนแล้ว ทำให้วันนี้นอนเพลินจนเผลอปิดนาฬิกาไปหลายรอบ

หลังจากล้างหน้าและแปรงฟันแล้วจึงเดินลงมาข้างล่าง พ่อยังไม่กลับมาจากไปส่งแม่เหมือนเช่นทุกวัน ภาพเขียนตีมน้ำหนึ่งแก้วแล้วหยิบไม้กวาดมาทำความสะอาดเช่นทุกวัน เสร็จแล้วเธอก็อาบน้ำและแต่งตัวประจำฉบับ เข้ากับพ่อกลับมาถึงพอดี

“วันนี้มีข่าวเหี้ยมหมู่ปิ้งมาให้หนู พ่อกินข้าวต้มหมู”

“โอเคจ๋า”

พ่อวางถุงกับข้าวแล้วหยิบผ้าเช็ดตัวเดินเข้าห้องน้ำไป ภาพเขียนเดินไปหยิบชามมาไว้สำหรับข้าวต้มหมูร้อน ๆ แล้วค่อยเอาแก้วนํ้าที่ล้างแล้วเรียบร้อยมาเติมนํ้าให้ทั้งพ่อและตนเอง เสียงของพ่อตะโกนออกมาจากในห้องนํ้าให้กินข้าวก่อนได้เลย ทำให้หญิงสาวกินข้าวเหนียวหมูบึ่งทันที

“อร่อยไหมลูก”

คนเป็นลูกพยักหน้าพร้อมยื่นหมูบึ่งจากในถุงให้ พ่อส่ายหน้าแล้วเทข้าวต้มใส่ชามก่อนจะเติมพริกป่นเล็กน้อยแล้วเริ่มมีอาหารเข้าของตัวเองบ้าง เมื่อเสร็จลื่นมือเข้าสองคนพ่อลูกต่างนั่งกันอยู่คนฝั่งของโต๊ะรับประทานอาหาร

ต่างคนต่างเล่นโทรศัพท์สักพักใหญ่ ๆ พ่อจึงได้เปลี่ยนที่นั่งเป็นโซฟาหน้าโทรทัศน์เพื่อจะได้เอนหลังฟังนักของโซฟา ส่วนภาพเขียนยังนั่งที่เดิมพร้อมเข้าแอฟลิเคชันต่าง ๆ เพื่อดูว่าคนที่ภาพเขียนส่งจดหมายไปหามาติดตามเพิ่มหรือไม่

แต่นั่งเลื่อนหน้าจอนานแค่ไหนก็ไม่มีแจ้งเตือนสักที

“หรือเขาไม่อยากแอดมานะ” ภาพเขียนพิมพ์แล้วปิดโทรศัพท์เดินกลับขึ้นมานห้องนอน จากนั้นจึงได้เริ่มต้นเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อเตรียมจะทำงาน แต่เมื่อนึกขึ้นได้จึงหยิบกล่องคุกกี้ซึ่งแปลงเป็นกล่องเก็บจดหมายออกมาดู เมื่อไม่เห็นซองจดหมายสีน้ำตาลเธอก็ถอนหายใจออกมาพร้อมดันกล่องเข้าที่เดิม สองมือพนมขึ้นมาและส่งเสียงงึมง่า ๆ ในลำคอ ดวงตาจ้องมองหน้าจอคอมพิวเตอร์สักพักค่อยลงมือเขียนงานต่อ

“ขอให้คิดเนื้อเรื่องออก คิดคำออก เขียนได้จบตอนไว ๆ เพียง!”

ภาพเขียนมีบทพูดเพื่อขอพรให้การดำเนินงานสามารถลุล่วงไปได้ด้วยดีในแต่ละวัน แต่จริง ๆ แล้วทำให้เรียกสติให้จดจ่อกับงานเสียมากกว่า แม้จะได้ผลบ้าง ไม่ได้ผลบ้างแต่ก็มักจะทำอยู่เสมอ หรือเรียกว่าเป็นการปลุกใจอย่างหนึ่งก็ไม่ผิดนัก

มือข้างขวาจับเมาส์เลื่อนหน้าจอเพื่ออ่านบททวนสิ่งที่เขียนไว้แล้ว มีการปรับแก้หลังตามความเหมาะสมเมื่ออ่านแล้วรู้สึกขัดตา รู้ตัวอีกทีภาพเขียนก็สามารถเขียนงานได้เกินครึ่งตอนเรียบร้อย เธอพักหลับตาเนื่องจากจ้องจอหน้าไปบ้าง แต่ก็รีบกลับมาพิมพ์งานต่อเพื่อให้ตอนแรกเสร็จลุล่วง

ใช้เวลาเกือบสามชั่วโมงที่พิมพ์เนื้อเรื่องจนในที่สุดตอนที่หนึ่งของผลงานชิ้นใหม่ได้ก็สำเร็จ รอยยิ้มเล็ก ๆ เกิดขึ้นบนใบหน้าของเธอพร้อมด้วยเสียงปรบมือดังขึ้นเพราะหญิงสาวต้องการให้กำลังใจตัวเอง ความคิดที่ว่าชิ้นงานนี้อาจจะทำให้เป้าหมายบรรลุได้อย่างตั้งใจเกิดขึ้นอีกครั้ง และคราวนี้ภาพเขียนเริ่มเห็นภาพของชิ้นงานนี้ชัดขึ้นอีกเล็กน้อย

แม้จะชัดขึ้นเพียงเล็กน้อย แต่ดีกว่ามีตบอดจนมองไม่เห็นทาง

หลังตัดสินใจพักแล้วจึงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูอีกครั้ง ยังคงไว้แว่แว่แจ้งเตือนการติดตามช่องทางต่าง ๆ ทำให้อดจะถอนหายใจไม่ได้ ภาพเขียนจึงลุกขึ้นบิดขี้เกียจแบบที่ชอบทำประจำแล้วตั้งใจว่าจะลงไปหาอะไรกินเสียหน่อยเนื่องจากเลยเวลาข้าวเที่ยงมาสักพักแล้ว

ภาพเขียนลุกออกจากห้องไปก่อน ทำให้ไม่ทันเห็นความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยของกล่องจดหมายบนโต๊ะ ซึ่งหญิงสาวใช้เวลาในการพักด้วยข้าวเที่ยง

อย่างเต็มที่ ทั้งตบท้ายมือด้วยของหวานอย่างอิมี่หน้า และเพราะอากาศร้อน จึงได้ซิงโกโก้เย็นเดินถือกลับขึ้นมาบนห้อง

“สรุปแล้วเขาจะไม่แอดอะไรมาเลยใช่ไหมเนี่ย”

พอนั่งลงบนเก้าอี้ในห้องนอนอีกครั้งภาพเขียนก็อดบ่นออกมาไม่ได้มือเรียวยิบแกว้โกโก้ขึ้นมาดื่มก่อนจะหยิบกล่องจดหมายออกมาดูอีกครั้ง แม้ในใจจะคาดหวังว่าจะมีจดหมายตอบกลับมาแต่อีกใจหนึ่งกลับร้องบอกว่าเป็นแค่ฝันลม ๆ แล้ง ๆ เท่านั้น

ทันทีที่ฝากล่องเปิดออก ซองจดหมายสีน้ำตาลที่มีตัวบีมีรูปแสดงมีอยู่บนสุดของจดหมายฉบับอื่น หญิงสาวผู้รอคอยจดหมายอยู่ตลอดช่วงเข้ายืมแก้วาง แล้วค่อย ๆ แกะซองจดหมายเพื่ออ่านข้อความข้างในอย่างรวดเร็ว

ถึง ภาพเขียน

ชื่อเราเรียกยากไปใช่ไหมคะ (สั้นแค่สองคำเอง ฮ่า) ลองเดาดูแล้วกันว่าชื่อเราหมายถึงอะไร ว่าจะมาเฉลยนะ แล้วขอโทษด้วยหากจดหมายนี้ไปถึงเธอช้า เราอ่านฉบับของเธอเมื่อคืนและตั้งใจจะแอดทั้งไลน์ ทั้งไอจีแต่หาไม่เจอสักอัน (-;-)

เมื่อคืนเราไม่รู้ว่ามันเป็นทีอินเทอร์เนตของเราเองหรือเปล่า จึงตั้งใจจะมาลองเสิร์จหาอีกทีเมื่อเช้า แต่ไม่ขึ้นข้อมูล ไม่อย่างนั้นเราจะปะโอดีเราไว้ให้ข้างล่าง ภาพเขียนลองแอดมาดูนะคะ เผื่อจะอินเทอร์เนตหรือแอปไม่รวนแบบของเรา

แล้วก็เราดีใจด้วยนะคะที่ตอนนี้กลับมาเริ่มทำงานได้อีกครั้ง ไม่คิดว่าจะลองทำเรื่องใหม่ขึ้นมาจริง ๆ ขอให้งานราบรื่นจนเสร็จออกมาเป็นรูปเล่มเลย

ภาพเขียนเรียนวรรณกรรมก็เก่งเหมือนกันนะ เราย้ำสุดยอดมาก ๆ เลยคนที่คิดเรื่องราวจากจินตนาการและสร้างมันออกมาได้

เพราะฉะนั้นแล้วต้องมั่นใจเข้าไว้ นะคะ เธอทำได้แน่นอนเลย แล้วก็เรื่องที่เกิดกับตัวเองบ่อย ๆ เราเข้าใจว่ามันห้ามยากมากที่จะไม่รู้สึกรู้หายหวังว่าเรื่องใหม่นี้จะมีความกดดันน้อยที่สุดนะ ถ้าไม่ไหวแค่พักก่อน ฝันทำต่อเราทุกคนต่างรู้ว่ามันมีแต่จะแย่งลง เพราะนั่นแล้วการพักผ่อนสำคัญไม่แพ้ความขยันทำงานนะ

เราตอนที่แข่งบาสนามกีฬาสี่ของคณะก็เคยเครียดแบบภาพเขียนบ่อย ๆ เราไม่ได้ขี้ขลาด ทำให้เวลาซ้อมน้อยกว่าคนอื่น เนื่องจากเราไปซ้อมต่อที่สนามข้างนอกได้ไม่นาน มันยากมากที่จะตามเพื่อนให้ทันเวลาอ่านเกม เรากดดันจนเล่นพลาดไปหลายเกมเลยคะ (แย่มากเลยตอนนั้น คิดแล้วเสียดายอย่างเดียวเลย)

แต่ตอนนี้เอนจอยได้มากขึ้นเพราะคำพูดของพี่ที่กดดันทีมคณะเลย พี่เขาบอกว่าถ้าเรากดดัน ความสนุกช่วงเริ่มต้นที่ทำไมจะหายไปพานทำให้เราไม่มีความสุข แต่ถ้าเราเล่นด้วยความรู้เหมือนครั้งแรกๆ รอบ ยังไงเราก็จะสนุกไปกับสิ่งที่ทำ ภาพเขียนค่อย ๆ พยายามไปด้วยกันนะ เพราะตอนนี้เราแอบกดดันอยู่เรื่องหนึ่งเหมือนกัน พยายามจะยิ้มออกมาให้เยอะ ๆ แต่ก็รู้สึกเหมือนว่างเปล่าขึ้นมาบางครั้ง

เอาไว้ถ้าเราจัดการความรู้สึกตรงนั้นได้ จะมาเล่าวิธีแก้ไขความกดดันฉบับของเราคนเดียวให้ได้ อ่านจริงสิ จะว่าอะไรใหม่ถ้าเราจะขอนัดเจอ คือไม่ใช่อะไรหรอกนะ พอดีเราเป็นคนชอบพูดคุยต่อตัวมากกว่า ไม่ใช่จดหมายไม่ดี แต่การได้เจอหน้ากันน่าจะช่วยให้เราสนิทและอาจจะทำให้แอดไอจีหรือโซเชียลของเธอดีด้วย รวมถึงจะได้มาช่วยกันคิดว่าเราส่งจดหมายหาได้ยังไง ถ้าสะดวกขอ

นัดเจอกันที่รถไฟฟ้าสถานีสยามนะ ประมาณสิบเอ็ดโมง วันเสาร์นี้

ถ้ามาได้ก็อยากให้มาเจอกันนะ เราไม่เคยมีเพื่อนออนไลน์แบบนี้มาก่อน (เรียกว่าออนไลน์ได้ใหม่นะ??) แต่ว่าถ้ามาได้ก็ไม่เป็นอะไรคะ คุณกันผ่านจดหมายต่อไปได้เสมอเลย เดี่ยวเราต้องเตรียมตัวไปเรียนแล้ว ไว้คุยกันใหม่นะคะ

นี่คือไอดีของเราเองนะคะ Line: punrada_ / Facebook: punrada f.
/ IG: punrada_ / Twiter:

@punrada_

ปล. 1 เราชอบสติ๊กเกอร์ที่เปะมาามากเลย ขอพิักดหน่อยนะ

ปล. 2 ชื่อเราอ่านว่าปุนรดาค่ะ

จาก

พิมพ์จันทร์

“ชื่อน่ารักจัง ปุนรดา ว่าแต่แปลว่าอะไรนะ”

ภาพเขียนกดเข้าแอปพลิเคชันก่อนจะกดค้นหาชื่อตามที่บอกไว้ในจดหมาย แต่หน้าจอกลับขึ้นว่าไม่พบการค้นหา หญิงสาวพยายามลองอีกหลายครั้งแต่ยังได้หน้าจอเหมือนเดิมไม่ว่าจะแอปพลิเคชันไหน จึงเปลี่ยนไปค้นหาความหมายชื่อของอีกฝ่ายเพื่อคลายความสงสัย จากนั้นจึงวางโทรศัพท์

ไว้บนโต๊ะแล้วกดออกเพื่อครุ่นคิด

อินเทอร์เน็ตของที่บ้านยังใช้งานได้ปกติจึงไม่สามารถโทษเครือข่ายได้ เพราะเธอสามารถฟังเพลงพร้อมดูมิวสิกวิดีโอไปด้วยได้ แต่ที่น่าแปลกคือทำไมถึงแสดงหน้าจอบอกว่าไม่พบการค้นหา ทั้ง ๆ ที่ไม่มีการพิมพ์ตกลงไปแม้แต่ตัวอักษรเดียว

“ทำไมหาไม่เจอ เครื่องรวนรีเปล่าเนี่ย” สุดท้ายภาพเขียนจึงทดลองปิดและเปิดโทรศัพท์เพื่อระบบภายในเครื่องเกิดความไม่เสถียร กระนั้นผลลัพธ์ยังเหมือนเดิมราวจับวาง

สุดท้ายภาพเขียนจึงล้มเลิกความตั้งใจที่จะค้นหาแอคเคาท์ของอีกฝ่าย ริมฝีปากเริ่มเข้าหากันเพื่อพิจารณาบางอย่างก่อนจะกลับมาสนใจทำงานต่ออย่างรวดเร็ว โดยมีการลำดับงานไว้ในใจว่าหากเขียนเนื้อหาได้ถึงสี่หรือห้าหน้าจะรีบตอบจดหมายของ pj ทันที

จากนั้นใช้เวลาพักใหญ่ ๆ เธอก็สามารถที่จะบรรลุมเป้าหมายระยะสั้นได้ จึงพักหน้าจอคอมพิวเตอร์แล้วหยิบกระดาษมาตอบจดหมายทันที และเมื่อคิดถึงว่าหากยอมรับที่จะไปเจอกันแล้ว อย่างน้อย ๆ ต้องบอกว่าแต่งตัวแบบใดถึงจะหากันเจอ ภาพเขียนจึงลุกเดินไปที่ตู้เสื้อผ้าทันที

เมื่อเปิดตู้ภายในตู้เสื้อผ้าแล้วก็ต้องยืนพิจารณาอย่างหนัก เนื่องจากเธอไม่รู้ว่าจะแต่งตัวอย่างไรดีที่จะไปเจอเพื่อนใหม่ แม้สมองจะสั่งการให้หยิบเสื้อยืดและกางเกงขายาวเหมือนทุกครั้ง แต่ในใจกลับร้องว่าอยากให้ออกจบบชุดคู่กระโปรงดู

“เซ็ดขาวกับกระโปรงหรือเสื้อยืดกับยีนส์ดี”

เมื่อตัดสินใจเองไม่ได้ การให้คนอื่นช่วยเลือกจึงเป็นทางออกที่ดีที่สุด ภาพเขียนถ่ายรูปชุดที่อยากสวมใส่ส่งไปในกลุ่มแชทเพื่อนสนิทเพื่อให้ออกไป เพื่อน ๆ ได้ช่วยเลือก ใช้เวลาไม่นานชุดเสื้อเชิ้ตสีดำและกระโปรงพลีทสีขาว เป็นตัวเลือกที่ชนะ

เธอพิมพ์ขอบคุณเพื่อนก่อนจะจัดชุดไว้หน้าตู้เสื้อผ้า แล้วรีบกลับมา เขียนจดหมายต่อให้เสร็จเพราะรู้ว่าตัวเองใช้เวลาในการเรียบเรียงเนื้อหา ค่อนข้างนาน รวมถึงหากเขียนแล้วมีจุดผิดพลาดก็มักจะเปลี่ยนกระดาษแผ่นใหม่ทุกครั้งเพื่อให้ได้ฉบับที่ดีที่สุด

ปากกาหลากสีและสติ๊กเกอร์ถูกนำมาจัดวางด้านหน้าเพื่อหยิบมาใช้ได้สะดวก ภาพเขียนตกแต่งจดหมายจนพอใจแล้วจึงพับใส่ซองจดหมาย อย่างดี คราวนี้เพิ่มลูกเล่นที่หน้าซองจดหมายเพิ่มเติมด้วยตัวปั๊มที่ซื้อมาไม่กี่วันก่อนหน้านี้ออกมาใช้ครั้งแรก

กล่องจดหมายถูกเปิดอีกครั้งพร้อมนำจดหมายในซองสีเขียวอ่อนที่ ตกแต่งสติ๊กเกอร์ลายดอกไม้และต้นไม้วางลงไป สองมือประกอเข้าหากัน แล้วท่องมนต์ในลำคออีกครั้ง จากนั้นจึงได้ค่อย ๆ ปิดฝากล่องจัดเข้าที่เดิมให้ เรียบร้อยจาก เมื่อเสร็จสิ้นหน้าที่ตอบจดหมายแล้วภาพเขียนจึงกลับมา นั่ง เขียนงานต่อไป

“หัวหน้าครับ เราสู้ระบบคืนมาได้เกือบ 70% แล้วครับ”

“ดีมาก รีบกู้คืนให้ไวที่สุด เพราะถ้าเราช้ากว่านี้ อาจจะทำให้เกิดความ บั่นป่วนในมิติต่าง ๆ ได้” ชายคนหนึ่งสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวคลุมทับด้วยเสื้อคลุม เข้ารูปสีดำเอ่ยตอบคนใต้บัญชา สายตาดังคงไม่ละจากเอกสารในมือ

ในโลกนี้มีคนหน้าตาเหมือนเราเกิดขึ้นได้โดยไม่ใช่ฝาแฝด เพียงแต่ พบเจอได้ที่มิติต่างกัน โดยทุกมิติต่างมีเรื่องราวของตนเอง แม้จะสถานที่ เดียวกัน เวลาเดียวกันแต่คนละมิติก็ไม่อาจจะมาบรรจบกันได้ พวกเขาที่นั่น ทำงานกันอยู่ตรงนี้จำเป็นต้องทำให้ทุก ๆ มิติไม่มีการผสมรวมกัน

เพราะหากมิติต่าง ๆ ได้มาเจอกันอาจจะทำให้เกิดความวุ่นวายได้ สภาพแวดล้อมจะเปลี่ยนไป ความสัมพันธ์ของคนในแต่ละมิติก็เช่นเดียวกัน ดังนั้นพวกเขาถึงมีหน้าที่ที่จะต้องรักษาความเรียบร้อยของระบบดูแลมิติเอาไว้ ให้ได้

แต่โบราณกล่าวไว้ว่าสี่เท้ายังเดินพลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง

ระบบดูแลมิติเกิดความขัดข้อง แม้จะตรวจสอบเจอความผิดได้ รวดเร็วและพยายามกู้คืนมาได้เกือบทั้งหมด แต่ยังมีบางส่วนที่แก้ไขได้ยาก เพราะมีรหัสซับซ้อนมากมาย จึงต้องเสียเวลาวิเคราะห์รวมถึงจุดบันทึกเอาไว้ เพื่อเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีกในอนาคต

“หวังว่าจะไม่มีใครได้รับผลกระทบช่วงระบบเสียนี่นะ”

ชายหนุ่มพิมพ์กำกับตัวเองก่อนจะช่วยลูกน้องแก้ไขรหัสต่าง ๆ ต่อไป โดยไม่รู้เลยว่าสิ่งที่ตนเองคาดหวังนั้นเป็นไปได้ยากเสียแล้ว

“คะแม่ กลับถึงบ้านแล้วคะ”

พิมพ์จันทร์แนบโทรศัพท์ไว้ข้างหูพร้อมพยายามไขกุญแจเข้าบ้านเสร็จแล้วจึงเดินหิ้วกระเป๋าและถูกับข้าวมาวางบนโต๊ะ จากนั้นรีบลงกลอนและลืดอกประตูดอย่างแน่นหนา โดยมีมือยังถือโทรศัพท์และปากยังคงพูดคุยกับปลายสาย

“อยู่ได้คะ เจอกันคะ บ้ายบาย” หญิงสาวกดวางสายแล้วเดินเข้าไปนั่งที่โซฟา แล้วจากนั้นจึงเอนตัวลงนอนอย่างเกียจคร้าน

พิมพ์จันทร์ตั้งนาฬิกาปลุกในโทรศัพท์ก่อนจะหลับตาลง ปกติแล้วเธอไม่ได้นอนหลับแบบนี้ทุกวัน เพียงวันนี้รู้สึกเหนื่อยล้ากับการเดินทางเป็นพิเศษ เพราะรู้สึกคนบนรถไฟฟ้าที่เธอกลับบ้านจะคนเยอะเป็นพิเศษ แถมยังเป็นวันซึ่งเรียนเกี่ยวกับวิชาการสื่อสารมาอีกด้วย

คนพล้งงานน้อยต้องการชาร์จพลังอย่างด่วน

ระหว่างทางเข้าบ้านที่รับสายจากแม่อีก บทสนทนาก็เหมือนทุกวัน คือถามเรื่องกับข้าวที่ซื้อมากิน สามารถนอนคนเดียวที่บ้านได้ไหม ลืดอกบ้านดีแล้วหรือยัง และเรื่องที่ทำให้พิมพ์จันทร์อดจะถอนหายใจด้วยความเหนื่อยหน่ายไม่ได้เลยคือเรื่องของพ่อ

แม่มักจะบ่นเรื่องพ่อให้พิมพ์จันทร์ฟังเป็นหัวข้อสุดท้ายและไม่ใช่ว่าแม่คนเดียวที่ทำแบบนี้ เวลาพ่อโทรมาก็เป็นแบบเดียวกัน ถามสารทุกข์สุกดิบแล้วก็บ่นเรื่องแม่ให้ฟัง เธอเหนื่อยใจเวลาต้องมาฟังอะไรแบบนี้แต่ไม่สามารถ

ขัดหรือวางสายก่อนได้

ซึ่งทำแบบนี้ก็มีหวังทั้งสองคนมาบ่นเรื่องเธอแทน สิ่งที่ทำได้คือเงียบและไม่พูดอะไร พวกเขาพอใจก็จะเลิกพูดกันเอง

กิจวัตรของพิมพ์จันทร์เหมือนเดิมทุกวัน อาบน้ำแล้วมากินมื้อเย็น จากนั้นค่อยอ่านหนังสือทบทวนบทเรียน ปิดท้ายด้วยเขียนจดหมายที่ตอนนี้ทำติดกันมาสองวันแล้วเพราะเหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้น โดยมีเย็นวันนี้เป็นกัวยเดี่ยวหมูพร้อมชามะนาวซึ่งซื้อไว้เมื่อวาน ส่วนกับข้าวใหม่เอาแช่ตู้เย็นเรียบร้อย

เมื่อเอาจานไปเก็บแล้วจึงได้เวลาทบทวนเนื้อหาที่เรียน วันนี้พิมพ์จันทร์เรียนเรื่องการพูดสื่อสารจึงทบทวนคำศัพท์ที่เขียนเอาไว้ในสคริปต์ ทั้งเขียนและคัดตัวอักษรอย่างตั้งใจพร้อมตรวจดูที่คุณครูแก้มมาให้ในกระดาษก่อนจดบันทึกลงในสมุดเอาไว้

“เสร็จแล้ว เมื่อยจังเลย”

หญิงสาวบิดขี้เกียจก่อนเลื่อนลิ้นชักออกมาแล้วเปิดกล่องจดหมายเพื่อดูจดหมายตอบกลับ พิมพ์จันทร์ตื่นเต้นทุกครั้งที่จะเปิดมาเจอซองจดหมายสีเขียวอ่อนเสมอ รวมถึงวันนี้ทั้งวันเธอรอดูแจ้งเตือนที่โทรศัพท์อยู่เสมอเพื่ออีกฝ่ายจะติดตามโซเชียลมีเดียของเธอ

แต่จนแล้วจนเล่าก็ไม่มีการแจ้งเตือนเหล่านั้น เธอรู้สึกประหลาดใจและกลายเป็นเฝ้ารอจดหมายของวันนี้ เนื่องจากอีกฝ่ายอาจจะอธิบายได้ว่าทำไมถึงไม่มีแจ้งเตือนขึ้นมา พิมพ์จันทร์หยิบจดหมายขึ้นมาอ่านก่อนจะทำหน้าผิตหวังแต่เมื่ออ่านจบได้ยิ้มออกมาด้วยความดีใจ

ถึง พิมพ์จันทร์

สวัสดี มีข่าวร้ายจะบอกเธอนะ เราค้นหาแอคเคาท์เธอไม่เจอจริง ๆ มันแปลกมาก แต่ก็คิดว่าจะเหมือนในนิยายที่กำหนดให้เราคุยกันผ่านแค่จดหมาย แล้ววันหนึ่งมีเหตุการณ์ให้เรามาเจอกัน โห ชีวิตหรือหนังสือละนั่น

แล้วเรารู้สึกขอบคุณเธอมากจริง ๆ นะ ทั้งกำลังใจและคำแนะนำให้ลองทำดู ตอนนี่เรากำลังเขียนตอนที่สองอยู่ ถ้าผ่านไปได้ด้วยดีเราจะวางพล็อตเรื่องอย่างจริงจัง ที่สำคัญตอนนี้เราเหมือนจะลดความกดดันลงไปเยอะมาก ๆ แล้ว

เราชอบการเปรียบเทียบการเล่นกีฬาของเธอมากเลยนะ มันเป็นความจริงที่สุดว่าถ้าเราสนุกกับงาน มันจะมีความสุขมากและทำออกมาได้ดีสำหรับเราในตอนนี้นั้นคงเป็นชิ้นงานเรื่องนี้ละมั้ง พูดถึงกีฬาแล้วเราไม่รู้ว่าเธอแข่งไปหรือยังของปีนี้ ถ้ายังเราขอให้ชนะทุกรอบเลยนะ ได้ที่หนึ่งไปเลย (ได้เหรียญทองแล้วอย่าลืมกดเหรียญรางวัลโซว์นะ ฮ่า)

แต่พอเจอว่าเธอมีเรื่องไม่สบายใจ ถ้าโอเคอยากเล่าบอกเราได้นะ เราเชื่อว่าการได้ระบายออกมาเป็นสิ่งสำคัญมาก แต่ต้องระบายด้วยความพร้อมนะ เธอพร้อมและอยากให้เราได้อ่านหรือรับฟังบอกได้เสมอ แล้วอย่าลืมว่าต้องดูแลจิตใจตัวเองดี ๆ นะ

ส่วนที่ขอนัดเจอ เราตกลงจ้า ไม่ค่อยตื่นตื่นเลย แค่นีบชุดออกมาเตรียมไว้หน้าตู้ละ ฮา วันนั้นเราจะใส่ชุดสีดำ กระโปรงพลีทสีขาว กระเป๋าสะพายข้างสีดำห้อยพวงกุญแจศิลปิน ส่วนทรงผมเราขอไปคิดก่อนนะ แต่รอที่จะได้เจอมาก ๆ แล้ว ไม่เคยนัดเพื่อนในออนไลน์แบบนี้เลย (สรุปเรียกออนไลน์ได้ใหม่นะ) ตื่นเต้นไม่ไหวแล้ว ส่วนเรื่องโซเซียลเดี๋ยวค่อยคุยกันดีกว่า

เนอะ เจอกันน้ำ

ปล. 1 ชื่อปุณรดาน่ารักมากเลยนะ เราไปแอบหาความหมายรู้ว่าพ่อแม่เธอตั้งใจเลือกชื่อมาก ๆ เลย ความหมายดีมาก

ปล. 2 สตีกเกอร์เราซื้อจากสยาม วันที่เจอเดี๋ยวกพาไปดูร้านนะ

จาก

ภาพเขียนเองจ้า

พิมพ์จันทร์อ่านจดหมายแล้วรีบเดินไปเตรียมชุดบ้างเหมือนกันหญิงสาวเลือกอยู่พักใหญ่ ๆ ก่อนจะลงเอยด้วยเสื้อยืดขาวเข้ากับเอี๊ยมกระโปรงสีดำคลุมทับด้วยเสื้อไหมพรมสีชมพูอ่อน กระเป๋าที่จับมาเข้าคู่เป็นกระเป๋าตุ๊กตากระต่ายสีขาวที่ห้อยพวงกุญแจรูปหัวใจ

“อืม ทรงผมมัดครึ่งหัวไปแล้วกันเนอะ”

พิมพ์จันทร์รู้สึกตื่นเต้นจนหุบยิ้มไม่ได้ มันดูเป็นเหมือนเรื่องราวในหนังสือแบบภาพเขียนว่าจริง ๆ และสำหรับเธอแล้วไม่เคยมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น ย่อมรู้สึกตื่นเต้นเป็นธรรมดา รวมถึงเรื่องที่แปลกใจอีกเรื่องหนึ่งคือตอนนี้เธอยังไม่หยุดยิ้มเลยด้วยซ้ำ

เริ่มรู้สึกปวดแก้มขึ้นมาแล้วสิ

หลังจากนั้นจึงรีบเขียนจดหมายตอบกลับภาพเขียนอย่างรวดเร็ว คราวนี้เธอแอบขังใจเล็กน้อยที่จะบอกเล่าเรื่องราวในใจ จึงตัดสินใจเปลี่ยนกระดาษและเขียนข้อความใหม่แทน ถ้าเธอพร้อมมากกว่านี้ค่อยเล่าให้อีกฝ่ายฟังก็ได้ เมื่อตกแต่งจดหมายเสร็จก็ทำเหมือนทุกวัน สายตาที่หันไปมอง

ชุดที่แขวนไว้หน้าตู้ทำให้ความตื่นเต้นจะได้เจอเพื่อนใหม่ปะทุขึ้นมาอีกครั้ง

“โอ๊ย นอน ๆ ก่อนนะพิมพ์ พุ่งนี้เดี๋ยวไม่ตื่นไปเรียนอีก” พิมพ์จันทร์
ว่าก่อนจะปิดไฟห้อง จากนั้นรีบกลับมานอนหลับตาที่เตียงอย่างรวดเร็ว หญิง
สาวข่มใจให้นอนโดยเหตุผลกลัวตื่นไปเรียนไม่ทัน แม้จะขบขันตัวเองแต่ก็ยัง
ใช้วิธีนี้สะกดความตื่นเต้นเหมือนทุกครั้ง และไม่นานพิมพ์จันทร์ก็หลับสนิท
เช่นทุกคืน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

時間と運命 物語言う 嘘をつく。

เวลาและโชคชะตา เหมือนนิทานเล่าขาน ดังคำโกหก

ฉบับที่สี่

“ลุยได้เต็มที่แล้วนะ”

ภาพเขียนหันไปพยักหน้าเมื่อได้ยินคำพูดของหลินหลังจากที่วันนี้ทำงานชิ้นใหม่มาพูดคุย แม้คุณครูจะตกใจในตอนแรกที่เธอตัดสินใจจะเปลี่ยนชิ้นงาน แต่ก็พร้อมสนับสนุนให้ทำในเรื่องที่มั่นใจและสามารถทำต่อได้มากกว่าความรู้สึกหนักอึ้งที่แบกมาหายไปทันที

ช่วงเช้าตอนที่เดินทางมาจนถึงมหาวิทยาลัย หญิงสาวค่อนข้างกังวลผลลัพธ์การพูดคุยวันนี้ แต่เมื่อผ่านไปได้ด้วยก็พร้อมจะเริ่มทำงานชิ้นต่อไปให้ลุล่วงคือการส่งพล็อตทั้งหมดให้คุณครูและเริ่มดำเนินการเขียนอย่างต่อเนื่อง

“เดียวกลับบ้านไปจะรีบคิดพล็อตส่ง แต่ตอนนี้ไปหาไรกินกันก่อนเถอะ”

“โอเค”

ทั้งสองคนเดินออกจากตึกคณะเพื่อไปตลาดตรงประตูทางเข้าของมหาวิทยาลัย ระหว่างเดินต่างพูดคุยแลกเปลี่ยนทั้งเรื่องงานและเรื่องอื่น ๆ อีกมากมาย อาหารมากมายดูจะลานตาทำให้ยากที่จะเลือกจึงตัดสินใจเดินสำรวจไปเรื่อย ๆ ก่อนหนึ่งรอบ

สุดท้ายภาพเขียนได้สเปาเกตตี้ผัดซีเม่าใส่กรอกกับเบคอนและหลิ้นไต้ ข้าวยำไก่ทอด ทั้งสองตัดสินใจเดินขึ้นไปหาที่นั่งตรงโรงอาหารชั้นสองในตึกอำนวยการพิเศษ เมื่อมองหาที่นั่งได้แล้วค่อยเดินไปซื้อขนมไข่มุกมาคนละแก้ว

เมื่ออิ่มท้องแล้วทั้งสองคนจึงตัดสินใจเดินทางกลับบ้านทันทีเพื่อจะได้พักผ่อนสักหน่อย ก่อนช่วงกลางคืนจะทำงานต่อ ภาพเขียนขึ้นรถไฟฟ้าลงสถานีคูคตดั้งเดิมจากนั้นจึงเดินลงจากสถานีมารอพ่อตรงที่จอดรถ

ภาพเขียนหยิบโทรศัพท์มาเล่นฆ่าเวลาระหว่างรอ สองนิ้วพยายามพิมพ์ลิสต์ที่พอนึกออกเก็บเอาไว้ก่อน เมื่อเงยหน้าขึ้นมาจากหน้าจอก็ได้พบว่ารถของพ่อมาจอดรอแล้ว หลังขึ้นรถพ่อลูกก็ไม่ได้พูดคุยอะไรกันไปกว่ามือเข้กับมือกลางวันกินอะไรไป และมือเย็นอยากจะทำอะไร

หลังจากถึงบ้านและอาบน้ำเสร็จแล้ว สองพ่อลูกพร้อมใจมานอนเล่นกันอยู่ที่โซฟาโดยคนหนึ่งนอนรอเวลาไปรับภรรยา อีกคนนอนเพื่อคิดพล็อตชิ้นงานต่อจากที่บันทึกเอาไว้ ไม่นานต่างคนต่างผล็อยหลับไปและตื่นขึ้นเพราะเสียงโทรศัพท์ของพ่อ

“โอเค เดี่ยวพ่อออกไปรอ”

“แม่ถึงไหนแล้วพ่อ”

“บอกรอวินมอเตอร์ไซค์อยู่ พ่อจะออกไปเลย แล้วกับข้าวพ่อแวะตลาดจะโทรมาถามกินอะไร”

พ่อหยิบกุญแจรถแล้วเดินออกไป ส่วนภาพเขียนมองนาฬิกาแล้วจึงตัดสินใจไปหุงข้าวเตรียมเอาไว้ จากนั้นจึงตัดสินใจที่จะให้ตัวเองพักผ่อนต่ออีกสักหน่อยแล้วค่อยทำงานต่อในช่วงกลางคืน หญิงสาวจึงนอนดูวิดีโอการแสดงคอนเสิร์ตต่อไป

มือเย็นวันนี้มีทั้งปลาทอดตัวใหญ่มาพร้อมกับน้ำจิ้ม แกงจืดวุ้นเส้น ต้มข้าวไก่และผักสลัด ส่วนของหวานแม่ซื้อข้าวเหนียวถั่วดำให้ตนเองและพ่อ ส่วนภาพเขียนเป็นเค้กช็อคโกแลตร้านประจำที่ชื่นชอบ เสริจลื่นมือเย็นเรียบร้อยแล้ว ภาพเขียนจึงค่อยถือผ้าขนหนูและชุดนอนเดินเข้าห้องน้ำไป

ช่วงที่อาบน้ำเป็นเวลาภาพเขียนชื่นชอบเนื่องจากน้ำเย็น ๆ ที่ไหลจากฝักบัวมักทำให้เธอคิดงานออกมาอยู่เรื่อย เมื่อเช็ดตัวและสวมชุดนอนเดินออกมาจากห้องน้ำแล้วเธอตังใจจะเอาแก้วไปใส่น้ำแข็งขึ้นห้องมาด้วย แต่เมื่อเดินกลับเข้าห้องนอนเพื่อจะเอาน้ำแข็งก็ต้องเปลี่ยนใจ

อากาศที่เย็นฉ่ำเพราะเครื่องปรับอากาศซึ่งเปิดไว้ก่อนอาบน้ำทำให้รู้สึกวุ่นน้ำแข็งไม่จำเป็นอีกต่อไป

“ในห้องกับข้างนอกทำไม่ต่างกันขนาดนี้ก่อน”

ภาพเขียนบ่นขณะเดินลงมาเติมน้ำอุ่นแทนน้ำแข็งและหยิบสายชาร์จโทรศัพท์ที่แม่ลืมไว้ชั้นล่าง ยามเจอของที่ต้องการแล้วก็รีบกลับขึ้นไปด้านบน

เพื่อที่จะได้รับทำงานต่อ หญิงสาวนั่งมองหน้าจอแล้วเริ่มพิมพ์สิ่งที่คิดเอาไว้ก่อน หน้าลงไปจนหมด แต่ยังคงได้แค่กลางเรื่องและยังคงไม่มีจุดพีค ทำให้จำเป็นต้องหาตัวช่วยเพื่อถามหาความคิดเห็น

หลินที่ว่างอยู่จึงกลายเป็นผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นจนกระทั่งสามารถวางเรื่องราวทั้งหมดได้จบเรื่อง จากนั้นทั้งสองคนจึงแยกย้ายไปทำงานของตัวเองกันต่อ ภาพเขียนเปลี่ยนเนื้อหาที่เขียนเอาไว้ก่อนหน้านี้จากที่คุณครูติงมาพร้อมเสริมเนื้อเรื่องใหม่เข้าไปแทนอันเก่า

เมื่อแก้ไขตอนแรกเสร็จก็เริ่มต้นตอนที่สองต่อเลยทันที ด้วยเริ่มต้นเขียนเอาไว้แล้วบางส่วนทำให้ไม่ต้องแก้ไขทั้งหมด หันมองนาฬิกาตรงผนังอีกที เธอจึงได้รู้ว่าเวลาตอนนี้ล่วงเลยถึงห้าทุ่มครึ่งแล้ว จึงตัดสินใจหยุดพักงานไว้เท่านี้ก่อน

มือเรียวเอื้อมไปหยิบกล่องจดหมายมาดูเหมือนทุกวัน ตั้งแต่มีการแลกจดหมายทำให้การเปิดกล่องเก็บจดหมายเป็นกิจวัตรที่ต้องทำทุกวัน ซอจดหมายสีน้ำตาลมีตัวปั้มลายคุนต่ายังคงอยู่ด้านบนจดหมายฉบับอื่น ๆ เหมือนทุกวัน

ถึง ภาพเขียน

เธอเองก็หาไม่เจอสินะ ไม่เป็นไร มันอาจจะเป็นเหตุการณ์บังคับแบบเธอบอกก็ได้ ไม่แน่ว่าถ้าเราเจอกันอาจจะเจอแอดเค้าก็ได้ เรื่องนี้เราค่อยปรึกษากันก็ได้เนอะ ไม่ต้องซีเรียส

ส่วนเรื่องคำแนะนำที่เราบอกไป ไม่คิดว่าเธอจะลองทำจริง ๆ แต่ก็ดีใจด้วยนะ เรื่องแข่งบาสของเราตอนนี้กำลังแข่งเลย เราชนะรอบแรกมาได้แล้ว

ตอนนี้อยู่ช่วงรอแข่งรอบที่สอง ถ้าได้เหรียญทองจริงเราจะเอามาอวดแน่นอนนรอดูได้ (รู้สึกเขินเหมือนกันนะที่มันใจขนาดนี้)

เรื่องที่ไม่สบายใจตอนนี้เราว่าจะลองจัดการด้วยตัวเองดู ถ้าไม่ไหวจริง ๆ เราจะเล่าให้ฟังเองนะ ไม่ต้องห่วง ตอนนี้เรารับมือได้จ้ะ ขอขอบคุณที่เป็นห่วงเรานะคะ แต่ว่าเรายังสู้ไหวและคิดว่าไม่เป็นอะไรง่าย ๆ แน่นอน สามารถจัดการมันได้อยู่มัดแน่น

การรักษาคใจตัวเองเราก็พยายามอยู่เลย ปกติเราไม่ค่อยเอาเรื่องอะไรมารบกวนตัวเองบ่อย ๆ เพราะว่าเมื่อก่อนเราเอาคิดเยอะจนรู้สึกว่ามันหนักไปแล้วสำหรับเรา ตอนนี้จึงพยายามที่จะเลี้ยงให้ตัวเองไปจมอยู่ในความเครียดพยายามจะหาอย่างอื่นทำเรื่อย ๆ ตอนนี้วิธีอันดับหนึ่งในใจของเราคือถ่ายรูป

เราชอบที่จะออกไปเห็นวิวสถานที่ต่าง ๆ และก็ออกไปถ่ายเก็บเอาไว้เป็นความทรงจำ ที่อยากไปมากที่สุดตอนนี้คือต่างประเทศ โดยเฉพาะญี่ปุ่น หน้าซากุระบานไม่กี่ช่วงที่หิมะตก ทะเลของญี่ปุ่นก็สวยดีนะ อยากไปหลายที่มาก ๆ เลย พวกไซนุโรปหรืออเมริกาก็ดี ดูสตรีทหลายที่เหมือนกัน (หวังว่าอนาคตจะทำงานมีเงินไปนะ วิวที่นั่นสวยมากจนอยากเห็นสักครั้ง)

แล้วก็ขบใจที่ยอมมาตามทีนี้ด เราก็ตื่นเต้นเหมือนกัน วันเสาร์ตั้งใจใส่เอี๊ยมกระโปรงสีดำ เสื้อยืดสีขาว คาร์ดิแกนสีชมพูแล้วกระเป๋าน้องกระต่ายสีขาวกับพวงกุญแจรูปหัวใจ ทรงผมเราว่าจะมัดครึ่งหัวเอา อ้อ เราย้อมผมสีทองนะ ไฮไลต์สีชมพู

ฮือ ตื่นเต้นมากจริง ๆ นะ ถึงจะคุยผ่านกันแค่จดหมายแต่เราดีใจที่ได้คุยกับเธอนะ ไว้เจอกันนะ

จาก

พิมพ์จันทร์

หลังจากอ่านจดหมายจบภาพเขียนก็ยิ้มออกมา แม้จะอยากเขียนจดหมายตอบกลับแค่ไหนแต่เนื่องจากรู้สึกเหนื่อยล้าจากงานจึงได้แต่ทอไว้ใจก่อน แต่กระนั้นก็รู้สึกกลัวว่าเพื่อนในจดหมายจะน้อยใจ จึงเปลี่ยนจากจดหมายยาวเป็นโน้ตเล็ก ๆ ใส่ซองจดหมายแทน

หญิงสาวหยิบปากกามาเขียนอย่างรวดเร็วแล้วเก็บใส่ซองจดหมายสีเขียวอย่างดีเหมือนทุกครั้ง เมื่อลูกออกจากโต๊ะแล้วกระโจนใส่เตียงทันที ภาพเขียนนอนกลิ้งไปมาแล้วหยิบไอแพดมาเปิดเพลงเบา ๆ คลอเอาไว้ให้บรรยากาศไม่เงียบเกินไป

“โอ๊ย เมื่อย”

ร่างบนเตียงพลิกตัวขยับไปมาเพื่อให้ได้ท่านอนอย่างต้องการแล้วจึงได้เอาโทรศัพท์จาร์จเอาไว้ข้างเตียง สองมือหยิบประคองไอแพดเอาไว้แล้วเลื่อนดูข่าวสารในแอปพลิเคชันรูปนกสีฟ้า เมื่อเริ่มสว่างแล้วจึงปิดเพลงและเก็บไอแพดเข้าที่

กิจวัตรประจำวันของภาพเขียนต่างดำเนินไปเรื่อย ๆ เหมือนเดิม ทั้งการทำงานก็ดี เขียนจดหมายตอบเพื่อนใหม่อย่างพิมพ์จันทร์ก็ดี ทั้งสองต่างแลกเปลี่ยนทั้งกำลังใจในเรื่องเรียนและทำงาน หรือจะเป็นเรื่องที่พบเจอในแต่ละวัน จนกระทั่งวันเสาร์ที่รอคอยมาถึงเสียที

ภาพเขียนบอกพ่อแม่ไว้เรียบร้อยว่ามีนัดกับเพื่อนที่สยาม หญิงสาว

สวมชุดที่เตรียมเอาไว้และเดินทางไปที่รถไฟฟ้าโดยพ่อไปส่งเหมือนอย่างเคย ระหว่างทางที่นั่งไปก็พยายามคิดเรื่องต่าง ๆ ไว้เตรียมพูดคุยเพื่อไม่เกิดสภาวะเงียบ เพราะไม่รู้ว่าเพื่อนใหม่ที่จะไปเจอแท้จริงแล้วเป็นอย่างไร

ถึงจะเริ่มสนิทสนมจากจดหมายแต่ไม่ได้แปลว่าเจอหน้ากันแล้วจะไม่กระอักกระอ่วนแน่นอนว่าเธอไม่อยากจะให้เป็นแบบนั้นจึงพยายามเรียบเรียงเรื่องต่าง ๆ ไว้รอพูดคุย เมื่อเดินลงมาจากสถานีด้านบนแล้วก็พยายามหาที่ยืนรออยู่ตรงแถวที่แตะบัตรเข้าออกเพื่อจะได้มองหากันได้ง่าย

หนึ่งชั่วโมง...

สองชั่วโมง...

สามชั่วโมง...

สี่ชั่วโมง...

ภาพเขียนยืนรอตั้งแต่สิบเอ็ดโมงจนตอนนี้สามโมงเย็น สรุปลงเวลาที่ยืนรอรวมเป็นสี่ชั่วโมงแล้ว เธอพยายามจะมองหาคนที่แต่งตัวตามจดหมายบอกแต่กลับไม่พบเลยสักคนเดียว ใบหน้าเริ่มฉายแววกังวลออกมา ความคิดเกี่ยวกับเพื่อนใหม่เริ่มมีมากขึ้นไม่ว่าอีกฝ่ายจะเกิดอุบัติเหตุหรือปัญหาทำให้มาไม่ได้แล้ว ความคิดร้ายแรงที่สุดซึ่งไม่ค่อยอยากให้เป็นจริงเสียเท่าใดนักคืออีกฝ่ายเกิดไม่อยากจะเจอเธอขึ้นมา

และเพราะไม่มีช่องทางอื่นเอาไว้ติดต่อกันนอกจากจดหมาย ทำให้การจะส่งข้อความออนไลน์จึงเป็นไปได้ยาก ภาพเขียนตัดสินใจจะรออีกสักพักใหญ่ ๆ หากไม่ได้เจอก็จะกลับบ้านทันที เมื่อสรุปกับตัวเองในใจได้แล้วจึงเดินไปซื้อ

ขนมและเครื่องดื่มไว้สำหรับรองท้อง

สุดท้ายภาพเขียนจึงตัดลินใจกลับบ้าน เธอกดโทรศัพท์หาพ่อเพื่อบอกว่ากำลังกลับและพูดคุยกันอีกสองสามประโยคแล้วจึงวางสาย ระหว่างที่รอรถไฟพามาจอดตรงหน้าก็ได้หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเพื่อฟังเพลง เรื่องวันนี้เธอรู้สึกแย่มากจริง แต่สิ่งที่จะรีบกลับไปทำจึงเป็นจดหมายที่ต้องการถามถึงสาเหตุของเรื่องวันนี้เสียมากกว่า

อีกอย่างหนึ่งที่เราตั้งใจทำคือได้รู้จักอีกฝ่ายอย่างจริงจัง แม้ในใจจะแอบหวังว่าจะโดนหลอกให้รู้จักพวกมิจฉาชีพหรือไม่ก็ตาม ทว่าเมื่ออ่านจดหมายของฝั่งนั้นมาก็ไม่พบสิ่งผิดปกติอะไร ดังนั้นแล้วเธอจะต้องให้ พิมพ์จันทร์ เปิดเผยตัวตนในจดหมายให้ได้

พิมพ์จันทร์กลับบ้านมาด้วยใจที่ห่อเหี่ยว นัดหมายของเธอกับภาพเขียนไม่เกิดขึ้นจริงอย่างที่หวัง เธอไปรออีกฝ่ายตรงสถานีหลายชั่วโมงแต่ก็ไร้วีแวว ไบหน้าหวานหม่นหมองและค่อย ๆ ก้าวเดินขึ้นห้องอย่างเชื่องช้าเมื่อลือคบ้านเสร็จ

ตอนนี้ในใจของเธอเริ่มโทษสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นฟ้าอากาศหรือแม้แต่เทพเจ้าก็ถูกบ่นด้วยเช่นกัน ความคิดที่ว่าเพื่อนใหม่ก็ไม่ได้เจอ เพื่อนเก่าก็ไม่ว่างออกมาเที่ยวด้วย ไหนจะพ่อกับแม่ที่มีวุ่นวายกับงานจนเหมือนหุ่นยนต์เข้าไปทุกวัน

มีใครหรืออะไรอาจพาพิมพ์จันทร์อีกไหม

“หรือจริง ๆ ภาพเขียนเขาไม่อยากเจอเรานะ”

เมื่อนั่งลงที่โต๊ะอย่างเหนื่อยอ่อน มือเรียวค่อย ๆ เลื่อนลิ้นชักออกมาแล้วหยิบกล่องจดหมายเหมือนที่ทำประจำทุกวัน ภายในกล่องวันนี้พิมพ์จันทร์ไม่อยากจะเชื่อว่าจะมีจดหมายจากอีกฝ่ายหรือไม่ เรื่องที่น้อยใจวันนี้ทำให้ไม่อยากอ่านจดหมายเท่าใดนัก

แต่ของจดหมายสีเขียวอ่อนวันนี้สะดุดตาด้วยรอยยิ้มหมึกสีแดงเด่นหราเป็นคำว่าดวง ทำให้ต้องรีบแกะออกมาอ่านและหญิงสาวต้องเปลือยอกออกมาด้วยความมึนงง เนื้อความในจดหมายของภาพเขียนทำให้หัวเรียวขมวดมุ่นครั้งที่เท่าใดไม่อาจรู้ได้

“เป็นไปได้ยังไง ก็เรายืนที่สถานีตลอดเลยนี่นา”

ถึง พิมพ์จันทร์

วันนี้เธอเกิดอุบัติเหตุหรือปัญหาอะไรหรือเปล่า เรามารอที่สยามตั้งนานแต่ไม่เห็นเธอมาเลย เกิดอะไรขึ้นใหม่ คือเราไม่ได้ว่าอะไร แต่แค่สงสัยว่าทำไมเธอไม่มาเฉย ๆ จะติดต่อช่องทางอื่นก็ยากเพราะเราสองคนค้นหาโซเชียลของกันและกันไม่เจออีก

เราเลยตัดลินใจเขียนจดหมายมาถามทันที (ตอนนี้ถึงบ้านแล้วก็รีบเขียนเลย) ถ้ามีปัญหาหรือเหตุอะไรบอกเราได้เลยนะ อีกอย่างหนึ่งฉบับนี้อาจจะสั้นไปหน่อยนะ (ไม่สิ สั้นเลยแหละสำหรับจดหมายยาวที่เขียนกันมา ฮ่า)

เราอยากรู้จักตัวเธอจริง ๆ แบบที่ไม่ใช่เรียกเธอพิมพ์จันทร์อย่างเดียว

แล้วนะ มันไม่แฟร์ใช่ไหมละ พวกเรารู้จักกันแค่ชื่อ ไม่ได้มีอะไรเพิ่มเติมกว่านั้น แล้วเพื่อที่จะยืนยันว่าวันนี้เราไปสยามมาจริง ๆ เลยจะแนบรูปไปด้วยนะ เป็นรูปของชุดวันนี้เลย เมื่อจริงแล้วเราอาจจะคลาดกันก็ได้

งั้นเราจะแนะนำตัวก่อนนะ เราชื่อภาพเขียน ปีย์วรา ปัจจุบันเป็นนักศึกษาปี 4 สาขาวรรณกรรม และกำลังทำธีสิสอยู่ ครอบครัวมีกัน 4 คน คือ พ่อ แม่ พี่สาวและเราเอง โดยชื่อของเราเริ่มต้นมาจากพ่อและแม่ตั้งชื่อพี่สาวว่า สีน้า เพราะแม่เราชอบวาดสีน้ำมาก ๆ เลยเอามาตั้งชื่อลูก พอมีเราเป็นช่วงที่พ่อเริ่มอินกับการเขียนเรื่องสั้น แม่เริ่มสอนพี่สาววาดรูปและพี่ก็ชอบมากเลยเอาคำว่าภาพและเขียนมารวมกัน

ยูนีคมาเลยใช่ไหม ฮ่า ส่วนของที่ชอบกินเป็นอาหารจำพวกเส้น ๆ ทั้งก๋วยเตี๋ยว ทั้งสปาเก็ตตี้และอีกหลาย ๆ อย่างที่เป็นเส้น (โดยเฉพาะบะหมี่กึ่งนี้ของโปรดเลย เวลาไม่รู้จะทำอะไรกิน) สีที่ชอบเป็นสีเขียวและสีดำ มีศิลปินคนโปรดคือวง THE RAMPAGE from EXIE TRIBE เป็นวงญี่ปุ่นนะ (เราเมนน้องเล็กของวงเอง) ส่วนงานเขียนด้านวรรณกรรมที่ชอบเป็นแนวไลฟ์สไตล์ อบอุ่น หัวใจ อ่านได้เรื่อย ๆ ไม่เบื่อเลย

อืมมม เราไม่รู้จะเขียนอะไรแล้ว เอาแค่นี้ก่อนแล้วกันนะนะ หวังว่าจะช่วยให้เธอเห็นภาพของเราชัดเจนขึ้นนะว่าเราเป็นคนแบบไหน และนี่เลยแนบรูปเอาไว้ให้ด้วยนะ จะได้ลองเห็นหน้าตาเราดูว่าเป็นยังไง ส่วนเรื่องแนะนำตัวกลับช่วยตอบกลับมามีด้วยน้ำ เราอยากรู้จักเธอจริง ๆ (แต่รูปไม่ต้องก็ได้้นะ) เดี่ยวเราจะไปกินข้าวแล้ว ไว้เจอกันใหม่นะ

อย่า ลืม แนะนำ ตัว ด้วย นะ ><

จาก

ภาพเขียน (คนที่วันนี้ไปสยามมาจริง ๆ นะ)

หลังจากอ่านจดหมายของภาพเขียนทวนอีกครั้ง พิมพ์จันทร์ก็ได้แต่ งุนงงกับเนื้อความจดหมาย เธอยืนอยู่ที่สถานีตลอดแต่ไม่เห็นอีกฝ่ายได้ยังไงกัน เมื่อคิดไม่ตกและพยายามนึกให้ออกว่าทำไมถึงมองเพื่อนใหม่คนนี้พลาดไปที่ จุดไหนของสถานีรถไฟ

เมื่อคิดอย่างไรก็คิดไม่ออกเธอก็รีบไปอาบน้ำเพื่อชำระล้างร่างกาย แล้วรีบกลับมานั่งเขียนจดหมายตอบทันที ใบหน้าหวานแครงแครงไม่น้อยว่าทั้ง ๆ ที่ไปสถานีเดียวกันแต่กลับไม่เห็นอีกฝ่าย ทั้ง ๆ ที่พอจะจินตนาการภาพการ แต่งตัวออกจากที่บันทึกไว้ในโทรศัพท์

เมื่อเขียนไปเรื่อย ๆ ก็เหมือนจะเป็นการบ่นใส่จดหมายมากเกินไป ทำให้หญิงสาวตัดสินใจเขียนจดหมายขึ้นมาใหม่อีกครั้ง ซึ่งเธอก็อธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธออย่างละเอียดียบก่อนจะหยุดมือเมื่อนึกขึ้นได้ว่าสิ่งที่เธออยู่ตอนนี้ อาจจะเพราะเธอกับภาพเขียนอยู่กันคนละโลก

แบบในภาพยนตร์ที่อยู่กันคนละพื้นที่แต่ใช้ภาษาเดียวกันได้

หรือไม่ก็อยู่กันคนละมิติ ไม่น่าว่าภาพเขียนอาจจะเป็นร่างมัลติเวิร์สของพิมพ์จันทร์ก็เป็นได้

ว่าไปนั้น...

พิมพ์จันทร์เก็บความคิดละเมอเพื่อฝันไปก่อนจะตั้งใจเขียนจดหมายอีกครั้ง เมื่อเสร็จสิ้นจึงทำการตกแต่งเหมือนปกติทุกวันและพยายามหาตัวมีม คำว่าตัวตนของตัวเองมาประทับที่หน้าซองจดหมายเช่นเดียวกัน หลังจากนั้นจึง

ค่อยนั่งเลือกรูปในโทรศัพท์ของตัวเองอย่างเอาเป็นเอาตาย

เธอชอบถ่ายรูปจริงอย่างที่เคยบอกไปในจดหมาย เพียงแต่เธอชอบถ่ายสถานที่หรือถ่ายคนอื่น ๆ รูปของตัวเองแบบที่เซลฟีเห็นหน้าชัดแจ้วหายากพอ ๆ กับการมูมู๋ในมหาสมุทร เมื่อได้รูปที่ต้องการจนพอใจแล้วจึงเลือกส่งปรี๊ดออกมามี

เสร็จแล้วค่อย ๆ ตัดรูปพร้อมแนบกำไลที่เธอตั้งใจซื้อมาเป็นของขวัญให้ไปด้วย หลังจากทุกสิ่งจัดการเรียบร้อย จดหมายได้ถูกเก็บเข้ากล่องเหมือนทุกวันและเมื่อตั้งใจว่าจะลุกออกไปพักผ่อนบนเตียง รูปในซองสีเขียวอ่อนซึ่งเปิดค้างไว้ก็หล่นลงมา

“อะไรเนี่ย”

เธอหยิบขึ้นมาก่อนจะพลิกเพื่อดูว่าเป็นกระดาษอะไร ก่อนที่ดวงตาจะเบิกกว้างและปากค่อย ๆ อ้าออกด้วยความตกใจขั้นสุด พิมพ์จันทร์ทวดตัวลงนั่งบนเตียงและพยายามเพ่งมองรูปตรงหน้าอย่างตั้งใจ กะพริบตาถี่ ๆ ด้วยความไม่เข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้น

ภาพเขียน... มีใบหน้าเหมือนกับเธอ

ไม่ใช่ใบหน้าแบบศัลยกรรมด้วย แต่เป็นเหมือนออกมาจากแม่พิมพ์เดียวกันไม่ผิดเพี้ยน เพียงแต่ตอนนี้อีกฝ่ายผมสีดำสนิท ซึ่งแตกต่างกับพิมพ์จันทร์ที่ย้อมผมสีทองอยู่ น้ำลายเหนียวหนืดเหมือนเป็นเข็มนับพันเล่มที่มแทงอยู่ในคอ การจะกลืนลงไปสักอีกรู้สึกยากยิ่งนัก

พิมพ์จันทร์ยังคงตกใจไม่หาย นานทีเดียวกว่าสติจะกลับมาเข้าที่เข้า

ทางเหมือนเดิม หลังจากนั้นจึงรีบค้นหาสิ่งที่พอจะยืนยันเรื่องนี้ให้เธอได้ทันที ดูเหมือนความคิดที่ว่าภาพเขียนอาจจะเป็นมัลติเวิร์สของเธอจะไม่ใช่แค่เรื่องคิดช้า ๆ อีกแล้ว

เธอจะต้องหาคำตอบเรื่องนี้ให้ได้เลย คอยดูสิ

“หัวหน้าครับ เกิดเรื่องขึ้นแล้วครับ”

“เกิดอะไรขึ้น” ชายหนุ่มที่เป็นหัวหน้าชะเง้อมองจอก่อนจะเบิกตากว้าง เหล่าลูกน้องทั้งหลายได้แต่หันมามองและทำหน้าหนักใจ

ก่อนหน้านั้นพวกเขาที่เป็นคนควบคุมระบบยังภาวนาอยู่ว่าอย่าให้มีการผสมผสานมิติเกิดขึ้นเลย เพราะไม่อยากจะให้คนในมิติต่าง ๆ ได้รับผลกระทบที่ไม่ค่อยดีนัก แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นว่ามีหญิงสาวสองคนกำลังติดต่อกัน

และทั้งสองอยู่คนละมิติกัน

“แก้ไขได้มากแค่ไหนแล้ว เราต้องรีบแก้ไขก่อนที่เรื่องจะบานปลายกว่านี้” หัวหน้าหนุ่มเสียงเครียด “กำลังพยายามแก้อยู่ครับ เพียงแต่จุดนี้เป็นจุดบัพขนาดใหญ่ อาจจะต้องใช้เวลาอย่างมากครับ”

ชายหนุ่มถอนหายใจออกมาแล้วพยักหน้ารับอย่างเสียไม่ได้ เมื่อตรวจเอกสารที่เหลือบนโต๊ะหมดแล้วจึงรีบช่วยลูกน้องในทีมเพื่อแก้ปัญหาที่ทันที ซึ่งชายหนุ่มยังคงภาวนาเหมือนเดิมทุกครั้งว่าไม่อยากให้เกิดเหตุการณ์ผสมผสาน

Penpal จดหมาย มิตรภาพ ปลายทางฝัน

มิติกันแบบนี้ที่อื่นอีก

เขาหวังว่าหญิงสาวทั้งสองคนนี้จะไม่มีเรื่องวุ่นวายตามมาทีหลังนะ

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

私たち 鏡のように 違うかな。

พวกเรานั้น เป็นกระจก ที่แตกต่างอย่างไร

ฉบับที่ห้า

หลังจากที่ส่งจดหมายแนะนำตัวอย่างจริงจังไปแล้ว ภาพเขียนรอคอยจดหมายตอบกลับด้วยใจจดจ่อครั้งนี้ของอีกฝ่ายอย่างมาก และแม้จะนั่งทำงานอยู่ก็มักมองไปที่กล่องจดหมายอยู่เรื่อย ๆ เพื่อดูความเปลี่ยนแปลงเล็ก ๆ น้อย ๆ หากมีจดหมายตอบกลับมา แต่สุดท้ายก็ต้องคุมสติกลับมาทำงานอยู่ดี

เมื่อรู้สึกว่สติพุ่งซานจึงหยุดพักก่อน หันตัวไปหยิบขนมและเครื่องดื่มมานั่งกินไปพร้อมอ่านงานที่เขียนไว้ มือทั้งหยิบขนมและแก้วนสลบไปมาทำให้สุดท้ายจึงลืมเรื่องจดหมายไปชั่วขณะ จนกระทั่งขนมหมด

ภาพเขียนเริ่มมีสมาธิกับงานได้มากขึ้นจนเวลาล่วงเลยไปถึงมือเที่ยงแน่นอนว่าพวกขนมจวบจิบก่อนหน้านี้ได้ย่อยไปหมดแล้ว และท้องกำลังส่งเสียง

ประวั่งให้ไปกินข้าวเที่ยงเสียที่ หญิงสาวจึงตัดสินใจพักคอมพิวเตอร์เอาไว้ก่อน แล้วเดินลงไปครัว

ข้าวผัดไข่เป็นเมนูที่ง่ายและภาพเขียนเชื่อว่าเธอทำได้ดีจึงมักเป็นเมนูประจำยามคิดไม่ออกว่าอยากกินอะไรดี เมนูข้าวผัดเที่ยงง่าย ๆ ทำให้เธอไม่เสียเวลามากนัก เมื่อกินจนเกลี้ยงจานและล้างทำความสะอาดเรียบร้อยแล้วจึงได้ปรี่ตรงกลับมาที่คอมพิวเตอร์อีกครั้ง

เสียงกดแป้นพิมพ์ดังขึ้นอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งภาพเขียนรู้สึกความคิดตันไปหมดแล้วจึงเงยบลง ริมฝีปากมึ่มเข้าหากันอย่างใช้ความคิด แล้วใช้เมาส์ในการเลื่อนเนื้อหาขึ้นไปเพื่ออ่านงานตั้งแต่ต้นใหม่อีกครั้ง การปรับแก้ด้วยตัวเองทำอย่างค่อยเป็นค่อยไป เมื่อแก่จนถึงที่เขียนค้างไว้ก็ได้แต่นั่งคิด

“เริ่มคิดไม่ออกอีกแล้วสิ”

หญิงสาวพิมพ์แล้วขยับร่างกายแก้ปวดเมื่อย ดวงตายังคงจจจ้องไปที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ ขณะที่สมองก็ขบคิดเนื้อหาที่จะดำเนินต่อไปพร้อมสองมือที่แตะแป้นพิมพ์แล้วเริ่มทำงานต่อ แต่ทำไปเพียงนิดเดียวก็จำเป็นต้องหยุดมือ เมื่อแม่เดินขึ้นมาตามให้ลงไปช่วยเตรียมมือเย็น

“อยู่ในห้องไม่วร้อนหรือลูก วันหลังเปิดหน้าต่างเสียบ้างนะ”

“เปิดแล้วร้อนกว่าเดิมนี่แม่ แดดส่องเข้ามามองจอลำบาก ลมก็ไม่พัดเข้ามา” ภาพเขียนตอบ

“แต่ก็มีอากาศระบายดีกว่าปิดห้องสนิทแบบนี้ละลูก” แม่ว่าแล้วเดินออกจากห้องไป คนเป็นลูกถอนหายใจแล้วพักคอมพิวเตอร์อีกครั้งหนึ่ง มือเย็น

วันนี้แม่ตั้งใจทำต้มจืดเนื่องจากได้พักเขียนมาจากญาติซึ่งเจอกันเมื่ออาทิตย์ก่อน

แม่เป็นคนปอกผัก ส่วนภาพเขียนปอกและตำกระเทียมก่อนนำไปผสมกับหมูสับในซาม จากนั้นจึงเหาะซอสปรงรสลงไปเล็กน้อยแล้วขยำให้เป็นเนื้อเดียวกันพักเอาไว้ แล้วค่อยตั้งหม้อโดยใส่น้ำไปประมาณครึ่งหนึ่ง ซอสปรงรสถูกเหาะลงไปในหม้อเพื่อให้น้ำซุปมีสี

ผงปรงรสถูกตักใส่เพื่อเพิ่มรสชาติ รอสักพักจนน้ำเดือดแล้วภาพเขียนจึงใช้ช้อนตักเนื้อหมูให้เป็นก้อนกลม ๆ ใสหม้อจนหมดและใส่ผักเขียวตามลงไป หญิงสาวเอาซามใส่อย่างล้างจานก่อนจะเดินไปช่วยแม่ที่ต่อน้ำไปต้มน้ำพริกกะปิ แล้วด้วยการเป็นนักชิม

“เผ็ดพอริยัง”

“เผ็ดแล้ว แต่ภาพว่าเดิมมะนาวน้อยดีไหมจ๊ะ กะปิมันเค็ม”

แม่ปรงรสตามลูกสาวว่าจนได้น้ำพริกกะปิใส่ถ้วยวางไว้บนโต๊ะ ซะอมนไขเป็นเมนูสุดท้ายที่ทำโดยแม่เด็ดซะอมนเอาไว้แล้ว ภาพเขียนมีหน้าที่ผสมเข้ากับไขและนำไปทอดในกระทะเท่านั้น กับข้าวทั้งหมดเสร็จพอดีกับข้าวในหม้อซึ่งหุงสุกเรียบร้อยแล้ว

หญิงสาวยกกับข้าววางเรียงรายบนโต๊ะก่อนจะเดินไปเตรียมจานเอาไว้ตักข้าว เมื่อพอกกลับจากออกกำลังกายตอนเย็นมาได้กลิ่นหอมของกับข้าวจึงเอ่ยหยอกเข้ากันเล็กน้อยในทำนองว่าใครทำมือเย็นวันนี้เป็นหลัก ซึ่งภาพเขียนตอบกลับไปโดยไม่ต้องคิดมากกว่าแม่แน่นอน ส่วนตัวเธอรับบทเป็นลูกมือที่ทำเกือบทุกอย่างแค่นั้นเอง

“ฝีมือแม่อะไร วันนี้ฝีมือลูกสาวพอนั่นแหละ รีบไปอาบน้ำแล้วมาชิมลิ
จ๊ะ”

แม่ที่นั่งพักเฉยสมทบขึ้นมาพร้อมขยับตัวเข้าใกล้พัดลมมากขึ้น ภาพเขียนส่ายหัวเล็กน้อยด้วยความขบขันก่อนจะเดินไปตักข้าวใส่จานโดยไม่ ลืมถามแม่ว่าวันนี้เอาข้าวหรือไม่เหมือนทุกวัน เมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้นเหลือเพียง รอพ้ออาบน้ำเสร็จเธอก็นั่งกดโทรศัพท์ดูข่าวสารไปเรื่อย ๆ

“ต้มจืดถ้าไม่หมดหนอย่าลืมนั่งอีกรอบหนึ่งนะลูก”

“โอเคจ๋า”

หลังจากพ้ออาบน้ำเสร็จและมานั่งที่โต๊ะอาหาร มือเย็นของวันนี้จึง เริ่มตื้นขึ้นและค่อย ๆ ดำเนินไปด้วยเสียงพุดคุยบ้างเป็นระยะเพราะพี่สาวอย่าง สีน้าที่อยู่ต่างประเทศวิดีโอมาพุดคุยคลายความคิดถึงกัน อาหารความหอมก็ต้อง ต่อด้วยของหวานแน่นอน

ทาร์ตผลไม้ ขนมดอกโสนและบัวลอยไซ้หวานเป็นของหวานปิดท้าย มื้ออาหารได้อย่างดีเยี่ยม สามคนพ่อแม่ลูกต่างเพลิดเพลินไปกับขนมตรงหน้า ภาพเขียนยังคงรับหน้าที่เดิมคือล้างจานและเก็บกับข้าวที่เหลือให้เรียบร้อย

“แล้วงานช่วงนี้เป็นไงบ้าง ติดชัดตรงไหนไหม”

“โอเคอยู่จ๋า ค่อย ๆ ทำอยู่” ภาพเขียนตอบพลางคิดถึงงานที่ตอนนี้ ดำเนินมาได้ดีขึ้นเรื่อย ๆ มีบ้างที่อาจจะต้องปรับแก้แต่นั้นคือเรื่องปกติ ตอนนี้ เธอต้องการตั้งใจเขียนจนจบเพื่อจะได้ดำเนินการแก้ไขเนื้อเรื่องให้เรียบร้อยแล้ว ไปหนักอีกครั้งที่ภาพปกกับภาพประกอบอีกเล็กน้อย

“รีบทำให้เสร็จไว ๆ จะได้โล่งเสียที”

ภาพเขียนไม่ตอบอะไรแม่กลับไป หญิงสาวคิดในใจว่าหากมันง่าย ขนาดนั้นเธอก็คงไม่มีการเปลี่ยนชิ้นงานเนื่องจากเขียนไม่ออกหรือออก กระนั้นเธอก็ เข้าใจว่าแม่หวังดีอยากให้ความหนักใจของเธอตอนนี้หายไปและจะได้เริ่ม วางแผนทำสิ่งต่าง ๆ ต่อไป

แต่อยากให้ฟังและใจเย็น ๆ สักหน่อย งานไม่ใช่่ง่ายจะให้ทำเสร็จไวก็ดู จะไม่ตั้งใจเกินไป

เมื่อนั่งเล่นโทรศัพท์จนพอใจแล้วเธอก็กลับขึ้นมาบนห้องอีกครั้ง เปิด เครื่องปรับอากาศรอไว้และเดินออกไปทำธุระที่ห้องน้ำให้เรียบร้อย เมื่อสดชื่น จากที่อาบน้ำมาเรียบร้อยจึงเริ่มลงมือทำงานต่อไป ภาพเขียนเริ่มเพลิดเพลินไป กับการเขียนงานจนหนังตาเริ่มหย่อน

หญิงสาวหัวเล็กน้อยก่อนจะพิจารณาตัวเองและเวลาว่าพร้อมจะไป ต่อหรือไม่ แต่เมื่อเริ่มง่วงขึ้นมาจริง ๆ ทำให้สุดท้ายได้เพียงปิดคอมพิวเตอร์ก่อน จะหยิบกล่องจดหมายออกมาดู ของจดหมายสีน้ำตาลที่เจอทุกวันเผลออยู่ใน กล่องจดหมายทำให้พอลคลายความง่วงไปบ้าง

“จะเขียนแนะนำตัวแบบไหนนะ”

มือเรียวค่อย ๆ คลี่จดหมายออกมาก่อนจะสังเกตเห็นว่ามีรูปถ่ายแนบ มาด้วย ภาพเขียนจึงตัดสินใจดูรูปนั้นก่อนอ่านจดหมาย ดวงตาเบิกกว้างและริมฝีปากอ้าออกยามเห็นใบหน้าของคนในรูป เธอพยายามเพ่งมองรูปเท่าที่จะทำ จากนั้นจึงมองตัวในกระจกเล็ก ๆ อย่างพิจารณาแล้วถือรูปภาพขึ้นเปรียบเทียบ

“โกหกแล้ว คนบ้าอะไรจะหน้าเหมือนเราขนาดนี้”

ภาพเขียนที่คิดว่ามองรูปสลักระจกก็ไม่อาจคลายข้อสงสัยให้ตนเอง ได้จึงรีบหยิบจดหมายขึ้นมาอ่านอย่างรวดเร็ว แต่ยิ่งอ่านเนื้อความเท่าใดยิ่งรู้สึก คิ้วของเธอจะขมวดเข้าหากันเรื่อย ๆ คิดว่าหากคิ้วเป็นเชือกสองเส้นคงมัดเป็น ปมแน่นและยุ่งเหยิงอย่างมากแน่นอน

ถึง ภาพเขียน

เราไม่ได้เกิดอุบัติเหตุอะไรเลย เราไปตามนัดที่สยามจริง ๆ ยืนรออยู่ ตั้งนานแต่ไม่เห็นเธอเลย พยายามหาที่ยืนเด่น ๆ เวลาคนแตะบัตรออกมาแล้ว จะได้เจอทันที แล้วยังคอยมองหาทั้งสองทางออกอยู่ตลอดเวลาด้วย แต่ก็ไม่เห็น คนแต่งตัวอย่างที่เธอบอกในจดหมาย ยืนรอนาน ๆ เข้าเราก็แอบคิดว่าเธอน่าจะ ไม่อยากเจอเราเลยไม่มา

แต่อีกใจก็บอกว่าเธออาจมีธุระหรืออุบัติเหตุชนิดหน้อยก่อนมาหาเราก็ ได้ ทำให้ยืนรอจนเห็นว่าเย็นมากแล้วจึงกลับบ้านดีกว่า พอเราไม่มีโซเชียลของ กันและกันมันยากจริง ๆ นั่นแหละที่จะติดต่อกัน (จะให้พวกเราเขียนโน้ตส่ง หากันในกล่องจดหมายก็ลำบากเนอะ ต้องแบกข้าวของพะรุงพะรังกันแน่)

วันนี้พอลับบ้านเราโทษทุกอย่างเลย ไม่ว่าจะเทพเจ้าฟ้าดินอะไร เรา ยอมรับว่าผิดหวังที่ไม่ได้เจอเธอนะภาพเขียน แต่พอได้จดหมายจากเธอทำให้ เรารู้สึกดีขึ้น อย่างน้อย ๆ ยังคุยผ่านจดหมายกันไปก่อนก็ได้ เลยคิดว่าถ้าจะได้ เจอก็ต้องได้เจอสักวัน

งั้นจะเริ่มแนะนำตัวแล้วนะ สวัสดีค่ะ เราชื่อพิมพ์จันทร์ ตัวย่อเลยเป็น ตัวอักษรตัวแรกของคำว่าพิมพ์และคำว่าจันทร์ พ่อเราตั้งชื่อนี้ให้เพราะคืนที่แม่

จะคลอดดวงจันทร์สวยมากกก สวยจนพ่ออยากจะมีพิมพ์ภาพของดวงจันทร์นั้น เอาไว้ (พ่อบอกว่าเป็นจันทร์เต็มดวงด้วยนะ) เราเลยเหมือนดวงจันทร์วันนั้นที่ พ่ออยากจะมีพิมพ์ภาพเก็บเอาไว้แหละ

แต่เราไปตามหาคำแปลชื่อมานะ ชื่อเราแปลว่าผู้เป็นต้นแบบของดวง จันทร์ ตอนนี้อยู่ปี 3 สาขาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร ครอบครัวมีเรา มีพ่อ และก็มีแม่อยู่แค่นี้แหละ อาหารที่ชอบเป็นอาหารญี่ปุ่น โดยเฉพาะข้าวแกง กะหรี ชอบมากกก มากที่สุดเลย สีที่ชอบคือสีม่วงกับสีเหลือง ชอบแบบที่เป็น โทนาพาสเทล สบายตาดี

เราไม่ค่อยได้ฟังนักร้องเยอะ มีที่ชอบแต่ไม่กี่คนเอง ส่วนใหญ่ฟังเพลง รั้นไปเรื่อย ๆ ตามเพลย์ลิสต์แนะนำที่ขึ้นในแอป พวกหนังสือชอบอ่านเป็นมังงะ มากกว่านิยาย เราเป็นสายชอบดูรูปมากกว่าตัวหนังสือ เรื่องที่ชอบเป็นพิเศษคือ แม่มัดสาวหัวใจกุกกิก (พยายามเก็บปกใหม่อยู่ละ) อีกอย่างที่ชอบมาก ๆ แล้ว เคยบอกไปในฉบับก่อนคือ การถ่ายรูป พยายามหาสถานที่ไปถ่ายทุกวันว่างเลย

เอาละ มาถึงเรื่องจริงจังกันดีกว่า เราเห็นรูปของเธอแล้วนะ น่ารัก มาก ๆ เลย แต่มีบางอย่างที่ติดใจมากอยู่เหมือนกัน ตอนที่เราเห็นรูปของเธอ รู้สึกตกใจมากเลย เพราะพวกเราสองคนหน้าเหมือนกันอย่างกับเป็นฝาแฝด เหมือนมากจริง ๆ นะ

อาจจะมึนงงที่บอกว่าเราจะมึนคนหน้าเหมือนกันอยู่บนโลกใบนี้ แต่ เราจะแน่ใจแบบนั้นได้ยังไง อีกทั้งพ่อบอกว่าไปสยามตามนัดของพวกเรา แล้ว แต่ดันไม่ได้เจอกันทั้งที่เราก็ไปเหมือนกัน แบบนี้มันประหลาดมากเลยไม่ใช่ เหมอ

เอาเป็นว่าตอนนี้เราจะพยายามหาข้อมูลเอาไว้ก่อน ยังไงเราสองคนก็

ต้องรู้เรื่องนี้ให้ได้ว่าทำไมเราถึงหน้าตาเหมือนกัน ใช้ชีวิตในโลกเดียวกัน แต่กลับไม่ได้เจอกัน อีกอย่างที่เรารู้จักคือเราสองคนอาจจะเป็นมัลติเวิร์สกันแบบในหนังก็ได้ แต่พอคิดดูแล้วค่อนข้างแฟนตาซีไปหน่อยเราเลยปิดตก เธอคิดยังไงก็เขียนบอกกันมานะภาพเขียน

ยินดีที่ได้รู้จักอีกครั้งนะจะภาพเขียน อย่าลืมเก็บกำไรที่ไปด้วยนะ

จาก

พิมพ์จันทร์

หลังจากอ่านจดหมายจบแล้วคิดว่าที่ขมวดกันไม่ได้คลายออกเลยแม้แต่หน่อย ภาพเขียนยังคงใส่สายตาอ่านจดหมายซ้ำอีกครั้ง เนื้อความที่รับรู้ทำให้สมองเริ่มประมวลผลหาทฤษฎีที่พอรู้มาอธิบายกับสิ่งที่เกิดขึ้น จากนั้นจึงหยิบรูปภาพขึ้นมาดูสลับกับกระจกอีกครั้ง ก่อนจะหยิบกำไรที่อีกฝ่ายให้มาสวมดูและจัดเก็บเข้ากรุเครื่องประดับทันที เธอรู้สึกเสียดายที่ไม่ได้มีอะไรฝากไปกับจดหมายเหมือนที่พิมพ์จันทร์แนบมา ครุ่นคิดเพียงชั่วครู่ก็นึกถึงสติ๊กเกอร์ที่ถูกถามถึงก่อนหน้า

คาดว่าคงต้องมีอีกสักวันที่เธอไปสยามเพื่อซื้อสติ๊กเกอร์เป็นของขวัญให้แก่เพื่อนสาวทางจดหมาย แล้วจึงวิ่งกลับมาส่งเกตุรูปภาพอีกครั้ง ใบหน้าที่เหมือนกันทุกระเบียดนิ้ว ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ดูเป็นเธอชัดเจน แต่กระนั้นสีผมที่แตกต่างกันทำให้ภาพเขียนรับรู้ว่ามีใช่ตัวเองแน่นอน หญิงสาวคิดอยากจะได้เดินออกไปถามพ่อกับแม่ที่นอนห้องตรงข้ามให้รู้เรื่อง เพียงคิดที่ว่าเวลาตอนนี้เที่ยงคืนกว่าแล้วเท่านั้นเอง

แต่หากเอาไปถามเธอก็กลัวโดนหาว่าเพ้อเจ้อเรื่องอะไรขึ้นมาอีก

ความว่างก่อนหน้านี้น่าจะเป็นปลิดทิ้ง เธอจึงนั่งกดโทรศัพท์เพื่อหาสิ่งที่จะมาสนับสนุนเรื่องนี้ให้ได้ แต่ค้นไปค้นมาพบเพียงเรื่องของมัลติเวิร์สที่พอจะตอบเหตุได้ดีที่สุด

ครั้งแรกที่คิดว่าอยู่ในโลกเดียวกัน แต่ไม่ได้เจอกันอาจจะเพราะคลาดสายตาไปเองหรือไม่ก็มองหากันไม่ทั่ว แต่เมื่อพบว่าใบหน้าของเธอและพิมพ์จันทร์เหมือนกันราวกับแกะออกมาจากพิมพ์เดียวกันแบบนี้ยิ่งทำให้ความคิดยุ่งเหยิงกว่าเดิม

“สรุปจะเป็นมัลติเวิร์สกันจริงดิ”

ภาพเขียนพิมพ์ปาก่อนจะรีบเขียนจดหมายตอบกลับอย่างเร่งด่วน เรื่องแบบนี้ยังต้องรีบพูดคุยกันเพื่อจะได้หาความจริงให้ได้ และแม้จะล้มตัวลงนอนก็ยังขบคิดเรื่องนี้ไม่หยุด เธอไม่คิดว่าเรื่องราวพวกนี้จะเกิดขึ้นกับตัวเอง

เหมือนเป็นนิยายเรื่องหนึ่งขึ้นมาจริง ๆ

“คืนนี้จะนอนหลับไหมละเนี่ย” ภาพเขียนนอนพลิกตัวไปมาพักใหญ่ก่อนจะหลับสนิท โดยเธอยังหวังว่าในวันพรุ่งนี้เรื่องที่น่าอัศจรรย์จะได้รับการคลี่คลายว่าทำไมเธอและพิมพ์จันทร์มีหน้าเหมือนกัน และทำไมพวกเธอไปสถานที่เดียวกันแต่กลับไม่ได้พบกัน

อย่างน้อย ๆ ให้คลี่คลายสักเรื่องก็ยังดี

วันนี้เป็นอีกวันที่พิมพ์จันทร์กลับมาที่บ้านด้วยความเหนื่อยล้า เธอเพิ่งเสร็จสิ้นการแข่งขันบาสเก็ตบอลมา ขณะกำลังจะไขกุญแจเข้าบ้านตามปกติ ทางตาก็สะดุดเข้ากับรองเท้าผ้าใบคู่หนึ่งที่คล้ายคล้ายคลับคิดว่าไม่เห็นมาเกือบจะครบเดือนแล้ว

แม่ของเธอกลับมาแล้ว หลังจากที่มีงานด่วนแทรกเข้ามาบ่อยครั้งจนตัดสินใจค้างที่คอนโดเป็นหลัก พิมพ์จันทร์เดินเข้าบ้านพร้อมมองหาคนที่เพิ่งกลับมาแล้วพบว่าแม่นอนหลับอยู่บนโซฟา หญิงสาวเดินไปที่โต๊ะอาหารเพื่อวางถุงกับข้าวเอาไว้แล้วค่อยหยิบผ้าเช็ดตัวมาถือไว้

“กลับมาแล้วหรือ”

“แม่หวัดดีคะ” พิมพ์จันทร์หันไปตามเสียงเรียกพร้อมยกมือไหว้ “พิมพ์ขอไปอาบน้ำก่อนนะคะ”

ว่าจบแล้วเธอก็รีบก้าวเดินขึ้นบันไดทันที หลังเข้าห้องนอนเพื่อเอาของไปเก็บและหยิบเสื้อผ้ามาแล้วจึงรีบเข้าห้องน้ำทำธุระของตนเองให้เรียบร้อย เมื่อเดินลงมาจึงพบว่าแม่กำลังจัดกับข้าวใส่จานอยู่และกวักมือเรียกให้เธอเตรียมจานมาตักข้าว

“วันนี้แม่ซื้อซาหุมมา แล้วก็แกงเขียวหวานกับไก่ผัดพริกขิงอยู่ในตู้เย็น พิมพ์ซื้ออะไรมาละลูก”

“กล้วยเดี่ยวหุมคะ ราน้ำปากชอย” แม่พยักหน้าก่อนจะนั่งลง พิมพ์จันทร์วางจานข้าวให้ก่อนสองแม่ลูกจะนั่งกินข้าวกันไปอย่างเงียบ ๆ

พิมพ์จันทร์ลอบมองแม่ของตัวเองเป็นระยะ ไม่ใช่เพราะอึดอัดแต่แค่ไม่

คุ้นชินที่มีคนมากินข้าวเย็นร่วมกัน เพราะปกติถึงแม่จะกลับบ้านมาบ้าง แต่มักจะไม่ได้ร่วมโต๊ะกันแบบนี้เท่าใดนักเพราะงานที่รัดตัวทำให้อีกฝ่ายปลีกตัวเข้าห้องทำงานตลอด

“พ่อเขาจะมารับไปหาคุณปู่พิมพ์”

“วันไหนคะ”

“เห็นเขาบอกว่าอีกสองอาทิตย์ แต่เดี๋ยวเขาคงโทรมาหาพิมพ์เอง” แม่ว่าก่อนจะขอตัวไปตรวจงานที่ค้าง พิมพ์จันทร์พยักหน้าแล้วนั่งดูโทรทัศน์อีกสักพักแล้วค่อยกลับขึ้นมานอน หญิงสาวลือคอประตูก่อนจะล้มตัวลงเตียงด้วยความเหนื่อยล้า

เธอคิดถึงเรื่องของพ่อซึ่งจะมาหาและพาไปพบกับปู่ด้วยความรู้สึกปั่นป่วน เนื่องจากเธอรู้สึกไม่สนิทใจที่จะเจอปู่เพราะมีความคิดเล็ก ๆ เสมอว่าส่วนหนึ่งที่พ่อกับแม่หย่ากันเพราะชายชราที่ผลัดภาระงานมากมายให้พ่อจนไม่มีเวลาให้ครอบครัวเหมือนเดิม

แม้กระทั่งวันที่ทั้งสองคนหย่ากัน ปู่ของเธอก็ยังให้พ่อรีบกลับไปทำงาน เพราะตัวเองต้องการไปพักผ่อนที่ต่างประเทศ ตั้งแต่นั้นมาพิมพ์จันทร์จึงรู้สึกไม่ค่อยดีกับญาติผู้ใหญ่ของตนเองเท่าใดนัก พวกเขาทำเหมือนว่าการหย่าร้างของพ่อแม่เธอไม่สำคัญ

เรียกว่าน้อยใจละมัง ไม่มีใครสนใจเธอสักนิดว่ารู้สึกอย่างไร อยากจะหย่าและกลับไปทำงาน ทิ้งให้เธอยืนมองภาพครอบครัวที่อบอุ่นในอดีตอยู่คนเดียว

“จะแก้งปวดเป็นอะไรดิเนะรอบนี้”

หญิงสาวเริ่มตระเตรียมแผนการเอาไว้ล่วงหน้า เวลาที่ไม่อยากเจอหน้าญาติพิมพ์จันทร์มักจะแก้งปวด หรือไม่กี่อึดใจงานเข้ามาแทรกเพื่อหลีกเลี่ยงการพบปะทั้งหลาย อย่างน้อย ๆ ก็ไม่ต้องอึดอัดเวลาไปเจอพวกผู้ใหญ่ แล้วฟังเรื่องที่ไม่อยากฟัง โดยเฉพาะเรื่องหย่าของพ่อแม่ที่นับว่าเป็นปมในใจที่ว่าได้

ร่างบนเตียงกลิ้งไปมาก่อนจะนึกได้ว่าจะต้องไปเช็คจดหมายในกล่อง ทำให้รีบลุกขึ้นมาทันที เมื่อเลื่อนลิ้นชักและเปิดกล่องจดหมายก็พบกับซองจดหมายสีเขียวอ่อน เธอรีบหยิบจดหมายออกมาแล้วตั้งใจอ่านด้วยความตื่นเต้น

ถึง พิมพ์จันทร์ (ได้รู้ชื่อเสียที่ ฮ่า)

ขอเริ่มฉบับนี้ด้วยความจริงจังเลยแล้วกันนะ (จริงจังมากไหมไม่รู้ แต่จะพยายามนะ แฮะ ๆ) อย่างแรกเลยนะ กำไลน่ารักมากกก ชอบมากเลยขอบคุณน้ำ ถัดไปเรื่องของพวกเรา เอาแบบคิดเพื่อฝันสุด ๆ เลยนะ เราอาจจะอยู่คนละมัลดีเวริสกันจริง ๆ ก็ได้ คือมาคิดเพื่อเจอนะว่าโลกของเธออาจจะล้ำสมัยกว่า หรือมีอะไรที่แตกต่างกันอยู่

แบบสมมติรถเราขับบนถนน แต่ของเธอขับบนฟ้าจ้ เพราะแบบนั้นเราเลยได้แนบพวกรูปสถานที่ ฟ้าหวนหรือสิ่งต่าง ๆ ให้เธอด้วย จะได้ดูประกอบว่าเหมือนกันไหม ถ้าเหมือนกันจะได้คิดว่าที่สยามเราแค่คล้ายกัน แต่ถ้ามันต่างกันแสดงว่าเราอาจจะอยู่คนละที่กัน

คือมันดูเพ้อมากนะ แต่เราคิดแบบที่นิยายเรื่องหนึ่งจะเป็นไปได้

เพราะเราคิดว่าทั้งตัวเองทั้งเธอน่าจะมั่นใจว่ายังไงก็ไม่ใช่ฝาแฝดพลัดพรากแบบในละครแนว ๆ ถึงจะบอกว่าตอนไปสยามเราอาจจะคล้ายกัน แต่พวกเราที่ยืนมองคนดีบัตรตลอดจะคล้ายกันจริง ๆ เหรอ

อย่างน้อยถ้าไม่ได้มองแต่เราสามารถลองทักคนได้จากเสื้อผ้าที่บอกกันในจดหมายหรือเปล่า เพราะฉะนั้นเราเลยคิดว่าลองพิสูจน์ความต่างของโลกพวกเราน่าจะทำให้ได้คำตอบ แต่ใด ๆ เลยนะ ตอนเห็นรูปที่ให้มา เรามองรูปเธอกับกระจกตั้งนานแน่ะ

ร้องเฮ้ยในใจดังมาก (เสียงดังมากไม่ได้ เราอ่านจดหมายตอนเที่ยงคืน YY) แบบคนบ้าอะไรจะเหมือนกันได้ขนาดนี้ ทฤษฎีคนหน้าเหมือนก็ไม่น่าเหมือนโดนพิมพ์ออกมาแบบนี้มั้ง แต่ถ้าเธอชื่ออยู่ไม่ต้องรีบตอบจดหมายก็ได้ นะ

แบบไงดี อยากให้หาทฤษฎีมาคุยกันอะ นี่ก็เหมือนสติแตกนิดหน่อย ตอนเขียนจดหมาย (ฮ่า) อ้อ อีกอย่างที่อยากเล่า ตอนนี้อายุงานได้เต็มทีละนะ เอาเรื่องใหม่ที่ทำนี้แหละ คุณครูก็โอเค ตอนนี้อยู่เขียนให้ได้เยอะ ๆ (พยายามจะไม่หมดไฟอีก ฮือ)

เราลดจำนวนตอนขึ้นงานลงน่าจะเขียนส่งให้คุณครูเช็คได้ไวขึ้น เอาเป็นว่าอย่างน้อย ๆ ตอนนี้อยู่ได้ไวอยู่ ถ้าติดขัดตรงไหนจะมาขอคำแนะนำอีกนะ แล้วแข่งบาสเป็นยังไงบ้าง ชนะหรือเปล่าเอ๋ยสาว ถ้าชนะก็ยินดีด้วยน้ำ (ต้องชนะอยู่ละเนอะ)

เอาละ ตอนนี้อยู่ต้องรีบไปนอนแล้ว หลังเขียนงานมาอ่านจดหมายแล้วตาสว่างเฉย ไม่รีบนอนตอนนี้เกรงว่าจะไม่ได้นอนเอา จะตั้งตารอทฤษฎีและเปรียบเทียบโลกจากเธอนะพิมพ์จันทร์ ไว้คุยกันฉบับหน้าจ้ บาย

จาก

ภาพเขียน บุคคลหน้าเหมือน

พิมพ์จันทร์อ่านจดหมายแล้วอดจะอมยิ้มกับความแฉะแฉืดที่ดูไม่
เครียดอย่างที่เท่า์เท่า์ของอีกฝ่าย จากนั้นจึงหยิบภาพที่แนบมาดูทีละรูป หลาย
สถานที่มีความเหมือนกันจนกระทั่งเธอเห็นภาพรถยนต์มากมายอยู่บนพื้นถนน
นั่นแหละจึงเริ่มคิดว่าแตกต่างกันจริง ๆ

เพราะรถยนต์ของเธอขับเคลื่นบนถนนเหมือนกันก็จริง แต่ล้อจะไม่
ติดพื้นแบบในรูปของภาพเขียน อีกทั้งการคมนาคมยังมีหลากหลาย สิ่งที่โลก
ของภาพเขียนไม่มีคงเป็นลิปต์พริบตา ลิปต์ขนส่งที่เป็นพาหนะเร่งด่วนสำหรับ
ทุกคน หากจะไปทีใดก็สามารถระบุและลิปต์จะไปโผล่สถานที่นั้นได้ทันที

“หรือว่าคนละโลกกันจริง ๆ ไม่มีลิปต์แล้วยังไม่มีป้ายชื่ออีก”

ป้ายชื่อที่ว่าเป็นป้ายประจำตัวที่เอาไว้ใช้สำหรับการจับจ่ายเหมือนบัตร
เครดิต สามารถนำมายืนยันตัวตนได้เหมือนบัตรประชาชน เรียกว่ารวบรวม
เอกสารทั้งหมดเอาไว้ในบัตรใบเดียว สะดวกต่อการทำธุระปะปังต่าง ๆ

“นั่นค่อยเขียนกลับไปหาแล้วกันนะ” พิมพ์จันทร์พับจดหมายวางไว้บน
โต๊ะแล้วกลับลงไปนอนเล่นบนเตียงตามเดิม เธอกำลังคิดว่าภาพเจอ
ภาพเขียนเหมือนกำลังเป็นนิยายเรื่องหนึ่งที่แฟนตาซีอย่างมาก เอาไปเล่าให้ใคร
ฟังจะมีใครเชื่อมากน้อยแค่ไหนกัน

เมื่อหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูก็พบข้อความจากพ่อซึ่งบอกเรื่องจะพาไปหา
ปู่และญาติคนอื่น หญิงสาวถอนหายใจออกมาก่อนจะปิดโทรศัพท์พลงนอนนิ่ง

มองเพดานห้องอย่างเงิบเงียบ ไม่นานน้ำตาใส ๆ ก็ไหลออกมาจากหางตา

พิมพ์จันทร์กำลังน้อยใจ

ทั้งพ่อและแม่ไม่มีใครถามสารทุกข์สุกดิบของเธอสักคำ แม่เพียงทักว่า
กลับมาแล้วหรือและบอกว่าพ่อจะรับไปหาปู่ ส่วนพ่อก็แค่มาบอกเรื่องเดียวกับ
แม่เท่านั้น ไม่มีแม่แต่อยากหาเรื่องมาคุยกับเธอเสียด้วยซ้ำ มีอาหารเย็นที่เพิ่ง
ผ่านไปเธอได้แต่บ่นตัวเองว่าทำไมถึงไม่หยิบไอแพดไปเปิดดูด้วยเหมือนทุกวัน
อย่างน้อยเสียงจากวิดีโอก็ทำให้พิมพ์จันทร์รู้สึกมีอาหารไม่เจ็บบเกินไป แล้วจึง
สูดลมหายใจเข้าเต็มปอดพร้อมกะพริบตาถี่ ๆ แล้วหันไปทอดมอมอนข้าง

“ไม่ร้องแล้ว คิดเรื่องภาพเขียนแทนเถอะ สนุกกว่าตั้งเยอะ” พิมพ์จันทร์
เอ่ยกับตัวเองก่อนตัดสินใจปิดไฟแล้วหลับตาลง ความเหนื่อยล้าจากการแข่ง
บาสเก็ตบอลทำให้เธอเข้าสู่ห้วงนิทราได้อย่างรวดเร็ว แต่เพียงชั่วครู่ก็ลืมตา
ขึ้นมาใหม่อีกครั้งเพราะรู้สึกจิตใจไม่สงบ

เธอนิ่งเงิบ ๆ บนเตียงก่อนจะสวมหูฟังและเปิดเพลง ปล่อยให้ตัวเอง
อยู่เฉย ๆ และให้ความคิดมากมายวนผ่านไป ไม่นำมาใส่ใจหรือขบคิดอย่างที่
ชอบทำ เพียงไม่นานก็เริ่มง่วงขึ้นมาอีกครั้ง ความคิดที่รุ่งรั้งก่อนหน้านั้นมลาย
หายไปแล้ว พิมพ์จันทร์จึงเตรียมล้มตัวนอนแต่ยังไม่ลืมเตือนตัวเองด้วยการไนต์
ใส่โทรศัพท์ให้ตอบจดหมายภาพเขียนตอนเช้า

“คืนะพรุ่งนี้เรียนป้าย ตื่นสายหน่อยแล้วกัน” เมื่อตั้งนาฬิกาปลุก
เรียบร้อยแล้วจึงห่มผ้าและหลับตาลงอีกครั้งอย่างแท้จริง จากนั้นจึงเข้าสู่ห้วงนิทรา
เหมือนดังทุกวันนี้

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

毎日は 幸せなったら いいだ。

ทุกวัน ๆ ถ้ามีความสุข ก็คงจะดี

ฉบับที่หก

วันเวลาดำเนินไปเรื่อย ๆ เหมือนเดิม ภาพเขียนยังคงทำงานของตัวเองไปในวัน ทำได้มากน้อยก็พยายามทำเพื่อให้งานเดินหน้า ส่วนจดหมายกับพิมพ์จันทร์เองก็ยังคงมีการแลกเปลี่ยนอยู่ทุกวัน แม้จะมีบางวันที่อาจเป็นแค่โน้ตแผ่นเล็กแทนบ้างเพราะงานที่รัดตัวของคนทั้งคู่

อย่างไรก็ตามพวกเธอก็ยังคงแลกเปลี่ยนเรื่องราวกันเสมอ ไม่ว่าจะ เป็นโลกที่แตกต่างกัน ปัญหาทั้งเรื่องเรียน เรื่องเพื่อนหรือกระทั่งเรื่องครอบครัว สิ่งที่ค้นพบคือ มีเพียงใบหน้าเท่านั้นที่เหมือนกัน นอกนั้นพวกเธอค่อนข้างแตกต่างกันอยู่พอสมควร

เริ่มจากนิสัยภาพเขียนมีภาพลักษณ์ว่าจริงจังตลอดเวลา แต่เป็นคนที่ไม่ใจร้อนและพูดจาตรงไปตรงมา ในบางครั้งก็คล้ายจะไม่ค่อยสนใจสิ่งรอบข้าง ในขณะที่พิมพ์จันทร์มีนิสัยรักความสงบ เรียบง่าย ใจเย็น ซึ่งทั้งสองคนต่างค่อย

ๆ สังเกตได้จากการแลกเปลี่ยนกัน

กระนั้นยังคงมีสิ่งที่จะคล้ายคลึงกันบ้างโดยเฉพาะเรื่องอาหารที่ดูเข้ากันได้ดี และอีกอย่างหนึ่งคือ นิสัยที่ชอบเก็บอะไรไว้คนเดียว ไม่ค่อยเล่าให้ใครฟังเท่าใดนัก ซึ่งตอนนี้มีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยเนื่องจากทั้งสองต่างเริ่มแลกเปลี่ยนเรื่องหนักใจให้แก่กันและกัน

อาจจะด้วยความคิดว่าสุดท้ายไม่มีวันพบกันได้ และรู้สึกไว้วางใจอีกฝ่ายมากพอจึงทำให้กล้าพูดออกมา ทำให้ทั้งสองมีพื้นที่ได้ปลดปล่อยความรู้สึกในใจเพิ่มขึ้นมา โดยตอนนี้ภาพเขียนได้รู้ว่าพิมพ์จันทร์มีปัญหาที่หนักใจนอกจากการเลือกเส้นทางในอนาคตก็เป็นเรื่องของครอบครัว ซึ่งเธอก็ไม่อาจเข้าใจได้ จึงทำได้เพียงเป็นกำลังใจและอ่านจดหมายระบายของเพื่อนสาวเท่านั้น

“แล้วตรงนี้เขียนยังไงดี”

นอกจากพิมพ์จันทร์มีปัญหาแล้ว ตัวของภาพเขียนก็กำลังประสบปัญหาเหมือนกัน งานเขียนที่กำลังทำอยู่ตอนนี้เรียกว่ากำลังก่อร่างสร้างตัวขึ้นมา มีบางบทที่ได้ส่งให้คุณครูได้อ่านและปรับแก้แล้ว ส่วนตัวเองก็เขียนบทถัดไปจนกระทั่งถึงตอนจบ แต่หญิงสาวเริ่มจะเขียนไม่ค่อยได้แล้วเหมือนกัน

“ขอแค่อีกหน้าหนึ่งก่อน อย่าเพิ่งง่วง ฮือ” เธอยังพิมพ์เนื้อหาต่อไปพร้อม ๆ บ่นตัวเองที่หน้าตาเริ่มหย่อน ความง่วงเป็นอุปสรรคในการทำงานเสมอ แต่พอมองนาฬิกาให้ดีแล้วตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงคืนสิบห้านาที แล้วเธอก็ตั้งใจที่จะเขียนให้ถึงเป้าของวันนี้ก่อนล้มตัวลงนอน

สุดท้ายภาพเขียนก็สามารถทำได้ตามเป้าของวันนี้สำเร็จ แบบที่พิมพ์

งานไปและหาไป

“ปวดไหล่จัง”

ภาพเขียนขยับเขยื้อนร่างกายเพื่อคลายความเมื่อยล้า ก่อนจะตั้งนาฬิกาเหมือนทุกวันและรีบซุกตัวเข้าไปในผ้าห่ม หัวถึงหมอนได้ไม่ถึงห้านาทีเธอก็มีลมหายใจเข้าออกที่สม่ำเสมอ แต่สักพักก็เริ่มมีบางสิ่งมารบกวนจิตใจทำให้ร่างที่นอนอยู่เริ่มกระสับกระส่าย

จนสุดท้ายทนไม่ไหวต้องลุกขึ้นมา นั่งและเปิดคอมพิวเตอร์ที่อยู่หัวเตียง ภาพบางอย่างที่อยู่ในห้วงความคิดเมื่อนอนหลับยังคงชัดเจน เธอเห็นภาพพ่อกับแม่ทะเลาะกันอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน จากนั้นจึงตัดสลับไปที่ภาพของเธอกำลังทำธีสิสในช่วงโค้งสุดท้ายอย่างหนักหน่วง แต่ผลลัพธ์ไม่เป็นอย่างที่ใจต้องการ

ภาพเขียนไม่ชอบเรื่องแบบนี้เลย

“เครียดงานก็ไม่ใช่ ทำไมฝันแบบนี้กันนะ”

เมื่อนอนไม่หลับจึงหยิบไอแพดที่ซาร์จเอาไว้มาเปิดเพลงและเสียบหูฟังเพื่อกล่อมตัวเองให้รู้สึกผ่อนคลาย จากนั้นจึงเลือกที่จะเปิดคอมพิวเตอร์สัก ๑ อีกอันซึ่งเป็นคอมพิวเตอร์ลายเทียนหอม แล้วจึงสับเปลี่ยนเทียนหอมเป็นกลิ่นที่คิดว่าจะผ่อนคลายและเข้ากับความต้องการตอนนี้

หลังจากที่เทียนค่อย ๆ ละลายสักพัก กลิ่นหอมก็ฟุ้งกระจายทั่วห้องและทำให้จิตใจที่ว่าวุ่นของภาพเขียนสงบลง หญิงสาวนั่งนิ่งพร้อมฟังเพลงในเพลลิสต์อย่างเงียบเชียบก่อนจะตัดสินใจปิดคอมพิวเตอร์ลายเทียนและคอมพิวเตอร์หัวนอน เอาไอแพดไปซาร์จไว้ที่เดิมและนอนหลับอีกครั้ง

เช้าวันถัดมาภาพเขียนตื่นค่อนข้างสาย อีกทั้งเป็นวันที่พ่อไม่อยู่ เนื่องจากมีนัดตรวจสุขภาพจึงไปโรงพยาบาลพร้อมแม่เลย ทำให้วันนี้ตั้งแต่เช้าจรดเย็นเธอจะอยู่คนเดียว หลังจากอาบน้ำเสร็จจึงได้ลงมาหยิบขนมปังทาเนยแล้วเข้าเตาอบลมร้อนสักพัก

ขณะเดียวกันก็เดินไปหยิบแก้วและเทน้ำเปล่าขึ้นมาดื่มก่อน หลังขนมปังร้อนได้ที่แล้วก็หยิบใส่จานมานั่งกินพร้อมอ่านนิยายไปด้วย เรียกว่าเข้านี้เริ่มต้นด้วยความสบาย ๆ ก่อนจะนั่งเล่นโทรศัพท์อีกสักพักแล้วค่อยเดินขึ้นห้องเพื่อทำงานต่อ

“เอาอันไหนขึ้นไปกินดี”

ภาพเขียนยืนเลือกขนมในตู้เย็นสักพักแล้วหยิบขนมขึ้นที่อยากกินออกมาใส่ถาดจนพอใจแล้วเดินขึ้นห้องทันที ของขนมถูกแกะทันทีที่เปิดคอมพิวเตอร์เรียบร้อย และเมื่อขนมหมดแล้วเธอก็รีบเก็บของขนมลงไปทิ้งด้านล่าง เพื่อไม่ให้พ่อแม่จับได้ว่าเธอนำขนมขึ้นมากินบนห้องนอน ไฟล์งานถูกเปิดแล้วเสียงแป้นพิมพ์ก็ดังขึ้นอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งเหนื่อยล้าก็หยุดพักอีกครั้ง

หญิงสาวพิจารณาเนื้องานก่อนจะตัดสินใจพักหน้าจอคอมพิวเตอร์เอาไว้ แล้วกระโดดลงไปนอนลงบนเตียง ด้วยเมื่อคืนกว่าจะนอนหลับสนิทก็ดึกเกินเวลาของตัวเองบวกกับสมองเริ่มคิดงานไม่ออกแล้วจึงเลือกนอนเกลือกกลิ้งบนเตียงสักพักและผล็อยหลับไป

แต่นอนได้เพียงไม่นานก็ต้องตื่นขึ้นมาด้วยอากาศที่ร้อนมากเหมือนเตาอบ เหงื่อเริ่มผุดพรายบนใบหน้าและชุ่มไปตามเสื้อยืดที่สวมใส่ ความ

เหนอะหนะทำให้ไม่สบายตัวจนภาพเขียนกระดุ้งตัวขึ้นมานั่งจ่อพัดลมทันที หัวคิ้วขมวดเข้าหากันเพราะหงุดหงิดอากาศร้อน

“โอ๊ย จะร้อนไปไหน งานก็คิดไม่ออก นอนก็ไม่ได้อีก” ภาพเขียนบ่นจึมจำกับตัวเองด้วยความหงุดหงิด เมื่อนอนไม่ได้และคิดงานไม่ออกทำให้ตัดสินใจนั่งจ่อพัดลมต่อไป สุดท้ายทนไม่ไหวจึงยกไอแพดและแป้นพิมพ์สำรองลงไปในห้องนั่งเล่นและกางโต๊ะเล็ก ๆ

จากนั้นลุกขึ้นไปเปิดพัดลมทันทีแล้วล้มตัวลงนอนที่โซฟา ก่อนจะผล็อยหลับไปอีกรอบ เพราะห้องนั่งเล่นเป็นห้องที่ค่อนข้างเย็นที่สุดของบ้านทำให้พ่อจะนอนหลับได้ ตื่นขึ้นมาอีกทีก็เป็นเวลาที่เที่ยงวันพอดี ภาพเขียนเดินไปล้างหน้าเพื่อให้ตัวเองตื่นตัวแล้วนั่งลงทำงานต่อสักพักใหญ่เพื่อให้เนื้อหาเดินหน้าอีกสักนิด

“กินข้าวอะไรดีนะ”

แม้จะนึกถึงเมนูข้าวกลางวันแล้วแต่สองมือยังไม่หยุดพิมพ์งาน และเมื่อได้งานตามที่ต้องการแล้วจึงค่อยลุกไปทำข้าวไข่เจียวง่าย ๆ แล้วทำเป็นข้าวคลุกโดยเพิ่มไชโย มายองเนสและซอสพริกเข้ามาผสมจนได้รสชาติที่ต้องการ

ภาพเขียนกลับมา นั่งที่เดิมพร้อมตักข้าวสลัดทำงานไปด้วย เนื่องจากว่าเริ่มเข้าสู่โค้งสุดท้ายแล้วทำให้มีเวลาอดอดน้อยลงมาก แต่ติดที่ว่าก็เป็นช่วงที่จู้ ๆ ก็เริ่มคิดงานไม่ค่อยออกอีกครั้ง แต่เธอก็คิดว่า เป็นเพราะอากาศที่ร้อนขึ้นและตัวเองติดนิสัยพักผ่อนมากเกินไป หรือซีเกียจนั่นเอง

จึงจำเป็นต้องเร่งมือที่ทำงานเหมือนชดใช้กรรม

“เมื่อยจริงเมื่อยจริงไปหมด ยังไม่แก่เลยนะ”

การนั่งพื้นทำงานเป็นเวลานานทำให้เริ่มปวดเมื่อยตามตัวไม่น้อย จึงจำเป็นต้องเลื่อนโต๊ะออกและยืดเหยียดเพื่อให้ร่างกายคลายความปวดเมื่อย จากนั้นได้อ่านเนื้อหาและแก้ไขอีกครั้งเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการมากที่สุด

หลังจากตั้งอกตั้งใจทำงานแล้วเงยหน้าขึ้นมามองนาฬิกาอีกครั้งเป็นเวลาห้าโมงเย็นแล้ว ภาพเขียนจึงตัดสินใจพักอีกครั้งแล้วค่อยไปทำงานอีกที่ ตอนสองทุ่มเป็นต้นไป หญิงสาวจึงกลับไปนอนเล่นโทรศัพท์บนโซฟาก่อนจะคิดถึงเมนูมือเย็นรอฟอแม่อลับมาที่บ้าน

แต่เมื่อพอกับแม่อลับมาถึงบ้าน บรรยากาศรอบตัวของทั้งสองคนไม่เหมือนเมื่อวานสักนิด ต่างคนต่างเดินเข้าบ้านและไม่พูดไม่จาเหมือนเคย มีแค่เพียงเสียงในลำคอตั้งอ้ออตาตอบรับคำถามของภาพเขียนเท่านั้น ทำให้เธอเลือกที่จะเงียบและไม่พูดอะไรมากมาย

ขึ้นพูดไม่เข้าหูเดียวจะโดนบ่นเสียเปล่า ๆ

สุดท้ายแล้วมือเย็นจบลงด้วยความเงียบแบบที่ภาพเขียนไม่เคยเจอมาก่อน อีกทั้งไม่มีข้อความรายงานของพี่สาวคือสีน้ำเหมือนทุกวัน แต่เธอคิดว่าคงเพราะพี่สาวทำงานมาเหนื่อย ๆ จึงอาจจะพักผ่อนไปแล้วก็ได้ เหลือเพียงความอึดอัดระหว่งพอกับแม่อลับที่ดูจะเยาะกว่าปกติ

“พรุ่งนี้ไปมหาวิทยาลัยหรือเปล่าภาพ”

“ไปแต่วันศุกร์ละ” ภาพเขียนตอบและพอกับแม่อลับก็แค่นั่งพักหน้า จากนั้นพอลงเดินขึ้นไปห้องของตัวเอง ส่วนแม่อลับยังคงนั่งเล่นโทรศัพท์ที่โต๊ะอาหาร

“ทะเลาะอะไรกันละแม่”

“เขาหงุดหงิดอะไรไม่รู้แล้วก็มาลงกับแม่ แก่แล้วแก่เลยจริง ๆ”

ภาพเขียนพยักหน้าก่อนจะเปลี่ยนเรื่องคุยเนื่องจากน้ำเสียงของแม่เริ่มหงุดหงิดขึ้นมา พอมองนาฬิกาเป็นเวลาสองทุ่มแล้วจึงได้ขอตัวขึ้นห้องมานั่งทำงานต่อ แต่เนื่องจากว่าตอนนี้เธอสมองตันมากจนเขียนอะไรไม่ออกสักอย่าง จึงตัดสินใจหยิบกล่องจดหมายมาเปิดดูแทน

ของจดหมายที่เห็นจนชินตามาพร้อมสติ๊กเกอร์ลายดอกไม้และหัวใจสีชมพูสดใส มันค่อย ๆ ถูกหยิบออกมาอ่านเหมือนทุกที่ รอยยิ้มเกิดขึ้นบนใบหน้าเมื่อเห็นเรื่องราวที่อีกฝ่ายเขียนเล่ามา ความน่าเอ็นดูคือเหมือนตอนนี้เธอจะได้ยินเสียงที่ตื้นตันของพิมพ์จันทร์ออกมาจากกระดาษ

เรื่องความรักเรื่องหัวใจ ใคร ๆ ก็คงตื่นเต้นละมั่ง

ถึง ภาพเขียน

วันนี้เราได้คุยกับเขาแล้วนะ! อย่าถามกลับเขียนนะว่าคนไหน หนุ่ม แลกเปลี่ยนคนนั้นแหละ ที่ได้คุยกันเพราะทำงานกลุ่มเดียวกัน เขินจนพูดผิด ๆ ถูก ๆ เลย ปกติไม่พูดมากก็อยากเกิดเป็นคนคุยเก่งขึ้นมาเฉย (เรากลั่นยิ้มแทบแย่ตอนคุย)

ช่วงนี้เธอเป็นอย่างไรบ้าง เขียนใกล้เสร็จหรือยัง ลู๊ ๆ ไฉ่สุดท้ายแล้วอีกแค่นิดเดียวก็จะได้ทำรูปเล่มออกมาเสร็จก็จะสบายไปอีกขั้นหนึ่งละเนอะหวังว่าจะผ่านไปได้ด้วยดีแบบดีที่สุดเลยนะ ถ้าติดปัญหาตรงไหนก็เล่าให้ฟังได้นะ เมื่อเราจะช่วยคิดได้บ้างไม่ก็เขียนบ่นให้อ่านก็ได้ ถือว่าระบายออกมาให้

สบายใจจะได้ทำงานต่อได้

ลืมนะเล่าเลยว่าเรื่องที่คุณกับหนุ่มแลกเปลี่ยนวันนี้เป็นเรื่องถ่ายรูปรวิวที่เราออกไปเที่ยวล่าสุดละ เขาเองก็สนใจเรื่องกล้องเหมือนกัน จริง ๆ เขาเห็นในอินสตาแกรมของเราแล้วแต่ไม่กล้าทักข้อความมา พอได้คุยแล้วก็รู้สึกสนุกมากเลย ฮือ แต่ก็เงินแทบตายเหมือนกัน เพื่อนส่งสายตาแซวตลอด หรือจริง ๆ เราออกพิรุฑออกไปกันนะ เราจะจับได้ไหมเนี่ย

อ้อ อีกเรื่องหนึ่งนะ ตอนนี้งำลังจะใกล้เลือกที่ฝึกงานทอมหน้าแล้ว เรายังไม่รู้จะไปทางไหนดีเลย เพื่อนเราส่วนใหญ่จะไปบริษัทสินค้าส่งออกญี่ปุ่นกันเยอะ หรือไม่ก็เป็นพวกล่ามตามบริษัท ส่วนตัวเราแคว่รู้สึกว่ามันไม่ใช่ในสิ่งที่อยากทำเลยยังลังเลอยู่ว่าจะไปที่ไหนดี

ถามว่าเรามีที่อยากลองไปไหมก็พอมี เป็นบริษัทโปรดักชั่นทำพวกหนังสือหรือโฆษณา แต่เราไม่ได้เรียนสายนั้นจะไปสมัครก็ยังไม่ตรงที่เราต้องการอีก คุณครูเราเองก็ยังไม่ว่างให้ปรึกษาเพราะช่วงนี้วุ่นกับงานไฟนอลกันหมด

ตอนนี้พยายามหาบริษัทที่น่าสนใจไปเรื่อย ๆ ก่อน แล้วจะไปปรึกษาคุณครูอีกที ถ้าคิดว่ามีงานแนวไหนที่เหมาะสมกับเราแนะนำมาได้นะ อยากรู้ความเห็นหลาย ๆ คนเลย ละก็นี่นะช่วงนี้พอกับแม่เราเขาดูแปลก ๆ ขึ้นมา

คือเขาดูคุณกันมากขึ้น ไม่ใส่อารมณ์ใส่กันเหมือนก่อนหน้านี้ แบบบรรยายกาศมันเปลี่ยนไปจนรู้สึกไม่ชิน ฮือ แปลกแต่ก็ดีมาก ๆ สำหรับเรา (แต่ก็ยังไม่แปลกอยู่ดี พวกเขากลับมาเจอกันที่บ้านมากกว่าเดิมจนเราสงสัยว่าไปกินผิดอะไรมา)

เอาดี ๆ ความรู้สึกมันจะดีใจก็ไม่ดีใจไม่สุด เราอยากเห็นพวกเขา

กลับมาพูดคุยกันดี ๆ แบบนี้มานานแล้วตั้งแต่เขาหย่า แต่สิ่งที่เป็นตอนนั้นก็ออกแนวก้ำกึ่งในหลายความรู้สึกนะ มองบางครั้งก็คิดว่าให้เขาแยกกันเหมือนเดิมดีกว่า เพราะถ้าดีกันได้ไม่เท่าใดแล้วทะเลาะอีกครั้งก็ลงเอยแบบเดิมอยู่ดี

สำหรับวันนี้ก็มีเรื่องเล่าเท่านี้จ้า เราช่วงนี้ไม่ได้มีอะไรใหม่ ๆ เลย นอกจากเพื่อนแลกเปลี่ยนและหาที่ฝึกงาน ฝั่งของเธอก็ต้องเล่าว่าเจออะไรบ้างช่วงโค้งสุดท้ายของการทำงาน ถ้าเหนื่อยก็ต้องพักผ่อนละ จะได้มีแรงไปสู้ต่อ เราเป็นกำลังใจให้เสมอ

จาก

พิมพ์จันทร์ สถานะ กำลังหาที่ฝึกงาน

ภาพเขียนอ่านแล้วพยกหน้าด้วยความเข้าใจเพื่อนสาว การหาที่ฝึกงานสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยนั้นยากไปหมด ยิ่งพอได้รู้ว่าพิมพ์จันทร์มีแนวโน้มจะเอนเอียงไปทางนิเทศศาสตร์เพราะชอบการถ่ายรูปและวิดีโอรวมไปถึงการตัดต่อต่าง ๆ ยิ่งทำให้รู้สึกว่าเราจะหาสถานที่ที่เหมาะสมกับตัวเองค่อนข้างยาก

อีกทั้งบริษัทอุตสาหกรรมบันเทิงของญี่ปุ่นซึ่งจะทำให้พิมพ์จันทร์ใช้สิ่งที่เรียนมาไปฝึกงานก็ไม่ค่อยมีมาลงทุนในประเทศของเราเองเท่าใดนัก เมื่อเห็นเวลายังคงเหลือเพื่อที่จะทำงานต่อ กระดาษและปากกาถูกหยิบขึ้นมาแล้วหญิงสาวจึงเริ่มเขียนจดหมายตอบกลับไป

เมื่อเขียนเสร็จก็พับใส่ซองสีเขียวที่ตอนนี้เปลี่ยนเป็นเขียวเข้มแล้วแทนอันเก่าทั้งหมดไป แล้วจึงนั่งคัดเลือกสติ๊กเกอร์มาแปะตกแต่งจนพอใจ จากนั้นจึงนั่งอ่านนิยายเพื่อกระตุ้นสมองให้คิดเนื้อเรื่องต่อไปออก เมื่ออ่านไปอ่านมาก็ได้

คราวเริ่มดำเนินงานของตัวเองสักที

“เฮลละ ลู”

ในที่สุดภาพเขียนก็สามารถเขียนตอนล่าสุดซึ่งลากยาวมาสักพักใหญ่ จบได้เสียที หลังจากปิดคอมพิวเตอร์และล้มตัวลงนอนแผ่บนเตียงก็เหม่อมอง เพดานอีกครั้ง เธอยังคงคิดถึงคืนก่อนที่ฝันเห็นภาพพ่อแม่ทะเลาะกันและวันนี้ ทั้งคู่ก็ดูทะเลาะกันรุนแรงกว่าที่เคยเป็นมา กระนั้นได้เพียงปลอบใจตนเอง เท่านั้นว่าอาจจะคิดมากไป

เวลานี้ไม่มีใครรู้ว่าบางอย่างกำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง และจะส่งผลอย่างไรบ้าง

พิมพ์จันทร์กำลังนั่งหาบริษัทที่รับฝึกงานด้วยความเหนื่อยหน่าย ดวงตามองหน้าจอคอมพิวเตอร์สลับหน้าจอโทรศัพท์ที่เปิดหน้าต่างของกลุ่มเพื่อนเอาไว้ หญิงสาวถอนหายใจออกมาก่อนจะตัดสินใจจะทิ้งความพยายามในการค้นหาแล้วไปสนใจของจดหมายสี่เหลี่ยมที่หีบมาวางไว้บนโต๊ะสักพัก แทน

ถึง พิมพ์จันทร์ผู้กำลังเตรียมฝึกงาน

ดีใจด้วยที่ได้คุยกับหนุ่มญี่ปุ่นคนนั้นแล้วนะ หลังจากแอบมองเขามา นาน (ก๊ว ๆ) ถ้าจับจุดได้ว่าเขาชอบเรื่องอะไรคล้าย ๆ กันก็ลองเอาไปคุยเดี๋ยวก็นสิ ทักกันขึ้น แล้วเขาชอบถ่ายรูปใช่ไหม ลองชวนเขาไปถ่ายรูปด้วยกันสิ

ได้ออกไปเที่ยวด้วย ได้ฝึกภาษา ได้ฝึกถ่ายรูป เรียกว่าคุ้มสุด ๆ แล้ว เรื่องฝึกงานไม่ต้องไปซีเรียส ลองหาบริษัทที่สนใจไปก่อน แล้วลิสต์ไว้ก็ได้นะ พร้อมข้อมูลสั้น ๆ เอาไว้ไปคุยกับคุณครู ให้เขาช่วยพิจารณาอีกทีหนึ่ง

อีกทางหนึ่งคือก็เก็บบริษัทของเพื่อนในกลุ่มไว้ก็ได้ จะได้พอรู้ว่าเขามี การสัมภาษณ์แนวไหนและต้องเตรียมข้อมูลอะไรบ้างเพื่อเอาไว้ ส่วนตัวเราที่ได้ รู้จักเธอมาคิดว่าเธอก็เหมาะกับบริษัทโปรดักชั่นนะ ไม่ต้องกังวลว่าจะไม่ตรง สายแล้วเขาจะรับไหม ลองส่งดูไว้ไม่เสียหายนะ

ยังไงก็มีความสามารถพิเศษถ่ายรูปถ่ายวิดีโออยู่แล้วนี่นา แล้วอีก อย่างที่เป็นช่วงต้น ๆ ของการหาที่ฝึกงาน ลองกระจายยื่นไปตามที่สนใจก่อนก็ได้ ขึ้นมานั่งรอที่ละบริษัทจะได้เข้าและฝึกได้ซักว่าคนอื่นเอานะ อย่างน้อย กระจายไปหลาย ๆ บริษัทก็เหมือนแอบขายโปรไฟล์ไปในตัว ถ้าเขาสนใจก็มี การเรียกที่ดีไป

เรื่องฝึกงานยังไงพวกคุณครูก็มีคำแนะนำให้อยู่แล้ว ไม่ก็ลองไปถาม กับพวกรุ่นพี่ที่ได้อาชีพที่ไหนกันมาบ้าง จะได้มีข้อมูลมาตัดสินใจเพิ่มเติม ตอน เราจะไปฝึกก็หาศึกษาเองกับศึกษาของรุ่นพี่นี่แหละ ลู ๆ นะ ทำได้อยู่แล้ว

ส่วนเราตอนนี้... ตันจ๋า (ฮ่า)

ไม่ได้เป็นแบบรอบแรกนะ อันนั้นเขียนไม่ออกเลยสักตัว เอาแต่ลบ เขียนใหม่ตลอด แต่ตอนนี้เหมือนเราเจอเรื่องให้ต่อกันไม่ค่อยติดเฉย ๆ ไม่รู้จะใช้ คำยังไงถึงจะเขียนออกมาแล้วดูสมูทต่อกัน เลยชอบที่จะหนีไปพักยกบ่อย ๆ

พอพักยกบ่อย ๆ เราขี้เกียจขึ้นเยอะมาก (แบบก. ใกล้เคียงตัว) ตอนนี้อยากเขียนถึงตอนจบแล้ว เลยพยายามทิ้งชุดทั้งต้นตัวเองออกมานั่งเขียนให้ได้ อยากรู้เขียนถึงตอนจบแล้ว

ส่งให้คุณครูตรวจไว้ที่สุด จะได้กลับไปนั่งแก้อันที่คุณครูติงมาก่อนหน้าและเริ่มไปขั้นตอนอื่น

แล้วที่ว่าพ่อกับแม่เธอดีกันนี่มันเรื่องดีไม่ใช่หรือ อาจต้องรอเวลาปรับตัวก่อนละมั้ง เดียวก็ดีขึ้นแหละน่า ไม่มีอะไรต้องกังวลหรอก ทางของเราต่างหากที่น่ากังวล วันนี้นะพ่อกับแม่ทะเลาะอะไรไม่รู้ บรรยากาศแย่มาก ๆ ทั้งที่ปกติทะเลาะกันแค่นิดเดียวก็กลับมาคุยปกติได้แล้ว

แต่หลังมือเย็นก็ยังไม่เหมือนเดิม พ่อทั้งเงิบและรีบขึ้นห้องแปลก ๆ เพราะปกติพ่อจะชอบออกไปยืนรับลมข้างนอกก่อน แล้วพอลกลับเข้ามาบางทีก็นั่งคุยกับแม่ไปเรื่อยแต่วันนี้หนีขึ้นไปเลยนี่สิ เฮ้อ แต่เดี๋ยวก็คงดีขึ้นเอง ไม่ต้องห่วงหรอกนะ

เอาเป็นว่ามีอะไรค่อยมาอัปเดตแล้วกันเนอะ อย่าลืมทำให้สบายและไม่เครียดนะ เรื่องฝึกงานยังงัยก็ได้อยู่แล้ว ลู๊ ๆ ไปด้วยกันนะ หลังฝันดีจ๊ะ

จาก

ภาพเขียนผู้เข้าโค้งสุดท้ายแต่ยังไม่ทำสุด

หลังอ่านจบพิมพ์จันทร์ก็หัวเราะให้กับข้อความของเพื่อนสาว เธอเริ่มคิดตามเหมือนกันในส่วนของเรื่องพ่อกับแม่ว่าอาจยังไม่คืนดีกัน ทำให้รู้สึกว้าที่ทั้งสองคนพูดคุยกันดีขึ้นเป็นเรื่องแปลก เมื่อวางจดหมายลงพิมพ์จันทร์ก็เริ่มกลับมาค้นหาสถานที่ฝึกงานอีกครั้ง

จนทนความง่วงไม่ไหวเลยเลือกจะปิดคอมพิวเตอร์แล้วค่อย ๆ ซุกตัวเข้าผ้าห่มก่อนหยิบโทรศัพท์มานอนเล่นอีกสักพักก็ผล็อยหลับอย่างง่ายดาย แต่

นอนได้แค่พักเดียวก็ต้องตื่นขึ้นมาเพราะเสียงเอะอะจากข้างบ้านดังขึ้นมา

“ออกไปได้แมวบ้า ไป ๆ ออกไปเลย” เสียงบ้านข้างบ้านดังขึ้นพร้อมแมวอ้วนตัวสีเทาวิ่งไปอีกฝั่ง “ปกติไม่ใช่ว่าหมาหรือเงิงที่เข้าบ้านบ้านิดา”

ความสงสัยก่อเกิดขึ้นในใจของพิมพ์จันทร์ เพราะปกติบ้านของบ้านิดาที่ตั้งอยู่ข้างบ้านจะเลี้ยงแมวเอาไว้หนึ่งตัวและมักจะเปิดรับแมวจรที่ผ่านไปผ่านมาเสมอ สัตว์ที่ห้ามย่างกรายเข้าบ้านจึงเป็นพวกสุนัขจรจัดทั้งหลายมากกว่า

และหากเมื่อครู่หญิงสาวตาไม่ฝ้าเพราะความง่วง สัตว์ที่บ้านิดาผูกเอาไว้เป็นสุนัขพันธุ์ไทยหลังอานที่เหมือนคันทาว่าเป็นชาจรในหมู่บ้าน กระนั้นเธอง่วงเกินกว่าจะมาสนใจว่าสัตว์เลี้ยงของเพื่อนบ้านเป็นอะไรกันแน่ เมื่อเห็นเสียงเงิบและคงไม่มีเสียงรบกวนใดแล้วจึงล้มตัวนอนดังเดิม

เช้าวันถัดมาพิมพ์จันทร์ตื่นขึ้นมาในวันหยุดด้วยเสียงโหวกเหวกของสุนัขอีกครั้ง หลังจากเมื่อคืนเป็นเสียงบ้านิดาไล่แมว เธอกะแงตัวขึ้นมานั่งหลับตาสักพักก่อนลุกหยิบผ้าเช็ดตัวเดินเข้าห้องไปเพื่อทำธุระส่วนตัวอย่างทุกวันนี้

“แปร่งอันนี้ของใคร ของพ่อหรือ”

พิมพ์จันทร์จัดจ้องแปร่งสีพื้นไม้คันทาแล้วจึงสะบัดหัวไล่ความสงสัยก่อนรีบอาบน้ำแต่งตัวเพื่อลงไปเตรียมข้าวเช้า แต่เมื่อลงมาก็พบว่าแม่กำลังทำกับข้าวอยู่ในครัว อีกทั้งพ่อที่มาค้างบ้านหลังนี้เมื่อคืนกำลังนั่งดูข่าวในโทรทัศน์สลับเดินไปชิมอาหารที่แม่กำลังปรุงรส

เรื่องพวกนี้... เหมือนฝันเลย

“อ้าว พิมพ์ลงมาแล้วหรือลูก มาช่วยแม่ชิมต้มจืดหน่อย แต่พ่อเขาว่าอร่อยแล้ว”

พิมพ์จันทร์เดินไปชิมต้มจืดพักใส่ไปอย่างว่าง่ายก่อนที่อาหารทุกอย่างจะถูกตั้งโต๊ะ เธอรู้สึกแปลกไปหมดเมื่อเห็นพอกับแม่ยิ้มให้กันอย่างมีความสุข ภาพเหล่านี้ไม่ได้เห็นมาเกือบจะสามปีได้แล้ว ครั้งสุดท้ายที่เห็นคือก่อนที่พ่อแม่จะหย่าขาดกัน

“ไม่หิวหรือลูก”

“เปล่าค่ะ” สุดท้ายเมื่ออาหารก็จบลง หญิงสาวแม้มีคำถามมากมายก็ไม่ได้มีความกล้าพอกที่จะถามออกไป จากนั้นจึงปลีกตัวเพื่อมานั่งหาข้อมูลของงานฝึกงานแทน ทว่าความคิดมากมายวนเวียนไม่หยุดหย่อน เธออยากจะถามออกไปเหลือเกินว่าตอนนี้มันเกิดอะไรขึ้น

เธอกลับ...

กลัวว่าจะจะเป็นเพียงแค่ความฝันที่เมื่อตื่นขึ้นมาภาพเหล่านี้จะหายไป

พิมพ์จันทร์อยากให้เรื่องราวตอนนี้ดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ พ่อและแม่อยู่กันพร้อมหน้ากับเธอ นั่งกินข้าวและพูดคุยกันเหมือนเมื่อก่อนเป็นสิ่งที่ปรารถนามาตลอด เมื่อนั่งลงโต๊ะทำงานแล้วจึงเริ่มเขียนจดหมายตอบกลับไปหาภาพเขียน แต่เมื่อหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดูข้อความก็ต้องขมวดคิ้วขึ้นมา

ห้องแชทที่เคยมีเพื่อนสนิทกลับกลายเป็นเพื่อนอีกกลุ่มไปเสียได้ ข้อความเรื่องต่าง ๆ ที่พูดคุยกันก็คล้ายคลึงคล้ายคล้าว่าเหมือนเดิม แต่เมื่อไม่ใช่คนเดิมที่เคยคุยย่อมมีบางจุดที่เปลี่ยนไป พิมพ์จันทร์จึงเริ่มจับสังเกตหลาย

ๆ อย่างได้และลงมือเขียนจดหมายฉบับใหม่ขึ้นมาแทนฉบับเดิมที่ร่างเอาไว้แล้วทันที

หากสิ่งที่เธอสังเกตและสงสัยตอนนี้เกิดขึ้นกับภาพเขียนด้วยแล้วจะต้องมีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้นตามมาแน่นอน เธอสัมผัสได้

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

雨の中 寂しくても 苦しいだ。

ท่ามกลางสายฝน ทั้งรู้สึกเหงา ทั้งรู้สึกเจ็บปวด

ฉบับที่เจ็ด

“เก็บของออกไปให้เลยนะ ไปเลย!” เสียงไว้วายข้างล่างทำให้ภาพเขียนที่กำลังนอนหลับสะดุ้งตื่นขึ้นมา เธอนั่งสັกพักเพื่อตั้งสติแล้วรีบวิ่งลงไปข้างล่างเพื่อดูว่ามีสิ่งใดเกิดขึ้น เธอหยุดตรงชั้นบันไดแล้วเห็นแม่กำลังตะโกนพร้อมโยนเสื้อผ้าพ่อที่อยู่ในตะกร้าไปอีกฝั่ง

พ่อของเธอยืนอยู่ตรงโซฟาค่อย ๆ หยิบข้าวของขึ้นมาและมัดใส่กระเป๋า ภาพเขียนรีบวิ่งลงมาจกบันไดและเข้าไปกอดแขนของพ่อ รวมถึงหันไปมองแม่ที่ยืนอยู่นิ่ง ๆ ตอนนี้เธอสับสนอย่างมากว่าเกิดสิ่งใดขึ้นกับครอบครัวของเธอกันแน่

ทำไมถึงมีเรื่องมีราวกันตั้งแต่เช้าขนาดนี้

“พ่อจะไปไหน แล้วแม่ไล่พ่อทำไม”

“บอกลูกไปสิว่าทำอะไรไว้”

ภาพเขียนยังคงงูงกับสิ่งที่เกิดขึ้น พ่อมองหน้าเธอก่อนจะหันไปหยิบของที่แม่โยนเข้ากระเป่าจนหมดและนั่งลงที่โซฟา ส่วนแม่เดินไปนั่งที่โต๊ะกินข้าวซึ่งอยู่อีกฝั่ง คนเป็นลูกมองทั้งสองฝ่ายสลับไปมาแล้วทรุดตัวลงนั่งกับบันไดอย่างหมดแรง

เมื่อทั้งบ้านตกอยู่ในความเงียบ ไม่มีใครเอ่ยอะไรออกมาแม้แต่คนเดียว มีเพียงการมองหน้ากันไปมาเท่านั้น หากมองให้ดีที่ดวงตาของแม่เริ่มมีน้ำตาเอ่อคลอ ส่วนพ่อได้แต่หันหน้าไปอีกทางพร้อมถอนหายใจ ภาพเขียนที่นั่งตรงกลางระหว่างทั้งสองคนเริ่มเหม่อปากเข้าหากันเพื่อสะกดความรู้สึกปั่นป่วนภายในใจ

“สรุปทะเลาะอะไรกัน บอกภาพมาว่าเกิดอะไรขึ้น”

ความรู้สึกน่าอึดอัดทำให้ภาพเขียนอยากจะตะโกนออกมาอย่างที่คิด แต่เมื่อคิดจะทำแบบนั้นจะยิ่งแย่งทุกอย่างทำให้ต้องกล้ำกลืนลงไป และนั่งรออย่างเงียบเชียบรวมถึงจำเป็นต้องมีสติตลอดเวลาเพื่อจับใจความของเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น

ทว่ายังคงไม่สิ่งใดถูกเล่าออกมาแม้แต่คนเดียว ภาพพ่อแม่ทะเลาะอย่างรุนแรงแบบนี้ไม่ใช่สิ่งที่เธอคุ้นตา สุดท้ายคนเป็นลูกอดทนไม่ไหวที่จะไม่ร้องไห้ ภาพเขียนปาดน้ำตาที่ไหลออกมาอย่างไม่ใส่ใจแล้วหันไปหาพ่อพร้อมพยายามถาม แต่หญิงสาวไม่สามารถเปล่งเสียงออกมาได้ คำพูดทุกคำเหมือนกลายเป็นก้อนอะไรสักอย่างจุกอยู่ที่คอ

นี่เหมือนไม่ใช่ครอบครัวของเธอเลย

“พ่อเขามีคนอื่น มีมาได้สักพักใหญ่แล้ว”

อาจเพราะแม่ส่งสารหรือหมดความอดทนแล้วจึงเลือกพูดออกมา พ่อหันไปมองด้วยความไม่สบอารมณ์แต่ก็ไม่ได้ลุกเดินไปหาหรือพูดอะไรทั้งสิ้น ภาพเขียนรู้สึกตัวชาเป็นครั้งแรกตั้งแต่เติบโตมา เธอไม่เคยคิดว่าครอบครัวของเธอจะเกิดเรื่องแบบนี้

คำถามเกี่ยวกับพ่อเกิดขึ้นมากมาย เธอไม่รู้จะต้องเรียบเรียงอะไรก่อนหลังเลยสักนิด จำเป็นตั้งตัวอยู่สักพักถึงจะเริ่มปะติปะต่อสิ่งที่วุ่นวายในหัวได้ เธอลุกจากบันไดและเดินไปหาพ่อนั่งอยู่ตรงโซฟาแล้วนั่งลงข้าง ๆ

“พ่อ... จริงหรือ”

“พ่อขอโทษ”

ภาพเขียนได้แต่ปล่อยให้น้ำตาไหลอาบแก้ม เธอไม่รู้ว่าจะต้องโกรธหรือเสียใจก่อนดี ทุกอย่างมันเกิดขึ้นโดยไม่มีการตั้งตัวแม้แต่หน่อย ฝ่ายพ่อได้แต่พูดคำว่าขอโทษซ้ำไปซ้ำมาแต่เหมือนจะไม่ได้เข้าสู่ของลูกสาวสักเท่าใด ส่วนแม่อก็นั่งร้องไห้ออกมาเงียบ ๆ เช่นเดียวกัน

สุดท้ายภาพเขียนตัดสินใจเดินกลับขึ้นไปข้างบนเพื่ออาบน้ำและรีบแต่งตัวลงมาข้างล่าง เธอกลัวว่าพ่อจะเดินออกไประหว่างเธอไม่อยู่ แต่ทั้งพ่อและแม่มองนิ่งที่เดิมในชุดใหม่ คาดว่าคงสลับกันรีบอาบน้ำเพื่อรอเธอลงมาจากข้างบน

“มาคุยกันตรงนี่ดีกว่า” แม่พูดพร้อมก้มมือเรียก

เมื่อนั่งลงพร้อมหน้ากันที่โต๊ะอาหารต่างคนต่างเหมือนอยู่ในโลกของตัวเอง แม้จะอึดอัดเพียงใดก็ไม่มีความพูดเล็ดรอดออกมา ภาพเขียนกดโทรศัพท์เพื่อจะส่งข้อความไปหาสีน้ำที่สาวที่อยู่ต่างประเทศ แต่ก็ต้องพบว่าตอนนี้กลุ่มแชทของครอบครัวเหลือเพียงแค่เธอ พ่อและแม่เท่านั้น

แล้วสีน้ำหายไปไหน เพราะไม่มีแจ้งเตือนว่าใครกดออกจากห้องแชทนี้ด้วย

“แม่ พี่น้ำรู้เรื่องนี้หรือยัง”

“สีน้ำจะไปรู้เรื่องไปตอนนี้อย่างไร แม่กับพ่อตกลงกันได้เมื่อไหร่ค่อยบอกพวกบ้าแวน สีน้ำก็รู้จากบ้าแวนเอง”

“แต่พี่น้ำก็ลูกแม่นะ” ภาพเขียนเอ่ยเสียงเบาหวิว ทำไมแม่ถึงพูดเหมือนพี่สาวของเธอเป็นคนนอกเสียอย่างนั้น “ภาพฟังแม่นะ สีน้ำเป็นลูกบ้าแวน ยังไม่ตื่นหรือไง”

คำพูดที่ออกมาจากปากแม่ทำให้ภาพเขียนตกใจไม่น้อย สีหน้าของเธอคงดูแย่จนแม่ต้องสายหัว ในขณะที่พอก็ถอนหายใจรอบที่เท่าใดของเช้าวันนี้ก็ไม่อาจรู้ได้เหมือนกัน หญิงสาวพยายามทบทวนว่าตอนนี้กำลังเกิดสิ่งใดขึ้นกันแน่

พ่อแม่ของเธอทะเลาะกันก็เรื่องหนึ่ง พี่สาวของเธอกลายเป็นลูกของบ้าไปอีกเรื่องหนึ่ง ถ้าแม่แต่เพื่อนของเธอเปลี่ยนเป็นคนอื่นคงโลกแตกแน่นอนในวันนี้ คิดได้แบบนี้ระหว่างรอพ่อแม่เปิดประเด็นที่ค้างคาใจก็เข้าแชทกลุ่มเพื่อนสนิททันที

ข้อความทั้งหลายยังคงเดิม เรื่องราวที่คุยทิ้งค้างไว้ยังไม่เปลี่ยนแปลง แต่ตัวบุคคลต่างหากที่ไม่ใช่คนเดิม เพื่อนสนิทของเธอในห้องแชทเปลี่ยนเป็นเพื่อนอีกกลุ่มที่ไม่ได้สนิทสนมมากเท่าใด สิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าตอนนี้ทำให้ภาพเขียนเริ่มจะสติแตกขึ้นมาจริง ๆ เสียแล้ว

“เราจะหย่ากับเธอ”

เสียงของแม่เรียกให้เธอกลับมาสนใจเหตุการณ์ตรงหน้าอีกครั้ง หญิงสาวมองกลับไปมาระหว่างบุพการีทั้งสองคน แม้มีสีหน้าหนักแน่นในคำพูดของตัวเองและฝั่งของพ่อก็มีสีหน้าล้าก่ดไม่น้อย กระนั้นก็พยักหน้ายอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น

แตกสลายและพังทลาย

ภาพเขียนเพิ่งสัมผัสได้อย่างแท้จริงว่าสองคำนี้มีความหมายว่าอย่างไร ถ้าเป็นตอนที่เด็กกว่านี้เธอคงไม่ยอมให้พ่อแม่แยกจากกัน ทว่าตอนนี้เธอเห็นใจแม่ไม่น้อยที่ถูกกระทำแบบนั้น คนที่ผิดสัญญาและหน้าที่คือพ่ออยู่แล้ว เธอจะไม่ถามหรือสืบหาสาเหตุที่พ่อทำแบบนั้น เพราะถือว่าอีกฝ่ายกระทำลงไปแล้วและคงหาทางกลับมาเป็นเหมือนเดิมไม่ได้

แก้วที่แตกไปแล้ว ใครจะมาประกอบใหม่ให้เสียเวลา จริงไหม

ถึงจะพูดแบบนี้ก็ตาม...

“ขอให้ภาพทำพิธีสืบจบก่อนได้ไหม แล้วพอกับแม่ค่อยหย่ากัน”

ภาพเขียนยังอยากเห็นแก้วด้วยการยึดให้พ่อแม่ประคองกันไปจนกระทั่งภาระที่หนักอึ้งของเธอจะปลดระวาง แวนตาและน้ำเสียงที่ไว้วางใจของ

ลูกสาวทำให้พ่อกับแม่พยักหน้ารับปาก จากนั้นต่างคนต่างแยกย้ายกันไปตาม มุมของตัวเอง

หญิงสาวอุ้งกับข้าวโดยมีแม่คอยช่วย ส่วนพ่อนั้นก็นั่งเงยบ ๗ อยู่ที่ โซฟาเหมือนเดิม มือเข้าจบบลงด้วยบรรยากาศแปลกประหลาด คนเป็นลูกเมื่อ ล้างจานเสร็จหมดแล้วจึงได้รับขึ้นไปเอาไอแพดกับแบ็นพิมพ์สำรองเดินลงมาที่ โต๊ะเล็กข้างโซฟา ซึ่งเป็นที่ประจำเวลาทำงานในห้องนั่งเล่น

แม้มือจะยังคงพิมพ์งานต่อไปแต่สายตากลับคอยแอบมองพ่อและแม่ ที่ตอนนั้นคนหนึ่งนอนอยู่บนโซฟา อีกคนหนึ่งนั่งอยู่ตรงโต๊ะไม้แดงที่สวนหน้าบ้าน ภาพเขียนรู้สึกจัดการตัวเองได้ยากอย่างยิ่งเพราะงานก็ต้องรีบเร่งทำให้เสร็จ ปัญหาครอบครัวก็แทรกเข้ามา

ยังไม่นับรวมเรื่องแปลก ๆ ของสีน้ำที่กลายเป็นลูกบ้าและเพื่อนในกลุ่ม เปลี่ยนเป็นคนอื่นอีกด้วย แต่ไม่ว่าจะอยากกรีดร้องมากมายเพียงใด หญิงสาว ในตอนนี้มีหน้าที่จะต้องทำงานให้เสร็จจุลวงและค่อย ๆ เป็นกาวยส่งเสริม ความสัมพันธ์ของพ่อแม่ไปพร้อมกัน

“แม่... แม่จะหย่าจริง ๆ เหรอ”

“อืม แม่คิดว่าดีที่สุดแล้ว แม่ไม่อยากจะอยู่กับคนโกหก” แม่พูดพร้อมกด โทรศัพท์ไปด้วย “ถ้าแม่กับพ่อยกกันแล้ว ภาพอยากอยู่กับใครลูก”

ภาพเขียนเฝ้าปากและเลือกจะเมินคำถามนั้นไป แม่ไม่ได้เข้าชี้ต่อ พร้อมปล่อยให้ลูกสาวนั่งทำงานอย่างตั้งใจ ไม่นานแม่ก็ผล็อยหลับ พ่อจึงค่อย เดินเข้ามาขอหมอนใบใหญ่และล้มตัวนอนกับพื้นบ้าง เพราะอากาศข้างนอก ค่อนข้างร้อนจึงกลับเข้ามาข้างในเพื่อตากพัดลม

หลังจากแน่ใจว่าพ่อกับแม่นอนหลับสนิทแล้วภาพเขียนจึงเดินไปเปิด เครื่องปรับอากาศแล้วนั่งทำงานต่อ อากาศที่เริ่มเย็นสบายทำให้การทำงาน ดำเนินไปได้เรื่อย ๆ แต่กระนั้นต้องหยุดมือเมื่อหยดน้ำตาค่อย ๆ ไหลรินอีกครั้ง

ตามปกติแล้วหญิงสาวไม่ใช่คนร้องไห้สักอีกสักอะไร มักจะปล่อยให้ น้ำตาไหลไปเรื่อย ๆ เสียมากกว่า และตอนนี้ภาพเขียนกำลังเป็นแบบนี้ อยู่ ความอัดอั้นในใจทำให้ต้องระบายออกมาเป็นน้ำตา เมื่อมองเห็นภาพที่เหมือน จะปกติแต่แท้จริงมีเรื่องราวเกิดขึ้นก็อดที่จะเสียใจไม่ได้

เธอไม่มีแผนรับมือเรื่องราวแบบนี้มาก่อนในชีวิต

และไม่รู้จะรับมือมันได้อย่างไร งานที่กำลังไปต่อต้องหยุดชะงัก อีกครั้ง แม้จะตั้งสติกลับมาทำใหม่ก็ไม่เหมือนเดิม รวบรวมว่าสิ่งที่ภาพเขียนกังวล จะเริ่มคืบคลานเข้ามา วัฏวนของการทำงานที่คิดว่าสลับมันออกไปได้แล้วนั้น เหมือนฝันร้ายที่เริ่มมีอิทธิพลอีกครั้ง

“ทำไม่ได้ก็พัก หันมาตั้งสติก่อนสิภาพเขียนเอ๊ย”

หญิงสาวปิดไอแพดและเลือกจะหีบหมอนลงมานอนกับพื้นบ้าง น้ำตายังคงหน่วงคลอที่ดวงตา อีกทั้งสมองยังคงคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้น เธอไม่กล้าจะ ปรีกษาเพื่อนหรือใครแม้แต่คนเดียวเพราะกลัวสิ่งที่เปลี่ยนไปอยู่ในตอนนี้ แต่ เมื่อลองคิดอีกทีก็กลับมีอีกคนหนึ่งที่คาดว่าจะเข้าใจและคงไม่มีสิ่งใดมากระทบ เพราะอยู่กับคนละฟากฝั่ง

พิมพ์จันทร์คือคำตอบนั้นของภาพเขียน หญิงสาวผุดลุกขึ้นมาแล้วรีบ เดินกลับขึ้นไปห้องนอนพร้อมเปิดกล่องจดหมายบนโต๊ะทันที ของจดหมายสี น้ำตาลประทับตราเป็นว่าด่วนพร้อมคำเครื่องหมายอัศเจรีย์เยอะกว่าปกติเอาไว้

หน้าของ

หรือว่าพิมพ์จันทร์จะเกิดเรื่องราวแปลก ๆ ขึ้นเหมือนกัน

ถึง ภาพเขียน

ฉบับนี้เราเขียนแบบรีบ ๆ นิดหน่อยนะ ตอนที่ที่บ้านเรากำลังเกิดเรื่องแปลก ๆ ขึ้น อย่างที่เล่าไปว่าพอกับแม่เราเริ่มจะคืนดีกันซะใหม่ พอเมื่อคืนตอนเราจะนอนก็ได้ยินป้าข้างบ้านเขากำลังไล่แมว ทั้งที่ปกติเขาเลี้ยงแมวเอาไว้ พอเช้าวันนี้กลับมาสังเกตอีกครั้งแมวที่ป้าเลี้ยงกลับกลายเป็นไอ้โบ้ที่อยู่ท้ายซอย

รวมไปถึงเพื่อนเราในห้องแซท คือปกติกลุ่มเรามีแค่สามคน และเป็นกลุ่มเพื่อนตั้งแต่เด็กจนถึงมัธยม แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นเพื่อนอีกกลุ่มที่เราไม่ได้สนิทอยู่ในแซทนั่นแทน พอเราเห็นตรงนี้แล้วจึงรีบเขียนจดหมายมาหา (อันเก่าที่เขียนตอนแรกต้องทิ้ง เพราะมาสังเกตเรื่องนี้ได้)

เลยอยากจะถามว่าตอนนี้เธอมีอะไรผิดปกติหรือเปล่า ถ้ามีแปลว่าตอนนี้โลกของพวกเขา กำลังเกิดบางอย่างที่เปลี่ยนไป ฉบับนี้ถือเป็นคนฉบับที่เร่งด่วน (ด่วนสุด ๆ ด่วนกว่าที่เคยด่วนมา) คงจะสั้นแค่นี้ก่อนจ้ะ ถ้ามีอะไรรีบเขียนมาบอกเราได้เลย ตั้งตารอจดหมายจากเธอนะภาพ

จาก

พิมพ์จันทร์

เมื่ออ่านจดหมายจบแล้วภาพเขียนไม่รู้ว่าจะต้องรู้สึกเช่นไร สิ่งที่เกิดขึ้นตอนนี้หากมองตามสิ่งที่พิมพ์จันทร์บอกว่ากำลังมีบางอย่างเปลี่ยนไปในโลกของพวกเขา แล้วสิ่งนั้นเปลี่ยนแปลงจากอะไรละ เมื่อคิดคนเดียวไม่ออกจึง

จำเป็นต้องรีบเขียนจดหมายตอบกลับไปอย่างเร่งด่วน

เธอและพิมพ์จันทร์จะต้องรู้ที่มาของการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ให้ได้

หลังจากเขียนจดหมายเสร็จภาพเขียนตัดสินใจเดินกลับไปนั่งทำงานอีกครั้ง แม้จะคิดอะไรไม่ค่อยออกก็พยายามจะนั่งเขียนไปก่อนแล้วค่อยวนกลับมาอ่านใหม่อีกครั้งจะได้แก้ไขถูกจุด จนกระทั่งสามารถจบเนื้อเรื่องไปอีกตอนได้สำเร็จ อย่างไรก็ตามยังคงเหลืออีกหลายกระบวนการทำให้ต้องรีบเขียนตอนต่อไปทันที

“กินข้าวเที่ยงหรือยังลูก”

“ยังเลยคะ ไม่ค่อยหิว”

“อย่าลืมกินนะ เดี่ยวปวดท้องอีก”

“ค่ะ”

ภาพเขียนสนทนากับแม่โดยสายตาไม่ได้ละออกไปจากหน้าจอแม้แต่นิดเดียว ตอนที่หญิงสาวพยายามมีสติให้จดจ่อกับงานให้มากที่สุด เนื่องจากความคิดมากมายก่อนหน้านี้ยุ่งเหยิงจนต้องพยายามเลี้ยงมาสนใจงานแทนและเมื่องานสามารถดำเนินไปอย่างไหลลื่นแล้วเธอต้องกอบโกยช่วงเวลานี้ให้มากที่สุด

เวลาคิดงานออกเหมือนเวลาทองซื้อของลดราคาในซูเปอร์มาร์เก็ตนั่นแหละ เธอเปรียบเทียบแบบนั้นเสมอ และทำให้กลายเป็นคนที่เมื่อมีความคิดโหลดแล่นจะรีบทำก่อนความคิดนั้นหายไป อีกทั้งเพราะอยากจะขยับสถานะการทำงานให้ตีหน้าไปอีกก้าว มือของหญิงสาวจึงไม่หยุดกดแป้นพิมพ์แต่อย่างใด

สุดท้ายสามารถที่จับเนื้อหางอีกตอนได้อย่างที่ตั้งใจ ภาพเขียนขยับตัวเพื่อไล่ความเมื่อลำและเงยหน้ามองนาฬิกา เธอทำงานจนลวงเลยมาถึงสี่โมงเย็นแล้วจึงหยุดพัก ล็อคหน้าจอไอแพดเอาไว้ก่อนลุกไปเข้าห้องน้ำพร้อมเดินไปจับน้ำเย็นให้ชื่นใจ

“เย็นนี้กินอะไรดีภาพ”

“แม่อยากกินอะไรละ ภาพก็ไม่รู้จะกินอะไรเหมือนกัน”

“พอกับแม่จะออกไปดูที่ตลาด ถ้ามีกับข้าวอะไรจะโทรมาถามแล้วกันนะ” ลูกสาวพยักหน้าก่อนจะมองพ่อและแม่ขึ้นรถขับออกไป ในใจภาวนาอย่าให้ไปทะเลาะหรือมีปากเสียงกันที่ตลาดเลย และดูเหมือนแรงภาวนานั้นจะเป็นผลที่พอกับแม่กลับบ้านมาพร้อมกับข้าวด้วยความสงบ ไม่มีอาการฮึดฮัดใส่กัน

แม้จะยังคงมีนตึงใส่กันแต่การกระทำก็ไม่ต่างจากเดิมมากนัก อาจจะเป็นเพราะส่วนหนึ่งเห็นแก่ลูกสาวอย่างเธอก็เป็นได้ และสุดท้ายจบมือเย็นด้วยบรรยากาศที่อึดอัดเหมือนตลอดทั้งวัน ทั้งสามคนจึงแยกย้ายกันรวดเร็วกว่าปกติ

พ่อเลือกจะนอนที่โซฟาข้างล่างแทนชั้นห้องนอน ส่วนแม่ก็เข้าห้องและปิดไฟนอนเร็วกว่าเดิม ภาพเขียนคิดว่าแม่คงต้องการเวลามากกว่าจึงไม่พูดอะไรออกไปและเข้าห้องนอนตัวเอง วันนี้เธอตัดสินใจพักสายตาดังสามารถทำงานลุล่วงได้มากกว่าที่คิด

แอปพลิเคชันดูภาพยนตร์ชื่อดังถูกเปิดขึ้นเพื่อหาบางอย่างมาคลายความเครียดจากสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดทั้งวัน ดูได้ไม่นานความง่วงเริ่มครอบงำจนตาจะปิดลง ทำให้ภาพเขียนหยิบไอแพดมาเสียบสายชาร์จ ตั้งนาฬิกาปลุกและล้มตัวลงนอนทันที พร้อมภาวนาให้วันพรุ่งนี้ที่ลืมตาตื่นขึ้นมาเป็นวันที่ดีขึ้นกว่าเดิม

พิมพ์จันทร์ที่หลังจากส่งจดหมายไปภาพเขียนแล้วก็คอยเฝ้ารอจดหมายตอบกลับทุก ๆ ครั้งชั่วโมง ตอนนี้อะไรที่เปลี่ยนแปลงไปเก็บเอาไว้และนั่งพิจารณามันมาสักพักใหญ่ แต่เหมือนว่ามีมือเข้าที่กินเข้าไปจะทำให้เธอง่วงขึ้นมาจึงเลือกไปนอนบนเตียงเสียหน่อย

และเมื่อตื่นอีกทีคือตอนที่แม่โทรมาบอกว่าจะออกไปข้างนอกพร้อมกำชับว่ามีกับข้าวอยู่ในครัว หากหิวให้กินก่อนได้เลย ซึ่งหญิงสาวก็รับคำเป็นอย่างดีก่อนผล็อยหลับไปอีกรอบ ยามตื่นขึ้นมาอีกครั้งคราวนี้เพราะเสียงนาฬิกาที่ตั้งปลุกเอาไว้

“บ่ายสองแล้วเธอ”

พิมพ์จันทร์ลุกจากเตียงเดินไปห้องน้ำเพื่อล้างหน้าให้รู้สึกสดชื่นขึ้นมา ก่อนจะเดินหยิบโทรศัพท์เตรียมลงไปที่หามื้อกลางวัน ทว่าซองจดหมายสี่เหลี่ยมเข้มก็ดันสะดุดตาจนต้องนั่งอ่านมันเสียก่อนเพราะอยากรู้ว่าอีกฝั่งหนึ่งมีเรื่องแปลก ๆ เกิดขึ้นเหมือนกันหรือไม่

ถึง พิมพ์จันทร์

อยากจะบอกว่าเราเจอเรื่องแปลกแต่เช้าเลย คือมันเกิดจากเมื่อวานพ่อแม่เราทะเลาะกันแบบที่เล่าไป แต่ก็คิดว่าแค่ปากเสียงกันปกติ ตึง ๆ กันนิดหน่อยเดี๋ยวก็หายตึงใส่กัน แต่เมื่อเช้าเราตื่นเพราะเสียงทะเลาะของพวกเขาดังขึ้นมาบนห้อง

สรุปแล้วที่ทะเลาะกันเพราะพ่อเราไปมีคนอื่น แม่บอกว่ามีมาพักใหญ่ แล้วด้วย ตัวเราซาไปหมดตอนที่ไต้ยีน และที่แปลกอีกอย่างคือพี่สาวเรา กลายเป็นลูกของป่าไปแล้ว งามมาก ทั้ง ๆ ที่เมื่อวานยังคุยในกลุ่มแชทบ้านอยู่เลย แล้วพอกับแม่ก็จะหย่ากันแต่เราขอให้วิธีสืบลูกไปก่อนพวกเขาค่อยหย่า น่าจะเห็นแก่เราแหละเลยตกลงกันได้

เราเห็นแก่ตัวแหละ คิดว่าอาจจะเป็นคนทำให้พวกเขาคืนดีกันได้ (มันใจแบบนิดหน่อย ฮือ)

ไหนจะกลุ่มเพื่อนของเราที่เป็นเหมือนของเธออีก มันประหลาดไปหมดจนเราจะสติแตก ก่อนได้อ่านจดหมายของเธอเราคิดหลายเรื่องมากจนทำงานไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่กำลังคิดวางแผนกำลังไปได้สวยแล้วแต่ก็พบจุดที่สะดุด (แต่กลับมาไฟท์สมันได้ก็ไปต่อได้เหมือนเดิม ยังทำงานเรื่อย ๆ อยู่จ้า)

เราว่าตอนนี้มันจะต้องมีอะไรเกิดขึ้นกับพวกเราแน่นอน แต่ต้นตอมันอยู่ตรงไหนก็ไม่รู้เหมือนกัน พอเจอแบบนี้ก็รู้สึกขึ้นมาด้วยว่าทำไมต้องเป็นเราละ ทำไมภาระอะไรไม่รู้ก็พุ่งเข้ามาหาทั้ง ๆ ที่เราก็มั่งงานหนักอยู่แล้วในมือ

มี้อาหารที่เปลี่ยนไปอี๊ดอดมากเลย เราไม่รู้ต้องทำหน้าที่แบบไหนเวลา ที่พอกับแม่ไม่คุยกัน จะส่งข้อความคุยกับใครก็ไม่กล้าเพราะไม่ใช่คนเดิมที่เคยคุ้น เราเหมือนต้องเจออะไรแบบนี้อยู่คนเดียว พอจะเข้าใจความรู้สึกของเธอที่เคยเจอแล้ว

ทำไมชีวิตพวกเราต้องยากกันแบบนี้ด้วยนะ

เอาเป็นว่าตอนนี้ยังไงเราก็ต้องลองหาวิธีแก้ไขทุกอย่างให้เหมือนเดิม จะพยายามประคองให้พ่อแม่ตัวเองไม่หย่ากันให้ได้ ส่วนของเธอก็ลองสังเกต

เพิ่มเติมไปก่อน อย่างเรื่องเพื่อนคิดว่าค่อย ๆ ลองเข้าหาเพื่อนเก่าดูว่าจะสามารถดึงพวกเขากลับมาได้ไหม

มีอะไรที่สังเกตได้เพิ่มเติมลองบอกกันดูนะ เรายังก็จะพยายามหาทางไปด้วยเหมือนกัน

ปล. ช่วงเย็นถ้าส่งจดหมายกลับมา เราอาจจะไม่ได้ตอบทันที ตอนนี้คิดว่าเขียนเสร็จจะลงไปทำงานต่อให้ได้เนื้อเรื่องอีกสักตอน กลางคืนตั้งใจจะพักสักหน่อย

จาก

ภาพเขียนเอง

เมื่ออ่านจบแล้วพิมพ์จันทร์ได้แต่ถอนหายใจ ผังของภาพเขียนดูท่าจะหนักกว่าเธอเสียอีก แล้วต้องรุนแรงขนาดไหนที่ตื่นขึ้นมาแล้วพ่อแม่จะหย่ากัน แต่พอลองมองให้ถี่ถ้วนอีกทีเหมือนเหตุการณ์นี้เคยเกิดขึ้นกับเธอเหมือนกัน

สามปีก่อนพอกับแม่ของเธอก็เริ่มทะเลาะกันและยื่นคำจะหย่าขาดจากกัน ทว่าเธอยังคงยึดด้วยการขอให้เธอเข้ามาหาวิทยาลัยให้ได้เสียก่อน เพื่อให้เธอมีเวลาเป็นกาวประสานความสัมพันธ์ของทั้งคู่ แต่สุดท้ายก็ไม่อาจจะรั้งเอาไว้ได้

อย่างไรพ่อแม่ก็หย่าและแยกกันอยู่ ส่วนตัวเธอเองทำอะไรไม่ได้ นอกจากยอมรับความเป็นจริงเหล่านั้นและใช้ชีวิตของตัวเองให้ดี เพราะฉะนั้นเมื่อมีคนกำลังเผชิญในสิ่งที่เธอเคยเจอมาก่อนยอมเข้าใจถ่องแท้และไม่อยากให้ครอบครัวของภาพเขียนลงเอยแบบนั้นเช่นเดียวกัน

ความโดดเดี่ยวมันเจ็บปวดแค่ไหน เธอเข้าใจมันมากที่สุด

และเมื่ออยากให้ช่วงเวลาที่พักกับแม่อยู่ด้วยกันพร้อมหน้า มีความสุขในครอบครัวสามคนของพวกเราตลอดไป แต่พิมพ์จันทร์ตระหนักได้อาจจะเป็นกลไกที่ผิดปกติไปอย่างที่ตั้งข้อสงสัย และไม่อยากเห็นแก่ตัวเพราะความสุขของตัวเองที่กำลังได้รับ แต่ขณะเดียวกันมีอีกฝ่ายหนึ่งได้รับผลกระทบเป็นความเสียใจ

ตั้งแต่เธอส่งจดหมายหาภาพเขียนได้ นั่นเป็นความสุขอย่างหนึ่งของเธอ ทั้งแลกเปลี่ยนเรื่องงาน ครอบครัว แผนการในอนาคตไปจนถึงคนที่ชอบและเรื่องสัพเพเหระทั่วไป ความผูกพันระหว่างพวกเธอค่อย ๆ เพิ่มขึ้น นั่นทำให้เธอไม่อยากเห็นภาพเขียนผู้ยกครอบครัวไว้เป็นอันดับหนึ่งเสียใจแบบที่ตัวเธอเป็นมาก่อน

อีกฝ่ายบอกเสมอในจดหมายว่าครอบครัวคือเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิต ไม่ว่าจะทำอะไรก็อยากให้ครอบครัวได้เห็นและภูมิใจในตัวเธอ ยอมรับลึก ๆ ว่าพิมพ์จันทร์ก็รู้ว่าอีกฝ่ายสามารถพูดถึงครอบครัวได้อย่างมีความสุข แต่ภาพเขียนมักกำชับมาตลอดว่าครอบครัวแต่ละคนไม่เหมือนกัน

พิมพ์จันทร์อาจจะมีเรื่องราวมากมายเกิดขึ้นและภาพเขียนไม่อาจเข้าใจได้ทั้งหมด แต่กระนั้นกลับบอกอย่างไรลึก ๆ พอกับแม่ของเธอก็ยังเป็นคนเดิม ยังคงเป็นคนที่พยายามทำเพื่อเธอ ความห่างเหินที่เป็นอยู่อาจจะต้องถูกกระตุ้นด้วยการพูดคุย เพราะอีกฝ่ายก็เคยเป็นแบบนี้จนมีกำแพงกับกลุ่มเพื่อนมาแล้วจึงพอจะแนะนำได้

ภาพเขียนมักย้ำเสมอว่าสิ่งที่เหมือนกันระหว่างพวกเราคือการไม่พูด

ในสิ่งที่คิดออกมา และชอบจะเก็บความรู้เอาไว้คนเดียว ดังนั้นแล้วจึงทำให้ทุกอย่างสะสมก่อนเป็นกำแพงจนต้องห่างออกจากคนที่รัก อีกฝ่ายอยากให้พิมพ์จันทร์ลองพูดคุยในสิ่งที่คิดกับพ่อแม่ออกมา เพื่อปลดล็อกบางอย่างในใจทั้งตัวเองและครอบครัว แต่นั่นเป็นเพียงความคิดเห็นของภาพเขียนเท่านั้น เรื่องราวทั้งหมดจะเป็นแบบไหนพิมพ์จันทร์ย่อมรู้ดี เพื่อนสาวได้แควเคาะระฆังและบอกเล่าให้อ่านเท่านั้น

“ไม่อยากให้ครอบครัวของเธอเป็นแบบเดียวกับเราเลย”

พิมพ์จันทร์จึงรีบเขียนจดหมายตอบกลับก่อนลงไปกินข้าวกลางวัน พลังนั่งคิดถึงสาเหตุต่าง ๆ ที่ทำให้เรื่องราวของพวกเธอเปลี่ยนแปลงไป ทว่าความคิดทั้งหมดต้องหยุดลงเมื่อเจอกับข้อความจากคุณครูในสาขามาแจ้งเรื่องเพิ่มเติมจากการฝึกงาน

“ล้มมนาเรื่องอนาคตต่อหยุดจากการฝึกงานเหอ แต่หาที่ฝึกงานยังไม่ได้เลยคะครู” พิมพ์จันทร์รีบออกมาก่อนจะตักข้าวเข้าปากพร้อมนั่งคิดว่าจะยื่นฝึกงานอย่างไรดี เห็นทีคงต้องปรึกษาพอกับแม่รวมถึงรีบเอาไปคุยกับคุณครูเสียแล้ว

หญิงสาวถอนหายใจออกมาพร้อมรู้สึกตอนนี้มีคึกหน้าเข้ามาหาไม่เว้นแต่ละวันสุด ๆ ทั้งเรื่องเรียน เรื่องสิ่งที่แปลกไป หากจะมีอะไรเกิดขึ้นมากกว่านี้พิมพ์จันทร์สาบานได้เลยว่าจะสติแตกเป็นเพื่อนภาพเขียนเองโดยไม่ต้องร้องขอ

พ่และแม่กลับมาในช่วงเย็นพร้อมมีชุดπίง่างเป็นมือเย็น ทำให้พิมพ์จันทร์สามารถสลัดเรื่องหนักใจออกไปได้ชั่วขณะหนึ่ง หากตอนนี้ยังแก้ไขสิ่งที่

เปลี่ยนไปไม่ได้ก็ขออภัยสิ่งที่อยู่ตรงหน้านี้ให้เต็มที่เสียหน่อย อย่างน้อยก็จะ
ได้มีความทรงจำแบบนี้เก็บเอาไว้

“หัวหน้าครับ ตอนนี้โลกของผู้หญิงสองคนนั้นกำลังหลอมรวมกันเยอะ
ขึ้นครับ ส่งผลต่อสิ่งแวดล้อมและผู้คนรอบตัวแล้วด้วย”

“เราต้องรีบกู้ระบบอีกเท่าใดถึงจะแก้สถานการณ์ได้”

“คาดว่าเกินครึ่งครับ ไม่สามารถบอกเป็นตัวเลขได้” คนเป็นลูกน้อง
รายงานด้วยน้ำเสียงหนักใจ เพราะระบบเสียหายมากขึ้นจากการส่งจดหมายไม่
เว้นวันของหญิงสาวทั้งสอง ทำให้แม้จะพยายามแก้จุดที่เสียหายก็ไม่เสร็จสิ้น
เสียทีหากทั้งสองยังไม่เลิกติดต่อกัน

ชายหนุ่มผู้เป็นหัวหน้าได้แต่กุมขมับก่อนจะสั่งการด้วยน้ำเสียง
เด็ดขาด เพื่อไม่ให้ระบบที่พวกเขาดูแลเสียหายมากกว่านี้ และเพื่อหญิงสาวทั้ง
สองคนนั่นเองด้วย มีเพียงวิธีการนี้เท่านั้นที่จะหยุดความวุ่นวายทั้งหมดได้ดี
ที่สุด

“เตรียมจดหมายแจ้งพวกเธอให้หยุดติดต่อกันและรีบแก้ระบบให้ได้
มากที่สุดทันที เมื่อพวกเธอไม่ส่งจดหมายแล้วเราจะได้กู้ระบบกลับมาได้
ทั้งหมด”

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

この瞬間 私お願い 笑っている。

ช่วงเวลานี้ ขออธิษฐาน จงยิ้มยิ้มอีกครั้ง

ฉบับที่แปด

ถึง ภาพเขียน

เจออะไรเยอะเยอะเลย เราขอโทษนะที่ช่วยอะไรไปมากกว่าให้กำลังใจผ่านจดหมายไม่ได้ TT TT

เรื่องงานเราไม่อยากให้กดดันเลย แต่พอเป็นช่วงโค้งสุดท้ายแล้วด้วยนี่เนอะ เพราะงั้นจะบอกว่าอย่ากดดันมากเกินไปนะ คิดไม่ออกก็ปลีกตัวมาพักผ่อนก่อน ฝันทำงานต่อไปก็ไม่ได้อะไรหรือต่อให้ได้ มันก็ไม่ใช่งานที่ถูกต้องใจใหม่ละ

แบบนั้นแล้วก็จะยิ่งหัวเสียมากกว่าเดิม ยังไงก็ต้องแบ่งเวลาพักผ่อนให้มาก ๆ นะรู้ไหม ส่วนเรื่องของพ่อแม่ของเธอ เราว่าเพราะกลไกบางอย่างเปลี่ยนไปอย่างที่เราสังเกตนั่นแหละ มาช่วยกันหาจุดเริ่มต้นของเรื่องพวกนี้ไปด้วยกัน (บีบมือกันแรง ๆ)

ไม่แน่ใจว่าเธอจำได้ไหมว่าตอนพ่อแม่เราจะหย่า เราก็เกิดเรื่องแบบนี้เหมือนกัน ทำให้เราแอบคิดนิดหนึ่งว่าตอนนี้เรื่องราวของพวกเขา กำลังสลับกันหรือเปล่า เพราะตอนแรกครอบครัวของเราต่างหากที่มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น อันนี้พูดตรง ๆ นะ เราชอบที่พ่อแม่เหมือนจะคืนดีกัน แต่ก็ไม่อยากให้เธอเจอเหมือนเราเจอ เพราะมันมาريبแก้ไขเรื่องนี้กันเถอะ

และตอนนี้เราจะสติแตกไปด้วยกัน เธอรู้หรือนะว่าเราเพื่อนไม่เยอะมากพอเพื่อนเปลี่ยนก็ไม่กล้าคุยเลย ไหนจะกำลังหาเรื่องฝึกงานที่ไหนดีแบบจริงจัง คุณครูก็ส่งมาบอกว่าจะมีสัมมนาอนาคตต่อยอดจากการฝึกงานเพิ่มเติมด้วยกลายเป็นเหมือนกดดันกันทางอ้อมเลยว่านักศึกษาจะต้องมีแผนชีวิตทันทีตอนเรียนจบ ฮือ ไม่ชอบเลย

อาจจะเพราะเราไม่รู้ว่าตอนนี้อยากทำอะไรด้วยละมั้ง พอโดนถามเรื่องอนาคตเยอะ ๆ มันเลยกดดันขึ้นมา จะว่าไปโอ้จ๋าเธอมากตอนที่อ่านจดหมายแล้วเธอเล่าว่าเรียนจบแล้วอยากทำอะไรต่อ จะไปสมัครงานที่ไหน หาเรียนอะไรเพิ่มเติมบ้าง

เฮ้ออออ ทำไงดีนะ ไม่อยากฝึกงานแล้ว (เธอก็จะบอกว่าไม่อยากทำอีสิสแล้วละสิ มา เลิกทำแล้วนอนเฉย ๆ ดีกว่า /โดนตี)

อ้อ อีกเรื่องหนึ่งนะ ขออวดความซุบซุบจิตใจอันเหนื่อยหน่ายฝึกงานหน่อย หนูมญี่ปุ่นคนนั้นยังเหมือนเดิม เป็นคนที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงหรือหายไป ถึงจะคุยกันแบบก๊อ ก ๆ แก๊ก ๆ กัน แต่เขาก็ใจดีมาเลย เขาบอกเรียนภาษาไทยเพิ่มเติมด้วย เพราะสรุปแล้วยื่นโครงการต่อจนจบปีสี่เลย

หมายความว่าเขาจะมาแลกเปลี่ยนที่คณะเราะหนึ่งปี! หนึ่งปีเลยนะ! (เบะปากอยู่หรือเปล่า ขอเราอวดนิดหนึ่ง พอสนิทกันแล้วเราเป็นแบบนี้แหละ ฮ่า)

เอาเป็นว่าตอนนี้เราขอให้ภาพฮึดสู้กับงานแบบที่เราจะสู้กับที่ฝึกงาน แต่ไม่กดดันจนเกินตัวนะ ไม่นานก็แบ่งเบามาเล่าให้เราอ่านก็ได้ เราพร้อมเขียนจดหมายตอบกลับเสมอ รวมถึงจะเขียนมาบ่นให้มากกว่าเดิมอีก (แะ) สู้งานแล้วสู้ความประหลาดในตอนนี้อย่างกันเถอะนะ เจอกันฉบับหน้าจะ

ปล. เขียนตอบช้าเร็วไม่ว่าเลย สู้งาน เธอทำได้แน่นอนภาพเขียน

จาก

พิมพ์จันทร์ที่กำลังอยากเดินสะดุ้งผู้เขียนภาพเขียน

ภาพเขียนได้อ่านจดหมายของพิมพ์จันทร์ในช่วงเช้า เพื่อนสาวที่พอเริ่มสนิทกันมากขึ้นก็รู้สึกเหมือนได้เห็นตัวเองในจดหมายทุกครั้งยังคงมีความเป็นห่วงและเข้าอกเข้าใจเรื่องครอบครัวเป็นอย่างดี ข้อความที่บอกว่าครอบครัวของพวกเขา กำลังสลับกันอยู่ก็เป็นสิ่งที่ภาพเขียนคิดเอาไว้แต่ไม่ได้เขียน เพราะกลัวจะกระทบความรู้สึกของเพื่อน

อีกทั้งยังดูแลเป็นการให้อวดว่าครอบครัวของเธอมีความสุขดี เป็นการกระทำที่ไร้มารยาทอย่างยิ่ง ฉะนั้นแล้วภาพเขียนจึงเลี้ยงที่จะเขียนมันไปในจดหมาย แต่พอเพื่อนสาวเขียนตอบกลับมาเช่นนั้นจึงค่อยสบายใจขึ้นมาเล็กน้อย

สิ่งที่ทำให้ยิ้มออกมาคือการใส่ใจของพิมพ์จันทร์ ในทุก ๆ ฉบับ อีกฝ่ายมักจะกำชับให้เธอคอยพักผ่อนอยู่เสมอรวมถึงยังพร้อมอ่านเรื่องราวที่เธอเสมอ ทำให้ภาพเขียนรู้สึกขอบคุณอีกคนอยู่เสมอ แล้วช่วงหลังมานี้มีเรื่องหัวใจเข้ามา ยิ่งทำให้เห็นนิสัยของพิมพ์จันทร์ชัดมากขึ้น

เหมือนตอนเธอแอบชอบใครสักคนไม่มีผิด อ้อ ก็พิมพ์จันทร์ก็กำลัง

ชอบฝ้ายนั่นนี่นา

ระยะเวลาที่พ่อแม่ทะเลาะกันผ่านมาสองสัปดาห์แล้ว บรรยากาศมันตึงยังคงมีอยู่แต่ก็พูดคุยกันบ้างเล็กน้อยรวมถึงยังคงทำหน้าที่ของตัวเองทุกวัน คือพ่อไปส่งและไปรับแม่ทำงาน เสื้อผ้าของพ่อยังคงถูกรีดโดยแม่ ภาพเขียนยังคงพยายามหาทางออกของเรื่องนี้กับพิมพ์จันทร์อยู่ตลอดพร้อม ๆ กับทำศิลปะควบคู่ไปด้วย

ตอนนี้นางกำลังดำเนินมาถึงเรื่องของการออกแบบปกแล้ว หลังจากมีการแก้ไขเนื้อเรื่องทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว ภาพเขียนที่จัดวางหน้ากระดาษของเนื้อหาไว้เรียบร้อยแล้วจึงลงแรงกับการวาดปกอย่างตั้งใจ ด้วยเป็นคนวาดรูปไม่เก่งจึงจำเป็นต้องพยายามอย่างมาก

“เย็นนี้พ่อว่าเราซื้อสุกกีมาทำกินกันไหม”

“สุกกีผัด ๆ หรือสุกกีต้ม ๆ ละพ่อ”

“ภาพอยากกินแบบไหน”

“เอาต้ม ๆ อยากกินหมูกระทะด้วย” พ่อพยักหน้าและหันกลับไปสนใจโทรศัพท์ต่อ ภาพเขียนลอบมองตามแล้วกลับมาตั้งใจวาดปกชิ้นงานของตัวเองต่อไป ทว่าภายในหัวกลับมีคำถามเต็มไปหมดแต่เมื่อจะเอ่ยปากออกไปก็เหมือนคนมีอะไรมาจุกที่คอและสุดท้ายก็กลืนก้อนนั้นลงไป

รู้ตัวอีกทีภาพเขียนก็เห็นพอนอนหลับไปแล้ว ขณะเดียวกันภาพปกหนังสือที่ร่างเอาไว้ก็ชัดเจนขึ้น ด้วยรายละเอียดที่แต่งเติมเข้าไป มือยังคงขีดเขียนบนหน้าจอไอแพดเพื่อวาดรูปแต่ปากกลับบ่นออกมาด้วยความเบื่อหน่าย

“เฮ้อ เมื่อไหร่จะแก้ไขเสร็จนะ”

หลังทำงานไปพักใหญ่ภาพเขียนรู้สึกหิวจึงเลือกเดินไปอุ่นกับข้าวมา นั่งกินเงียบ ๆ คนเดียวพลางทบทวนช่วงเวลาสองสัปดาห์ที่ผ่านมา จะว่ามันดำเนินไปเหมือนทุกวันก็คงทั้งใช่และไม่ใช่ เสียงหัวเราะที่เคยมีบ้างประปรายตามความสุขของครอบครัวหายไป และยังได้แลกเปลี่ยนเรื่องราวกับพิมพ์จันทร์แล้วยิ่งเข้าใจ

จากที่ช่วยกันวิเคราะห์ตอนนี้เหมือนพวกเขา กำลังสลัดเรื่องราวของครอบครัวกันอยู่ เพราะพิมพ์จันทร์บอกมาทางจดหมายว่าก่อนหน้าที่พ่อแม่ของเธอจะหย่ากัน ก็อยู่ด้วยกันจนกระทั่งตัวพิมพ์จันทร์เรียนจบมัธยมและเข้ามหาวิทยาลัยได้เพราะเจ้าตัวขอเอาไว้เหมือนกัน

ส่วนของพิมพ์จันทร์ตอนนี้พ่อและแม่เริ่มที่จะมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมากขึ้น รวมถึงหาเวลากลับมาอยู่กับลูกสาวแทบทุกวัน อ่านครั้งแรกภาพเขียนรู้สึกยินดีกับเพื่อนสาวไม่น้อยที่ครอบครัวค่อย ๆ กลับคืนมาหลังจากไม่มีภาพนั้นมาสามปีเกือบสี่ปี

แต่ก็แอบอิจฉาเหมือนกันที่ภาพเหล่านั้นค่อย ๆ หายไปจากครอบครัวของเธอเอง เมื่อเริ่มรู้สึกตัวว่าคิดฟุ้งซ่านมากเกินไปจึงเดินเอาจานไปล้างทำความสะอาดให้เรียบร้อย จากนั้นจึงกลับมานั่งฟังโซฟาและนั่งมองงานตรงหน้า

“ไว้ค่อยวาดต่อแล้วกัน”

จากนั้นจึงตัดสินใจนอนฟังหมอนใบใหญ่แล้วหลับตาลง ภาพเขียนอยากหลีกเลี่ยงความคิดยุ่งเหยิงทั้งหมดแค่สักชั่วโมงสองชั่วโมงก็ยิ่งดี ยามหลับ

ไปแล้วก็ฝันถึงภาพวันที่ทุกอย่างกลับมามีเหมือนเดิม ภาพเขียนรู้สึกว่าเป็นรอยยิ้มตัวเองกว้างที่สุดในรอบสองสัปดาห์

แต่ไม่นานรอยยิ้มนั้นก็หายไปเพราะจดหมายที่หยิบขึ้นมาอ่าน สุดท้ายก็สะดุ้งตื่นขึ้นมาเพราะพ่อปลุกและชวนไปหาอะไรกินที่ตลาด ภาพเขียนพยักหน้ารับคำชวนก่อนเดินไปล้างหน้าให้สดชื่น และเมื่อขึ้นรถแล้วก็ยังทบทวนอยู่ว่าในความฝันมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

เพราะตอนฝันถึงพ่อและแม่ทะเลาะกันก่อนหน้านั้นเหมือนเป็นกลางบอกเหตุที่กำลังจะเกิดขึ้น ฝันในครั้งนี้อาจจะเป็นแบบนั้น แม้จะยังคาใจเนื้อหาในจดหมายแต่อย่างน้อยในฝันก็ได้เห็นภาพที่ทุกอย่างกลับมาเป็นเหมือนเดิม

“พ่อเอาเส้นอะไรบ้าง ภาพสีของตัวเองเป็นเส้นเล็กพิเศษ”

“พ่อเอาเส้นหมี่พิเศษ หนูเอาน้ำอะไรใหม่”

“น้ำเปล่าก็ได้ค่ะ”

ภาพเขียนตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบพร้อมมองพ่อที่กำลังเดินไปตักน้ำใส่แก้วด้วยความรู้สึกหลากหลาย เมื่อคิดว่าหากสิ่งที่เปลี่ยนไปแค่เป็นพ่อแม่ทะเลาะกันเฉย ๆ คงจะดีกว่านี้ หากแต่เรื่องนอกใจมันเกินความคาดหมายของเธอไปมากโข เพราะเธอรู้ว่าพ่อแทบไม่ได้เจอใครอื่นเลย เรื่องแบบนี้จึงไม่น่าจะเกิดขึ้นได้

แต่พอกลไกบางอย่างมันเปลี่ยนอย่างที่พวกเขาคิด สิ่งที่คิดว่าไม่อาจมีจริงก็เกิดขึ้นได้เหมือนกัน นิยายแฟนตาซีมากมายก็เป็นแบบนั้น หญิงสาวถอนหายใจออกมาแล้วค่อยหันไปรับชามถ้วยเตี๋ยจวจากพนักงานเสิร์ฟ เป็นจังหวะ

เดียวกับพ่อวางแก้วน้ำลงบนโต๊ะ

มี๊กกลางวันจบลงอย่างเรียบง่ายก่อนจะเดินเล่นในตลาดอีกสักพัก หลังจากได้บัวลอยกันมาคนละถุงรวมถึงหม้อส่วนต่าง ๆ กับผักอีกมากมายเพื่อทำหม้อกระทะกับสุกี้แล้วก็ถึงเวลากลับบ้าน เพราะภาพเขียนยังต้องรีบกลับไปทำภาพปกให้เสร็จเพื่อส่งให้คุณครูตรวจเสียก่อนว่าเหมาะสมแล้วหรือยังที่จะนำไปพิมพ์เล่มชิ้นงาน

ยามคิดว่างานที่พยายามทำใกล้จะถึงจุดหมายปลายทางแล้วก็ยิ่งทำให้ภาพเขียนรู้สึกมีแรงใจ อย่างน้อย ๆ ในเรื่องราวที่เกิดขึ้นรอบตัว ชิ้นงานอีสิสของเธอก็ไม่ได้รับผลกระทบอะไรและสามารถจะดำเนินให้เสร็จตามแผนการได้ถึงระหว่างทางจะมีข้อมีเหนือบ้างตามประสา

แต่ไม่ถึงขั้นถอดใจหรือหมดไฟเหมือนช่วงแรกที่เผชิญ เวลาที่มองย้อนกลับไปภาพเขียนรู้สึกที่ตัวเองพยายามสุดความสามารถแล้ว แม้ไม่รู้ว่าจะงานชิ้นที่จะพยายามทำจะบรรลุเป้าหมายที่ต้องการให้ผู้อ่านรู้สึกมากน้อยเพียงใด แต่หวังว่าเรื่องราวที่ถ่ายทอดออกไปจะมีคนชื่นชอบมันบ้างสักนิดหนึ่งก็ยังดี

แค่เพียงรู้สึกที่อ่านได้เพลิน ๆ ก็พอใจแล้วสำหรับเธอ

“วาดใกล้เสร็จหรือยังลูก”

“อันนี้ปกหลังแล้วพ่อ เสร็จแล้วก็จะส่งให้คุณครูเขาตรวจ ถ้าผ่านก็เอาไปจัดรูปเล่มรวมกับเนื้อหาก่อนหน้านี้นี้ได้เลย” ภาพเขียนตอบพร้อมชูไอแพดให้พ่อดู อีกฝ่ายชมเธอด้วยคำว่าเยี่ยมไม่ขาดปากพร้อมรอยยิ้มและแววตาที่ภูมิใจออกมา

ภาพเขียนยิ้มรับแล้วชะมักเขม่นที่จะวาดรูปออกมาให้ดีที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้ จนกระทั่งเวลาล่วงเลยไปถึงสี่โมงเย็น พ่อรับโทรศัพท์จากแม่แล้วว่า กำลังนั่งรถไฟฟ้ากลับมาจึงหยิบกุญแจรถเตรียมออกไปรอรับที่สถานีคูคต เหมือนทุกวัน

ซึ่งคนลูกไม่ลืมกำชับว่าเย็นนี้นัดแล้วว่ามือเย็นจะเป็นลูกก็และหุ้มกระทะ เพื่อที่แม่จะได้ไม่ต้องแวะตลาดเพื่อซื้อกับข้าว โดยเธอจะจัดเตรียมของเอาไว้รอ พ่อแม่กลับมาถึงบ้านเมื่อใดก็อาบน้ำและมานั่งกินได้เลย ซึ่งพอกี้หัวเราะเล็กน้อยแล้วค่อยขยับรถออกไป

“เตรียมของเลยดีกว่า”

ภาพเขียนก็เสียเวลาไปกับกรเตรียมของทำหุ้มกระทะจนพ่อแม่กลับมาถึงบ้าน เพราะจะต้องละลายหุ้มที่เอาไปแช่แข็งแล้วนำมาจัดเรียงใส่จาน นำผักมาหั่นและล้างใส่ตะกร้า จากนั้นจึงเตรียมจานชามกับเตาเป็นอย่างสุดท้าย

“อยากกินมากละสิ”

“ก็ไม่ได้ทำกินตั้งนานแล้วนะแม่” ภาพเขียนหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะเทน้ำจิ้มใส่ถ้วยเล็กวางเรียงเอาไว้ แล้วจึงหยิบโทรศัพท์มานั่งเล่นฆ่าเวลารอพ่อกับแม่อาบน้ำ

แล้วภาพเขียนก็พบว่ามืออาหารเย็นวันนี้เป็นวันที่มีความสุขที่สุดในรอบสองสัปดาห์ บรรยากาศไม่ตึงเครียดสักเท่าใด พ่อและแม่เริ่มพูดคุยกันมากขึ้นนับว่าเป็นสัญญาณที่ดีสำหรับเธอ ระหว่างมือเธอทั้งปิ้งหุ้มและตักผักต่าง ๆ ให้ทั้งพ่อและแม่

บุพการีทั้งสองลอบมองตากันก่อนจะตักอาหารเข้าปากอย่างเงิบ ๆ ส่วนตัวลูกสาวก็เปลี่ยนหน้าที่มาปิ้งหุ้มให้ตัวเองบ้าง และสุดท้ายตบมือด้วยของหวานอย่างบัวลอยกันอย่างอ้อมหน้า ภาพเขียนทำหน้าที่เหมือนเดิมทุกวัน เสร็จเรียบร้อยก็ขึ้นไปอาบน้ำและจะได้กลับมานั่งวาดรูปต่อ แต่ภายในใจยังกังวลเรื่องของพ่อแม่

“อ่านจดหมายก่อนดีกว่า เดี่ยววาดรูปละยาวไม่ได้ส่งไปหาพิมพ้ออีก”

เมื่อเปิดกล่องจดหมายแล้วก็ต้องพบกับซองจดหมายไม่คุ้นตาอยู่ในกล่องทับซองจดหมายเก่า ๆ ของพิมพ์จันทร์ ภาพเขียนหยิบมาพลิกดูไปมาและต้องขมวดคิ้วด้วยความงุนงง นอกจากพิมพ์จันทร์แล้วยังจะมีคนส่งจดหมายหาเธอเพิ่มได้อีกหรือ เมื่อลองขบคิดไปมากก็ไม่ได้คำตอบจึงเปิดจดหมายทันที

หากไม่อ่านเนื้อความก็ไม่รู้ว่าใครเป็นเจ้าของจดหมายนี้ เพราะอีกฝ่ายไม่ได้จ่าหน้าของเธอไว้

“หมายความว่าไงกัน...” ดวงตาของภาพเขียนเบิกกว้างก่อนจะต้องรีบอ่านจดหมายในมือซ้ำอีกครั้งแล้ววางจดหมายลง ความคิดตึกันจนคิดว่าที่ขมวดอยู่แล้วยุ่งเหยิงเป็นโปกว่าเดิม

“ใครกำลังเล่นอะไรกับเรานักหนาเนี่ย”

“พิมพ์ พ่อเอาขนมเค้กมากินแล้วนะลูก”

“กินเลยคะ ๆ เดี่ยวพิมพ์ค่อยส่งมาใหม่” พิมพ์จันทร์ตอบก่อนจะนั่งลงตรงข้ามพ่อ หลังจากที่พักกับแม่เริ่มจะคืนดีกันเพราะกลไกโลกเปลี่ยนไป พิมพ์จันทร์ก็ได้มีโอกาสคุยกับทั้งสองคนมากขึ้นโดยเฉพาะเรื่องของที่ฝึกงานและอนาคต

อย่างน้อยถ้าแก้ไขทุกอย่างกลับมาเป็นเหมือนเดิม เธอจะได้ยังมีเรื่องเอาไว้คุยกับทั้งสองคนได้บ้าง

“มีอะไรลูก”

“พ่อว่าพิมพ์สมัครบริษัทโปรดักชันดีไหมคะ บริษัทที่รับทำโฆษณาหรือวิดีโอต่าง ๆ”

พ่อเลิกคิดว่ะตะกุกตะกักเข้าปาก อาจจะช่วยสงสัยว่าเธอมีความสามารถในงานด้านนี้อยู่หรือถึงได้เอ่ยปากถามและเมื่อเห็นลูกสาวจริงจังจึงวางข้อสงสัยก่อนจะนั่งให้คำปรึกษาอย่างจริงจัง ภาพเขียนเห็นท่าทีของพ่อแล้วจึงยื่นพอร์ตโฟลิโอที่สะสมผลงานให้ดู

“คือช่วงหลังมานี้พิมพ์สนใจเรื่องถ่ายรูปร่างวิดีโอและก็ติดต่อมากเลยคะ พ่อจะมีผลงานไปยื่นให้เขาดูอยู่บ้าง”

“ถ้าอย่างนั้นพ่อว่าก็ไม่มีปัญหานะ”

“แต่พิมพ์ไม่ได้เรียนนิเทศตรง ๆ พ่อว่าจะหารับไหมคะ”

“อืม เขาก็พิจารณาได้นะลูก” พ่อตอบพลางตักเค้กเข้าปากหนึ่งคำ “แต่ถ้าพิมพ์กลัวจะไม่ได้ก็ลองยื่นที่อื่น ๆ สำรองเอาไว้ดีกว่า จะได้ดูว่าเราเหมาะสมกับตรงไหนมากกว่ากัน ตามพวกเพื่อนไปด้วยก็ได้ จะได้มีหลาย ๆ ที่ไว้”

คำตอบของพ่อทำให้พิมพ์แอบยิ้มออกมาเพราะคำตอบคล้ายคลึงกับเพื่อนสาวทางจดหมาย ภาพเขียนเองก็แนะนำแบบนั้นในฐานะผู้มีประสบการณ์ฝึกงานมาก่อน อย่างไรก็ตามพิมพ์จันทร์หมายมั่นเอาไว้ในใจแล้วว่าต้องเอาไปปรึกษาคุณครูที่ปรึกษาด้วยในวันพรุ่งนี้ที่ต้องเข้าไปเรียนพอดี

หลังจากนั้นก็พูดคุยกันตามประสาพ่อลูกแล้วพ่อค่อยแยกย้ายไปรับแม่ซึ่งวันนี้ว่างงานไปพบปะกับเพื่อนเก่าสมัยมัธยม ฝ่ายตัวเธอก็นั่งเก็บข้อมูลบริษัทที่รุ่งเรืองทั้งหลาย ๆ คนเคยฝึกงาน ส่วนเรื่องเพื่อนในกลุ่มที่มีการเปลี่ยนแปลงไปนั้นพิมพ์จันทร์ลองพยายามจะพูดคุยเหมือนเดิม ทว่ากลับไม่สนิทใจกันเหมือนเพื่อนเก่า

คนไม่ค่อยสนิท จะทำตัวให้มันสนิทกันก็ยากนี่นา

และที่ยากกว่านั้นคือการพูดคุยและตีสนิทเพื่อนตัวเอง พิมพ์จันทร์พบว่ามันยากกว่าสนิทกับเพื่อนใหม่เสียอีก เนื่องจากตัวเธอในตอนนั้นก็กลายเป็นเพื่อนที่ไม่ค่อยสนิทกับอีกฝ่าย แม้ไม่ถึงขั้นคนแปลกหน้าแต่ก็เป็นเพียงเพื่อนร่วมรุ่นกันเท่านั้น จุดนี้เองที่ทำให้เธอคิดไม่ตก

“ไอ้ย เมื่อไหร่จะกลับมาเป็นเหมือนเดิม อยากมีคนคุยเรื่องแข่งบาสด้วย”

อีกเรื่องหนึ่งที่กำลังกลายเป็นสิ่งอัดอั้นในใจของพิมพ์จันทร์มากนั่นคือบาสเกตบอล เพราะว่าเหล่าเพื่อนสนิทที่เป็นคนเล่นกีฬาเหมือนกัน แต่พอเกิดเรื่องขึ้นการซ้อมที่เคยเข้าหากันสามคนและก็เปลี่ยนไป กลายเป็นพิมพ์จันทร์ต้องจับทิศทางการเล่นของเพื่อนในทีมใหม่เกือบทั้งหมด รวมถึงการมีเพื่อนคุยเรื่องบาสเกตบอลก็ยากกว่าเดิมเป็นเท่าตัว ด้วยเพื่อนกลุ่มใหม่เล่นกีฬาเสียที่

ไหนด

แต่ชีวิตที่ช่วงนี้ไม่มีตารางแข่งขันอะไร การซ้อมจึงหยุดพักเพื่อเตรียมตัวสำหรับการเปิดเทอมถัดไปที่ส่วนใหญ่ก็ต้องฝึกงานและทำวิจัยเพื่อเรียนให้จบ หญิงสาวเปลี่ยนที่นั่งเป็นโซฟาเดี่ยวซึ่งเอนกลายเป็นเตียงได้ จึงจัดการให้มันเอนเป็นมุมที่ต้องการแล้วค่อยนอนลง

ไอแพดถูกเปิดค้างไว้ที่หน้าพอร์ตโพลีโอบแล้วค่อยถูกปิดไปมาในหน้าแอปพลิเคชันอื่น ๆ ริมฝีปากราบเรียบเป็นเส้นตรงของพิมพ์จันทร์ค่อยกลายเป็นอ้าปากค้างเพราะเซทที่ไต้งแจ่งเตือนขึ้นมา ดวงตาเบิกกว้างก่อนจะรีบกดเข้าไปหน้าเซทนั้นทันที

“อ๊อ้ย อยากจะชมว่าเก่งภาษาไทยมาก”

คนที่ทักมาไม่ใช่ใครที่ไหนดแต่เป็นคนที่เธอชอบคือเรียวจินนั่นเอง หนุ่มแลกเปลี่ยนคนนั้นในจดหมายของเธอกับภาพเขียน อีกฝ่ายทักมาเพราะเห็นเธอบ่นเรื่องการฝึกงานในแอปพลิเคชันลงรูปถ่ายชื่อดัง ความน่าเอ็นดูที่ทำให้หลุดยิ้มออกมาเพราะอีกฝ่ายพยายามพิมพ์ภาษาไทย ทั้งที่ปกติมักจะทักเป็นภาษาญี่ปุ่นมากกว่า

จากนั้นพิมพ์จันทร์ก็รู้จักคนที่สามารถพูดคุยและบ่นเรื่องต่าง ๆ เพิ่มอีกหนึ่งคนแบบไม่รู้ตัว เพราะเมื่อเรียวจิได้เปิดบทสนทนาทำให้ทุกอย่างไหลลื่นขึ้นเรื่อย ๆ โดยในห้องเซทมีใช้ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น

“บ้าจริง เราหุบยิ้มไม่ได้”

พิมพ์จันทร์หัวเราะกับตัวเองเบา ๆ ก่อนจะรับโทรศัพท์จากแม่ที่โทรมา

ว่าให้กินข้าวก่อนได้เลย เพราะตอนนี้รถติดแทบไม่ขยับ พ่อกับแม่ถึงบ้านดึกแน่นอนและกลัวเธอหิวเพราะรอกินข้าวพร้อมกัน จากนั้นคุยกันอีกสองสามประโยคค่อยวางสาย

หญิงสาวเดินไปในครัวก็พบว่าแม่กับข้าวอยู่แล้วจึงวางใจว่าไม่ต้องเดินออกไปซื้อร้านค้า แล้วค่อยกลับมานั่งเปิดวิดีโอต่าง ๆ ดูพักใหญ่ จากนั้นค่อยเป็นมือเย็นแบบที่คุ้นเคยมาตลอด เวลาสองสัปดาห์ที่ผ่านมาพิมพ์จันทร์แทบไม่ได้กินข้าวมือเย็นคนเดียวแบบนี้สักเท่าใดเนื่องจากมีพ่อกับแม่ร่วมโต๊ะ

“กลับมากินคนเดียวก็ดีเหมือนกันแฮะ”

นิสัยที่ชอบทำอะไรคนเดียวในหลาย ๆ สิ่งเพราะโลกส่วนตัวสูงและความเคยชินที่ไม่มีใครร่วมโต๊ะอาหารมาด้วยนานได้หลอหลอมให้พิมพ์จันทร์ชื่นชอบการกินข้าวคนเดียวไม่น้อย ดังนั้นมือเย็นวันนี้จึงเป็นอีกมื้อที่เพิลิตเพลินสำหรับหญิงสาวอย่างมาก

หลังจากล้างจานและเก็บกับข้าวเรียบร้อย เธอก็นั่งรอพ่อกับแม่มาถึงบ้านก่อนค่อยกลับขึ้นไปบนห้อง อย่างไรก็ตามช่วงนี้ก็ไม่มียานอะไรมากมายที่ต้องทำ จึงไม่ได้ต้องจำเป็นรีบร้อนขึ้นห้องนอนเหมือนช่วงก่อนหน้า และตอนนี้เธอไม่ได้อยู่คนเดียว จึงอยากเก็บเกี่ยวช่วงเวลาเหล่านี้ให้มากที่สุด

“พุงนี้ไปมหาวิทยาลัยใหม่ลูก”

“ไปคะ พิมพ์มีเรียนทั้งวันเลย”

“โอเค วันนี้ก็ข้านอนดีกละ เดี่ยวไม่ตื่น”

“รับทราบค่ะ” พิมพ์จันทร์ว่าก่อนจะเดินขึ้นห้องไปโดยได้ยินเสียง

หัวเราะของแม่ไล่หลังมา อาจจะเพราะท่าทางที่แม่แต่เจ้าตัวก็เพิ่งสังเกตได้ว่าว่า
เริ่งขึ้นมาจากแต่ก่อน แน่نونว่าคำตอบคือเพราะมีพ่อและแม่อยู่ด้วยกันแบบ
นี้จะไม่มีความสุขได้อย่างไร

ถึงอย่างไรพิมพ์จันทร์ก็รู้ว่าความสุขตรงนี้ต้องหมดลง ภาพฝันที่อยาก
เห็นพ่อแม่อยู่พร้อมหน้ากันแบบนี้คงไม่เกิดขึ้นตลอดไป เพราะเมื่อใดที่โลกของ
เธอและภาพเขียนกลับคืนสู่สภาพปกติ ทุกอย่างก็จะเป็นเหมือนเดิม พ่อแม่ของ
เธอหย่าขาดจากกัน เวลาที่มีให้เธอก็จะหายไป

เธออาจจะต้องกลับไปคืนสู่ช่วงเวลาที่เคยอยู่อีกครั้ง แต่เมื่อลองมอง
อีกมุมหนึ่งแล้ว พิมพ์จันทร์ก็ชอบเวลาตัวเองอยู่คนเดียวเหมือนกัน

“ไหนดูหน่อย วันนี้ภาพเขียนส่งจดหมายมาหรือยังนะ”

เมื่อเลื่อนลิ้นชักออกมาแล้วเปิดกล่อง จดหมายไม่คุ้นตาวางอยู่บนสุด
พิมพ์จันทร์หยิบขึ้นมาก่อนจะลองหาเจ้าหน้าที่ของดู ภาพเขียนไม่ได้ใช้ของ
จดหมายสีนี้ทำให้เธอประหลาดใจว่าฉบับนี้มาจากใคร หากคิดในแง่ที่ตอนนี้
กำลังเจอกลไกที่เปลี่ยนไปของโลกแล้วก็อาจจะมิดัวเธอในอีกมัลติเวิร์สส่งมาก็
ได้

แต่แค่ส่งหาภาพเขียนได้ยังแฟนตาซีไม่พอหรืออย่างไรกันนะ

“บ้าน่า” พิมพ์จันทร์เพิ่งอ่านจดหมายซ้ำอีกทีก่อนจะเอนตัวใส่พนักพิง
ของเก้าอี้เต็มแรง “พระเจ้าเล่นตลกอยู่หรือไงกัน”

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

見えなつた 何も聞こえて そばにいて。

แม่มองไม่เห็น แม่ไม่ได้ยิน แต่ยังคงเคียงข้างเสมอ

ฉบับที่เก่า

หัวข้อ ขอความร่วมมือในการยุติการแลกเปลี่ยนจดหมายข้ามมิติ

เรียน คุณภาพเขียน และ คุณพิมพ์จันทร์

นี่คือประกาศจากเจ้าหน้าที่รักษาระบบมิติเวลา เนื่องจากคุณภาพเขียน จากมิติเวลาที่สองและคุณพิมพ์จันทร์ จากมิติเวลาที่แปดสามารถแลกเปลี่ยนจดหมายถึงกันได้ สาเหตุมาจากระบบควบคุมมิติเกิดข้อผิดพลาดในส่วนนี้เจ้าหน้าที่ทั้งหมดขออนอรรถรับผิด

ดังนั้น เพื่อให้การซ่อมแซมระบบควบคุมมิติสามารถเสร็จสมบูรณ์ จึงจำเป็นต้องขอความร่วมมือยุติการแลกเปลี่ยนจดหมายข้ามมิติภายในเวลาที่ยังเหลือชั่วโมง เพราะปัจจุบันมิติเวลาที่สองและแปดได้เริ่มมีการหลอมรวมเข้า

เป็นมิติเวลาเดียวกัน อาจจะส่งผลกระทบต่อกันสองท่านไม่มากนักน้อย

ฉะนั้น เจ้าหน้าที่รักษาระบบมิติเวลาจึงขอความร่วมมือเป็นการด่วน เพื่อให้ทางเจ้าหน้าที่สามารถซ่อมแซมและกู้คืนระบบกลับมาทำงานได้เป็นปกติ ขอขอบคุณสำหรับความร่วมมือ

ลงชื่อ

หัวหน้าทีมเจ้าหน้าที่รักษาระบบมิติเวลา

ภาพเขียนนั่งอ่านจดหมายเข้าไปมาเกินห้ารอบเห็นจะได้ สมองกำลังประมวผลเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นตั้งแต่แรกเริ่ม การที่เธอสามารถแลกเปลี่ยนจดหมายกับพิมพ์จันทร์ได้เพราะระบบมิติเวลาเกิดพังขึ้นมา และพอแลกเปลี่ยนจดหมายกันไปเรื่อย ๆ ก็ทำให้มิติรวมเป็นเนื้อเดียวกัน

จดหมายฉบับนี้มาอยู่ในมือเธอเพื่อออกให้หยุดส่งจดหมายหาพิมพ์จันทร์เพื่อให้ระบบกลับมาเป็นปกติ ดังนั้นหญิงสาวจึงสรุปในใจได้ว่าหากเธอไม่ส่งจดหมายหาเพื่อนสาวแล้วโลกของเธอที่กลไกเปลี่ยนไปจะกลับมาเหมือนเดิม

พ่อกับแม่จะกลับมาคืนดีกัน พี่สึน่าจะกลับมาเป็นพี่สาวของเธอรวมถึงเพื่อน ๆ ในกลุ่มก็จะกลับมาเป็นกลุ่มเดิม หากแต่ความวุ่นไหวงในใจก็มีอยู่เช่นเดียวกัน เพราะการแลกเปลี่ยนจดหมายกับพิมพ์จันทร์เป็นเหมือนดั่งกิจวัตรไปแล้ว

การได้แลกเปลี่ยนเรื่องราวมากมายกับอีกฝ่าย ทำให้ภาพเขียนได้เห็นโลกใบอื่นและได้มีใครอีกคนที่คอยรับฟังเรื่องราวทั้งมีสาระและไร้สาระเพิ่มขึ้นมา อีกทั้งในจดหมายแจ้งยังบอกให้พวกเธอหยุดแลกเปลี่ยนจดหมายภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง

“หมายความว่าถ้าจะส่งจดหมายฉบับนี้ก็ส่งหากันได้เป็นฉบับสุดท้ายจ้ะหรือ”

ภาพเขียนถอนหายใจออกมาด้วยความหนักใจ ปกติหากมีอะไรแปลก ๆ แบบนี้เธอจะรีบเขียนจดหมายไปหาพิมพ์จันทร์ทันที แต่เนื่องจากจดหมายจากทีมดูแลมิติฉบับนี้แตกต่างออกไป เมื่อคิดแล้วว่าหากพวกเธอไม่หยุดส่งจดหมาย ชีวิตปกติจะไม่มีวันกลับมา

แน่นอนว่าเธอคิดว่าพิมพ์จันทร์จะต้องทำแบบเดียวกันแน่ ๆ

ดังนั้นจดหมายฉบับที่เขียนต่อไปนี้ภาพเขียนตั้งใจให้เป็นฉบับสุดท้าย และเป็นฉบับที่ต้องตั้งใจเขียนให้มากที่สุด เรียกว่าจดหมายอำลาก็คงไม่ผิดสักเท่าใดนักแม้ไม่ยากให้เป็นแบบนี้ก็ตาม เธอยังอยากแลกเปลี่ยนเรื่องราวกับพิมพ์จันทร์แบบนี้ไปเรื่อย ๆ ทว่าเวลากลับต้องหมดลงเร็วกว่าที่คิด

“จะเริ่มเขียนยังไงดีนะ”

ภาพเขียนยอมรับตรงนี้ว่าจดหมายฉบับนี้ยากกว่าเขียนชิ้นงานเสียอีก จะทำอย่างไรให้ครบทุกอย่างที่อยากพูดออกไป เพราะรู้ว่าตัวเองเป็นคนคิดออกมาเยอะมากและชอบเว้นเว้อเป็นน้ำมากกว่าจะเป็นเนื้อ เพราะฉะนั้นจึงต้องใคร่ครวญประเด็นให้ดี

ว่าแล้วจึงหยิบกระดาษมานั่งเขียนร่างจดหมายไปเรื่อย ๆ ไม่พอใจก็เปลี่ยนแผ่นและเริ่มเขียนใหม่อย่างตั้งใจ จนแล้วจนรอดก็รู้สึกยากเย็นเหลือเกินที่จะเขียนออกมาให้ดี หญิงสาวจึงตัดสินพักยกและหันไปนั่งฟังเพลงปรับอารมณ์ตัวเองเสียก่อน

จากนั้นเมื่อตั้งใจได้ดีแล้วจึงเริ่มเขียนจดหมายอีกครั้งหนึ่ง เธอเขียนและหยุดพักสลับกันไปบ้างยามทบทวนว่าตัวเองต้องเขียนสิ่งใดลงไป หญิงสาวทั้งรู้สึกชอบคุณค่าแนะนำในหลายเรื่องที่เคยปรึกษากับพิมพ์จันทร์ ทั้งรู้สึกเสียใจและเสียดายที่จดหมายของพวกเขาทั้งสองคนจะต้องหยุดส่งถึงกัน แม้ภาพเขียนจะพยายามเรียบเรียง แต่สุดท้ายภาพเขียนก็สามารถเขียนจดหมายฉบับนี้ออกมาได้อย่างสมบูรณ์ก่อนจะนั่งตกแต่งด้วยปากสีและสติ๊กเกอร์

“ทำอะไรรูปภาพ” หญิงสาวสะดุ้งก่อนจะหันไปเจอแม่เปิดประตูห้องเข้ามา แม่มองหน้าแล้วยิ้มออกมาเมื่อเห็นท่าทางตลก ๆ ของลูกสาว

“อ้อ วาดภาพปกอยู่จ๊ะ”

“เหลืออีกเยอะไหม”

“ตัดเส้นเสร็จแล้ว เหลือระบายสีแล้วส่งให้คุณครูตรวจจ๊ะ”

แม่พยักหน้าและกำชับว่าอย่าให้หนักเกินไป จากนั้นจึงปิดประตูห้องแล้วเดินออกไป ภาพเขียนถอนหายใจออกมาและเริ่มคิดว่าวันหลังเขาเขียนว่าเคาะประตูก่อนเปิดไว้ดีหรือไม่ เพราะเธอมักจะตกใจทุกครั้งทีพ่อหรือแม่เปิดประตูเข้ามา

สุดท้ายจดหมายของภาพเขียนก็สมบูรณ์ เธอมองมันด้วยรอยยิ้มสุขใจ แต่แววดาเศร้าหมอง จากนั้นจึงค่อย ๆ พับและเก็บใส่ซองให้เรียบร้อย นั่งมองอีกสักพักแล้วหยิบจดหมายของพิมพ์จันทร์ตั้งแต่ฉบับแรกมานั่งอ่านอีกครั้ง ภาพเขียนยิ่งอ่านก็ยิ่งรู้สึกเสียดายที่จะไม่มีการแลกเปลี่ยนเรื่องราวแบบนี้อีกต่อไป หลังจากเธออ่านครบทุกฉบับแล้วจึงค่อยวางจดหมายฉบับล่าสุดลงในกล่อง

ก่อนจะพบว่ามีจดหมายของสีน้ำตาลฉบับใหม่อยู่ในกล่องเรียบร้อยแล้ว ภาพเขียนเลยรีบเปิดดูที่จู่ ๆ ก็ดูแห้งแตกผิปกติขึ้นมาแล้วจึงหยิบจดหมายนั้นมาวางไว้บนโต๊ะแล้วนั่งนิ่ง อากาศเย็นจากเครื่องปรับอากาศในห้องก็ไม่หนาวเหน็บเท่าความรู้สึกในใจตอนนี้

“ส่งมาก่อนด้วย โธ้ย ไม่กล้าอ่านเลย” ภาพเขียนนั่งโยกตัวไปมา จากนั้นจึงแง้มซองจดหมายเพียงนิดเดียว ก่อนจะหมุนเก้าอี้มานั่งผ่อนคลายหายใจแล้วกลับไปจดจ่อจดหมายใหม่ หญิงสาวนั่งทำเช่นนี้อยู่เกือบสิบนาที

สติแตกอย่างแท้จริงก็ตอนนี้แหละ

“เปิดจริง ๆ ละนะ”

ถึง ภาพเขียน เพื่อนผู้ไม่เคยได้พบหน้าแต่ผูกพัน

สวัสดีนะภาพเขียน ไม่รู้จะเริ่มต้นฉบับนี้ยังไงดีเลย พออ่านจดหมายของทีมดูแลมิติแล้วก็เกิดลังเลจะเขียนจดหมายขึ้นมาจะ ห้ามมองว่าฉบับนี้เขียนเร็วนะ เราเขียนนานมากเลยต่างหาก (ทำใจเขียนนานมาก แฮะ)

พออ่านจดหมายแจ้งแล้วเขาบอกว่าเราต้องหยุดส่งจดหมายภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง จดหมายนี่คงเป็นฉบับสุดท้ายแล้วสินะ พยายามเรียบเรียงในหัวนานมากกว่าจะเขียนอะไรออกมาบ้าง ไม่รู้จะเล่าเรื่องหรือฝากฝังอะไรเลย ตี้อไปหมด

นั้นมาเริ่มอย่างแรก อยากบอกว่ายินดีที่ได้รู้จักนะ ดีใจและสนุกมาก ๆ ที่ได้เขียนจดหมายแลกกันแบบนี้ เป็นการเปิดโลกของเราเลยละ มีโอกาสได้เห็นคนหน้าเหมือนกัน ได้รู้ว่ายังมีอีกโลกที่แตกต่างว่าเขาไม่ได้มีลิปต์พริบตา ขำของบางอย่างที่คล้ายคลึงกันแต่ก็ใช้ไม่เหมือนกัน

การได้แลกเปลี่ยนทั้งเรื่องครอบครัว เรื่องเรียน เรื่องเพื่อนรวมถึงเรื่องไร้สาระเยอะเยอะขนาดนี้ สนุกมากกก (ก. ไก่ล้านตัวเลย) ดีใจที่ได้เป็นเพื่อนกับเธอจริง ๆ

ต่อมาเรื่องหมดไฟ แน่นอนว่าพวกเราแลกเปลี่ยนเรื่องนี้มาตั้งแต่แรก เพราะจดหมายของเธอพูดเรื่องนี้มาตั้งแต่แรก (ฮ่า) เราได้ลองให้คำแนะนำจากสิ่งที่เราทำปกติ ละเธอทำจริง ๆ ก็แอบตกใจนิดหน่อยจนตอนนี้งานจะเสร็จแล้วยินดีด้วยน้ำ

และเรื่องที่ยากจะบอกคือเรื่องนี้แหละ ไม่ว่าจะทำงานอะไรก็ตาม ถ้าเกิดความรู้สึกเหนื่อยล้า ท้อใจหรือหมดไฟขึ้นมา อยากให้พักผ่อนเยอะ ๆ นะ ไม่อยากให้เห็นทำจนรู้สึกแย่ ภายและใจเราที่สุขภาพดีมันดีกว่ามานั่งจมอยู่กับที่จริงใหม่ละ แล้วก็ออกไปเที่ยวมองหาสิ่งอื่นให้มากขึ้นหน่อย แรงแบบดาลใจมากมายรอให้ไปถ่ายรูปหรือจดบันทึกมันเอาไว้ยุ่นะ

แล้วเรื่องออกกำลังกายก็ห้ามลืมเชียะ ทำงานเสร็จเยอะแล้วก็ออกกำลังกายเยอะ ๆ ละ เรายเองก็พยายามซ้อมบาสทุกวันเหมือนกัน (ถึงตอนนี้จะซีเกียจก็เถอะ เธอห้ามซีเกียจตามนะ) อืม เรื่องอะไรอีกดี อ้อ เรื่องฝึกงานของเราไม่ต้องกังวลนะ ยังไงเราก็จะหาบริษัทที่เหมาะสมกับตัวเองได้แน่นอน

แล้วก็ถ้าได้ฝึกบริษัทโปรดักชันจริง ๆ แล้วชอบ เราก็ตั้งใจจะเบนสายไปทางถ่ายภาพเต็มตัวเหมือนกัน อาจรวมพวกตัดต่อด้วย เราารู้สึกสนุกมากเวลาที่ได้ตัดต่อจริง ๆ แหละ อาจจะเป็นเรื่องที่ยังฝึกฝนมากกว่านี้ก็ไม่หวั่นหรอก พิมพ์จันทร์คนนี่เก่งอยู่แล้ว

และเรื่องโลกของพวกเรา นับจากนี้คงจะเข้าที่เข้าทางเหมือนเดิม พ่อแม่ของเธอกลับมาคืนดีกัน พี่สาวกลับมาอยู่ด้วยกันอีกครั้ง เพื่อน ๆ ก็เป็นกลุ่ม

เดิมทีสนิทสนม ส่วนเราพ่อแม่คงแยกทางเหมือนเก่า แต่ไม่ต้องห่วงว่าเราจะคิดมากนะ พอมาดูตัวเองอีกทีก็ชอบเวลาที่ได้อยู่คนเดียวมากกว่าเฉย แค่นี้ก็ขี้ขี้ยทุกอย่างที่กลับมาเป็นเหมือนเดิมมันคงเต็มไปด้วยความคิดถึงเนอะ (แนสิ ใช้ชีวิตแปลก ๆ ตั้งสองสัปดาห์)

สุดท้ายที่ยากจะบอกคือ ขอขอบคุณมาก ๆ เลยนะ ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตามที่ได้แลกเปลี่ยนกันตลอดสามเดือนนี้ เราหวังว่าสักวันจะได้มีโอกาสเจอหน้ากัน พุดคุยซึ่งหน้าและพากันไปเที่ยวร้านขนมอร่อย ๆ ที่เคยบอกกันไว้

ไม่รู้จะเขียนอะไรแล้วละ มันมีเรื่องในใจเยอะมากแต่พอเขียนแล้วก็กลับเขียนไม่ออก เพราะไม่รู้จะเขียนอะไรก่อนอะไรหลัง แต่เธอคงรับรู้ได้ใช้ใหม่ (ใช้แหละ เราโมเมแล้ว) ไว้เจอกันใหม่ในสักวันนะภาพเขียน ขอให้ทุกอย่างผ่านไปได้ด้วยดี ได้งานดี ๆ เจอคนดี ๆ ตลอดไปนะ

ไว้เจอกันใหม่นะ ในสักวันหนึ่งของพวกเรา

จาก

พิมพ์จันทร์ผู้ที่ผ่านมาให้เธอรู้จัก

ภาพเขียนยิ้มออกมาเมื่ออ่านจดหมายจบ เธอไม่มีคำพูดใดออกมาแม้แต่นิดเดียว จากนั้นจึงหยิบโทรศัพท์มาถ่ายรูปจดหมายเอาไว้ราวกับกลัวว่ามันจะหายไป แล้วจึงนั่งอ่านวนไปมาอีกพักใหญ่ก่อนจะตัดสินใจพับเก็บใส่ซองและวางเอาไว้บนฝากล่องจดหมาย

“ตั้งใจทำงานก่อนแล้วกัน พรุ่งนี้จะเป็นยังไงค่อยว่าอีกที” ไอแพดถูกหยิบมาเปิดแอปพลิเคชันวาดรูปและเธอก็นั่งทำงานต่อจนสามารถระบายสีภาพปกทั้งหมดได้เสร็จสิ้น เมื่อซาร์จอุปกรณ์เรียบร้อยแล้วจึงหันมองซองจดหมายอีก

ครั้งแล้วค่อยเดินมาที่เตียง

แม้จะล้มตัวนอนแล้วแต่ในใจของภาพเขียนยังว่าอุ่น หากเธอและพิมพ์จันทร์ไม่ได้ส่งจดหมายกันแล้ว เรื่องราวแปลกประหลาดในตอนนี้จะพลิกผันกลับมาอย่างไร และจดหมายที่ส่งหากันจะหายไปหรือไม่ ทุกอย่างตีรวนจนภาพเขียนนอนไม่หลับจึงจำเป็นต้องลุกขึ้นมาฟังเพลงและจุดเทียนหอมอีกครั้ง

“ถ้าได้พบกันสักครั้งก็คงดีอย่างที่เธอบอกว่าจริง ๆ นั่นแหละนะ” ภาพเขียนเหม่อมองเพดานก่อนจะรู้สึกร่างกายต้องการพักผ่อนแล้วจึงดับเทียนและปิดเพลง จากนั้นจึงล้มตัวนอนไปทั้ง ๆ ที่ใจเต็มไปด้วยความรู้สึกงูบงูว

พิมพ์จันทร์ส่งจดหมายไปแล้ว

หลังจากที่เธออ่านจดหมายของทีมดูแลมิติอะไรนั่นเข้าไปมาก็ได้ตัดสินใจเขียนจดหมายหาภาพเขียนทันที แม้จะต้องใช้เวลาเรียบเรียงในหัวนานเสียหน่อย แต่จดหมายฉบับสุดท้ายนี้เธอยากให้ภาพเขียนได้อ่านอย่างสบายใจ

เธอไม่ได้บรรยายสิ่งใดให้อีกฝ่ายใจเสีย แค่เขียนเหมือนอย่างทุกวันนี้เพียงเรื่องราววันนี้ไม่ได้ถ่ายทอดอะไรออกไปมากมาย พอมานึกแล้วก็เสียคายนิดหน่อยที่ไม่ได้เล่าเรื่องของเธอกับเรียวจิ แต่ถึงแบบนั้นพิมพ์จันทร์มั่นใจว่าภาพเขียนต้องสัมผัสถึงความรู้สึกของเธอได้แน่นอน

พวกเขาเป็นมัลติเวิร์สกันนี่นา... ว่าไปนั่น

แต่ถึงอย่างไรความผูกพันตลอดสามเดือนก็ทำให้เธอมั่นใจอย่างที่คิดจริง ๆ หลังจากนั่งนิ่งมาพักใหญ่เพราะส่งจดไปหมายแล้ว หางตาก็เหลือบไปเห็นซองจดหมายสีเขียวเข้มที่เริ่มจะคุ่นตามากขึ้นในช่วงระยะหลังมานี้ไหล่ออกมานิดหน่อย

จดหมายของภาพเขียนส่งมาแล้วเหมือนกัน

“ส่งตามกันมาติด ๆ เลยนี่นา แต่เราชนะแหละภาพ” พิมพ์จันทร์หัวเราะคิกคักกับซองจดหมาย เธอหยิบขึ้นมาลองพิจารณาแล้วค่อย ๆ แกะเนื้อความออกมาอ่าน

ถึง พิมพ์จันทร์ หนึ่งในเพื่อนที่จะจดจำได้ขึ้นใจ

ฉบับสุดท้ายแล้วนะ

เกริ่นมาแบบนี้ดูจะจากลาเกินไปเหมือนกันนะเนี่ย จะว่าไปสองสัปดาห์มานี้เหมือนเราเขียนคุยกันแต่เรื่องเครียด ๆ เนอะ (แหงสิ เจออะไรกันไม่รู้เยอะเยอะ) ฉบับนี้เราเขียนละทิ้ง เขียนละทิ้งไปตั้งหลายรอบเลยด้วย อึ๊กอย่างนะ หนีไปสงบสติอารมณ์ก่อนมาเขียนอีก ตลกตัวเองเหมือนกัน

อาจเพราะตื่นเต้นมากด้วยมั้ง ไม่คิดว่าจดหมายฉบับสุดท้ายจะมาถึงเร็วขนาดนี้ ยังคิดว่าพวกเขาคงได้ส่งจดหมายไปเรื่อย ๆ คุยกันตลอดไป แต่พอมองสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเราแล้วก็แอบเห็นแก่ตัวอยากจบการแลกจดหมายนี้ให้สิ้นสุดตามหน่วยประหลาดส่งจดหมายมา

เรายอมรับเพราะว่าเรากลัว กลัวพ่อแม่จะไม่คืนดีกันเหมือนเดิม กลัว

ว่าพื้นน้ำจะกลายเป็นลูกบ๊วยไปตลอดกาลและที่เรากลัวคือถ้าวันหนึ่งโลกเปลี่ยนแปลงไปจนกระทั่งเรากับเธอกลายเป็นไม่รู้จักกันอีกครึ่งจะทำยังไง

สามเดือนจะว่าสั้นก็สั้น จะว่ายาวนานก็ใช่อีกเหมือนกัน เราารู้สึกว่าการส่งจดหมายหาเธอเป็นกิจวัตรที่ต้องทำไปแล้ว พอจะต้องมาหยุดแบบนี้ก็รู้ว่ามันยากมากเหมือนกัน พวกเราไม่มีคอนแทคออนไลน์กันด้วยเพราะไม่ได้อยู่ที่เดียวกัน การติดตามชีวิตของกันและกันมันคงหลงเหลือแค่ความทรงจำสินะ

อืม สิ่งที่เราอยากฝากเอาไว้สำหรับคนที่คิดมากเรื่องอนาคตอย่างเธอคือ ไม่ต้องกลัวว่าจะหาตัวเองไม่เจอ ค่อย ๆ ก้าวเดินอย่างมั่นคงไปที่ละก้าว ลองทำในสิ่งที่สนใจไปเรื่อย ๆ ในวันใดวันหนึ่งเธอจะค้นพบสิ่งที่เธอมีความสุขกับมันได้แน่นอน และอีกอย่างที่จะบอกเอาไว้ แม้จะรักมันมากแค่ไหน หากมันทำให้เหนื่อยหรือท้อก็วางมันลงนะ

อย่าแบกมันไว้บนปากจนหมดไฟแบบเรา ช่วงแรก ๆ เราอ่านจดหมายของเธอมันเหมือนคนที่พลังงานน้อยตลอดเวลา แต่พอได้อ่านว่าเธอขยันออกไปหาที่ถ่ายรูปรู้สึกพิมพ์จันทร์ในจดหมายช่วงนั้นสดใสขึ้นมากเลย ขอเดาว่าเธอหลงรักการถ่ายรูปไปแล้วละสิ

รักษาความรู้สึกที่หลงรักงานอดิเรกเอาไว้ละ สักวันหนึ่งมันอาจจะกลายเป็นชีวิตทั้งชีวิตของเธอก็ได้ ไร่เรียงและยิ้มเข้าไว้ พิมพ์จันทร์ทำได้ทุกอย่างอยู่แล้ว เราเชื่อแบบนั้น แล้วก็อย่าลืมว่าเธอมีทุกคนอยู่นะ พ่อแม่ เพื่อน ๆ และคนอื่นมากมายในอนาคตซึ่งกำลังจะก้าวเข้ามา

จำเอาไว้ว่าเธอไม่ได้อยู่คนเดียว อย่างน้อยถ้ารู้สึกไม่เหลือใครให้นึกถึงเรา เราจะอยู่ข้าง ๆ เธอเอง

แต่เอาดี ๆ อีกเดี๋ยวก็มีคนข้างกายแล้วนี่นา หนูมณีปุณคนนั้นนะ (อิ้วว) ขอให้จับติดนะ เราเชื่อว่าเธอจะต้องตกหนุ่มคนนี้ได้แน่นอน (หรือถ้าไม่ได้ก็ถือว่ามีเพื่อนเพิ่มไปนะ ฮ่า) เราเวินยาวละเนี่ย แต่อยากให้มาดูในหัวในใจเรา มีมากกว่าที่เขียนออกมาอีก

สุดท้ายแล้วเราอยากขอบคุณนะ ไอเดียง่าย ๆ แคะให้เราลองเปลี่ยนงานและหยิบเรื่องใกล้ตัวมาทำดู ทำให้เราได้ทั้งงาน ได้ทั้งเพื่อนที่แสนดีคนหนึ่งมาพร้อมกัน โค้งสุดท้ายนี้สัญญาว่าจะทำให้ดีที่สุด และจะบันทึกเรื่องราวเอาไว้ให้เธอ เผื่อว่าสักวันหนึ่งจะมีโอกาสที่มีดีที่สองและแปดจะได้พบกันจริง ๆ

ขอให้เธอโชคดี พบเจอแต่เรื่องดี ๆ อะไรไม่ดีขอให้ผ่านไปให้ไวที่สุด ได้กินอิมกับของอร่อย นอนหลับฝันดีทุกคืนเลยนะ

แล้วพบกันในวันที่มีโอกาสนั้น

จาก

ภาพเขียนผู้ขอบคุณพิมพ์จันทร์เสมอมา

พิมพ์จันทร์ยิ้มรอยยิ้มออกมา อีกทั้งยังรู้สึกเหมือนจะมีน้ำตาคลอหนองที่ดวงตาอีกด้วย จากนั้นจึงตัดสินใจถ่ายรูปจดหมายเก็บเอาไว้ จดหมายของภาพเขียนยังคงเป็นภาพเขียนเหมือนฉบับแรกที่รู้จักกัน ตัวของเธอเองก็หวังว่าอีกฝ่ายจะเป็นเช่นดังคำอวยพรในจดหมายเหมือนกัน

จู่ ๆ เธอก็มีความคิดบางอย่างขึ้นมา สมุดบันทึกปกสีเขียวอ่อนถูกหยิบออกมาจากลิ้นชักและพิมพ์จันทร์เริ่มเขียนจุดประสงค์ของสมุดเล่มนี้ เธอตั้งใจแล้วว่าเขียนบันทึกบอกเล่าเรื่องราวของตัวเองในแต่ละวันนับจากนี้เก็บเอาไว้

เชื่อว่าสักวันเธอและภาพเขียนได้มีโอกาสพบเจอกันจริง ๆ จะยื่นสมุดเล่มนี้ให้อ่านว่าเรื่องราวของเธอเป็นอย่างไรบ้าง แต่หากคิดว่ามีโอกาสแล้วตอนนั้นคงนั่งพูดคุยกันมากกว่าจะยื่นบันทึกละมั้ง แต่อย่างน้อยสมุดเล่มนี้จะช่วยให้เธอจดจำเรื่องสนุกไปเล่าให้เพื่อนสาวฟังได้

พิมพ์จันทร์ตกแต่งหน้าปากและหน้าแรกของสมุดเสร็จเรียบร้อยก็เริ่มวงนอนขึ้นมา เธอวางกล่องจดหมายเอาไว้บนโต๊ะแทนเก็บไว้ในลิ้นชักเหมือนทุกวัน จากนั้นจึงวางจดหมายฉบับล่าสุดของภาพเขียนเอาไว้บนฝากล่อง

เมื่อล้มตัวนอนก็พยายามจะไล่ความคิดวุ่นวายออกไป เธอตัดสินใจแล้วเรื่องของวันพรุ่งนี้ก็คือของวันพรุ่งนี้ จะไม่คาดหวัง จะไม่คิดล่วงหน้าถึงสิ่งใดอีกต่อไป เพราะหากคิดมากไปแล้วจิตใจที่ไม่มั่นคงอาจจะทำให้ทุกสิ่งแย่ง เมื่อไล่ความคิดไม่ดีเหล่านั้นออกไปได้แล้วพิมพ์จันทร์ก็เข้าสู่นิทราอย่างเงิบงันเหมือนทุกคืน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

この世界 幸せがある 笑った時。

โลกใบนี้ มีความสุขอยู่ คือช่วงเวลาแห่งเสียงหัวเราะ

ฉบับที่สิบ

“ภาพไปก่อนนะจ๊ะ หวัดดีจ๊ะ”

“จ๊ะ จะกลับก็โทรมาหานะ”

ภาพเขียนพยักหน้ารับก่อนจะเดินขึ้นบันไดเลื่อนเพื่อไปรถไฟฟ้า วันนี้เป็นวันจัดนิทรรศการแสดงผลงานของเธอและเพื่อนร่วมรุ่นเป็นวันแรก หลังจากทุกคนได้ทุ่มเทให้กับชิ้นงานทุกอย่างมาตลอดสี่เดือนเกือบห้าเดือนที่ผ่านมา และเนื่องจากต้องไปช่วยกันตรวจสอบความเรียบร้อยก่อนงานเริ่ม ทำให้ภาพเขียนต้องเดินทางไปแต่เช้า

นับจากวันที่ส่งจดหมายหาพิมพ์จันทร์วันสุดท้ายก็ผ่านมาเกือบหนึ่งเดือนแล้ว ยามตื่นเช้าวันใหม่ก็พบว่ากล่องจดหมายของเธอหายไป หายไปโดย

เหมือนไม่เคยมีอยู่มาก่อน ไม่ว่าจะค้นหาตรงไหนก็ไม่เจอ เมื่อลองเปิดคลังภาพในโทรศัพท์ก็ไม่มีจดหมายที่ถ่ายเอาไว้

ทุกอย่างเกี่ยวกับพิมพ์จันทร์โดนลบเลือนหายไปจนหมด

ทว่ามันได้แลกลับมาด้วยความปกตีสุขของเธอกลับมา เข้าวันนั้นพอกับแม่พูดคุยกันเหมือนเดิมราวไม่เคยมีเรื่องราวให้ทะเลาะกันจนเกือบหย่าร้าง อึกทั้งแม่ยังเอารูปที่สีน้ำถ่ายมาให้ดูพร้อมบอกว่าพี่สาวคนโตอยากให้เธอทำธีสิสให้เสร็จเสียที

ภาพเขียนในตอนแรกยังคงจะงุนงงไปบ้าง แต่เมื่อสมองเริ่มประมวลผลก็ดีใจจนยิ้มกว้าง ซึ่งมันกว้างเสียจนปวดแก้มด้วยซ้ำไป จากนั้นจึงเข้าไปในห้องแชทของกลุ่มเพื่อนก็พบว่ากลับมาเป็นเพื่อนทุกคนดังเดิมแล้ว ใจของเธอเต้นระรัวราวกับจะทะลุออกมา

วันนั้นทั้งวันหญิงสาวตั้งใจปรับแก้งานตามคำแนะนำของคุณครูอย่างมีความสุข จนทุกอย่างเหลือแค่จัดเตรียมหน้าเพื่อนำไปส่งโรงพิมพ์อีกแค่นิดเดียว เมื่อเริ่มเมื่อยตัวอยากจะทำอะไรก็ปิดคอมพิวเตอร์และตั้งใจจะหยิบจดหมายมาอ่านเหมือนทุกวัน

พิมพ์จันทร์กลับเข้ามาในความนึกคิดอีกครั้ง ตอนนีภาพเขียนไม่มีพิมพ์จันทร์ให้แลจดหมายอีกแล้ว จึงทำได้เพียงหยิบสมุดบันทึกมานั่งเขียนแทนจดหมาย ช่วงเวลานี้ทำให้ภาพเขียนกลับมารู้สึกแปลกประหลาดอีกครั้ง อาจจะต้องใช้เวลาสักพักใหญ่กว่าจะปรับตัวได้

จากนั้นในทุก ๆ วันเธอต้องทำงานจนสามารถนำไฟล์เล่มชิ้นงานส่งโรงพิมพ์ รวมถึงหน้าที่ในการจัดนิทรรศการก็ถาโถมเข้ามาทำให้แทบไม่มีเวลาไป

คิดอะไรมาก มีเพียงความกังวลในตัวเล่มนิดหน่อยแต่ก็ผ่านมาได้ด้วยดี โรงพิมพ์เองก็ช่วยดูแลชิ้นงานนี้ด้วยความตั้งใจ

ที่สุดแล้ววันนิทรรศการก็มาถึงจริง ๆ ภาพเขียนที่ตอนนี้ถึงสถานที่จัดงานแล้วก็ห้อยป้ายที่ทีมงานแล้วเดินเข้าไปเพื่อช่วยเพื่อน ๆ คนอื่นตรวจสอบความเรียบร้อยก่อนจะทุกคนจะกระจายไปตามหน้าที่ของตนเองเพื่อรอเวลาเริ่มงานอย่างเป็นทางการ

ผ่านไปหกปีตอนนี้ภาพเขียนกำลังหัวหมุนกับการส่งต้นฉบับให้กับสำนักพิมพ์ ปัจจุบันเธอเป็นนักเขียนตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งที่พอมีนิยายขายดีกับเขาเหมือนกัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนิยายประเภท Slice of Life ซึ่งเป็นแนวที่ค่อนข้างถนัด

แต่นอกเหนือจากนั้นยังมีเขียนแนวแฟนตาซีและพีเรียดบ้างตามความสนใจในแต่ละช่วงเวลา รวมถึงตอนนี้เธอกับเพื่อน ๆ กำลังเปิดบริษัทเกี่ยวกับสื่อออนไลน์และสื่อสิ่งพิมพ์ ทุกอย่างกำลังดำเนินไปได้ดีอย่างที่เพื่อนคนหนึ่งผู้อยู่แสนไกลเคยอวยพรเอาไว้

หลังจากจัดการงานของวันนี้หมดวันแล้ว ภาพเขียนนึกคิดอะไรบางอย่างขึ้นมา แล้วจึงเขียนจดหมายถึงใครบางคนที่ยังคิดถึงก่อนจะตกแต่งแบบที่ชอบทำประจำ จากนั้นจึงเก็บเข้าซองจดหมายสี่เหลี่ยมแบบที่ชอบใช้เหมือนช่วงเรียนมหาวิทยาลัยเก็บกล่องสมุดบันทึกไว้ แล้วจึงค่อยลุกไปอุ่นกับข้าวสำหรับมือเย็น

โดยที่ภาพเขียนไม่รู้เลยว่าตอนนี้จดหมายของเธอได้เริ่มเดินทางอีกครั้ง

·
·
·
·

“เรียวจิ ๆ อันนี้จะให้วางไว้ที่ชั้นห้องนั่งเล่นหรือห้องทำงานดี” หญิงสาวเจ้าของเรือนผมย้อมสีชมพูอ่อนเหมือนกลีบซากุระและถักเป็นเปียเดี่ยวเอ่ยถามแฟนหนุ่มที่กำลังจัดเรียงกล่องถ่ายรูปทั้งของเขาและของเธออยู่ตรงตู้กระจกใส ชายหนุ่มหันมองอย่างพิจารณาแล้วเอ่ยตอบด้วยสำเนียงแปร่ง ๆ

“เอาไว้ที่ห้องทำงานดีกว่า ผมกับพิมพีใช้บ่อย ๆ”

“โอเคจ้ะ ั้นเดียวพิมพีเข้าไปจัดโต๊ะทำงานตัวเองก่อนนะ”

เรียวจิปักหน้าแล้วตั้งใจจัดวางกล่องถ่ายรูปต่อไป พิมพีจันทร์เดินเลี้ยวเข้ามาในห้องซึ่งกำลังเหมาะสมจะเป็นห้องทำงานของเธอและแฟนหนุ่ม จากนั้นจึงเริ่มจัดเรียงอุปกรณ์ของตัวเองให้เป็นระเบียบเหมาะกับการใช้งานอย่างเต็มที่

ปัจจุบันนี้พิมพีจันทร์อายุสี่สิบแปดแล้ว ประกอบอาชีพเป็นช่างภาพอิสระและทำเพจเกี่ยวกับการถ่ายรูปท่องเที่ยว มีรายได้เสริมด้วยการทำรายการออกอากาศในแอปพลิเคชันวิดีโอชื่อดัง อีกทั้งตอนนี้เธอกำลังจะแต่งงานกับแฟนหนุ่มที่เริ่มคบหากันตั้งแต่สมัยมหาวิทยาลัยอย่างเรียวจิ หนุ่มญี่ปุ่นผู้เป็น

นักเรียนแลกเปลี่ยนคนนั้น

ตอนนี้ทั้งสองคนตัดสินใจมาเริ่มต้นชีวิตคู่ที่ญี่ปุ่น โดยจะมีงานแต่งงานในอีกสามสัปดาห์ข้างหน้า ช่วงเวลาตอนนี้จึงวุ่นวายทั้งกับงานประจำ งานแต่งงานและการย้ายเข้าสู่บ้านใหม่ที่ตัดสินใจซื้อเป็นบ้านเดี่ยวในเมืองวากายามะ จังหวัดวากายามะซึ่งเป็นบ้านเกิดของเรียวจิ

“ผมออกไปหยิบของในรถก่อนนะ”

“อย่าลืมใส่เสื้อกันหนาวไปนะ” เรียวจิรับคำเป็นภาษาไทยแปร่ง ๆ ที่ชวนให้น่าเอ็นดูตลอด พิมพีจันทร์อมยิ้มก่อนจะมองปฏิทิน ช่วงเดือนตุลาคมตอนนี้ญี่ปุ่นอยู่ในฤดูใบไม้ร่วง อากาศเริ่มหนาวเย็นมากขึ้นเพราะเตรียมจะเข้าฤดูหนาวแล้ว

นับตั้งแต่เธอและภาพเขียนไม่ได้ติดต่อกันผ่านจดหมายก็กำลังจะย่างเข้าปีที่เจ็ดแล้วในอีกไม่กี่เดือน เวลาผ่านไปรวดเร็วมากจนมองย้อนกลับไปเหมือนช่วงเวลานั้นเพิ่งเกิดขึ้น พิมพีจันทร์ยังคงบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ใส่สมุดบันทึกเอาไว้ตลอดแม้จะเปลี่ยนสมุดไปหลายเล่มแล้วก็ตาม

วันที่เธอตื่นเข้ามาไม่พบกล่องจดหมายของตัวเองอีกต่อไปก็เริ่มใจเสียเล็กน้อย เมื่อดูในโทรศัพท์ที่ถ่ายรูปจดหมายเอาไว้ก็ไม่ มี มิติเวลาทั้งหมดกลับคืนอย่างที่ควรจะเป็นและภาพเขียนจะไม่มีอยู่ในโลกของเธออีกต่อไป แม้จะหลงเหลือจดหมายสักฉบับ

ถึงจะเตรียมใจรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นแต่พิมพีจันทร์ก็ใช้เวลาานเหมือนกันกว่าจะยอมรับสภาวะปกติได้อีกครั้ง ทว่าไม่รู้ว่าความโชคดีอะไรเพราะหลังจากโลกกลับมาเป็นปกติแล้ว พ่อกับแม่ของเธอที่คืนสู่สถานภาพหย่าร้างกลับ

กลายเป็นค่อย ๆ เข้าหากันอีกครั้ง

แม้จะไม่ใช้การเข้าหาเพื่อคืนสถานะสามีภรรยา แต่ทั้งคู่พยายามปรับตัวเข้าหากันเพื่อจะได้กลับมาดูแลเธออย่างเต็มที่ ซึ่งช่วงหาสถานที่ฝึกงานตอนนั้นก็ได้รับคำแนะนำจากทั้งพ่อและแม่ ทั้งสองคนจับเข่าคุยกับเธออย่างจริงจังและหาข้อมูลบริษัทต่าง ๆ ช่วยเธอ

ทุกอย่างในชีวิตพิมพ์จันทร์ค่อย ๆ เข้าร่องเข้ารอยตามอย่างที่ควรจะเป็น เพิ่มเติมนอกจากเรื่องครอบครัวที่ดีขึ้นแล้ว เรื่องความรักก็ผิบบานขึ้นมาเหมือนกัน เรียวจิและเธอก็เริ่มตั้งเรียนรู้อันและกันตลอดช่วงฝึกงานจนเรียนชั้นปีสุดท้าย

การคบหากันอยู่ในสายตาของพ่อแม่ทั้งสองฝ่ายและเมื่อเรียนจบแล้วทั้งคู่ตัดสินใจทำงานเป็นช่างภาพด้วยกันก่อนจะพัฒนางานมาเรื่อย ๆ จนถึงปัจจุบันกำลังจะขยับขั้นตอนในชีวิตไปอีกหนึ่งขั้น เสียงของเรียวจิดังขึ้นกว่าเดิมเมื่อเห็นแฟนสาวยื่นหม่อมองออกไปด้านนอก

“พิมพ์ครับ พิมพ์!”

“หือ เสียงดังทำไมเล่าเรียวจิ ตกใจหมดเลย” แฟนหนุ่มทำหน้าระอาแล้วส่ายหัวให้เธอก่อนยื่นบางสิ่งมาให้ “อะไรละเนี่ย ของพิมพ์หรือ”

เรียวจิพยักหน้าก่อนจะเดินไปจัดของต่อ พิมพ์จันทร์มองของชิ้นก่อนพบว่า เป็นซองจดหมายก่อนจะวางเอาไว้บนโต๊ะ เนื่องจากยังมีซองมากมายที่เธอจะต้องจัดเก็บ เพราะตอนนี้โซนห้องครัวยังไม่เข้าที่เลยแม้แต่นิดเดียวหลังจากเห็นโต๊ะทำงานเรียบร้อยแล้วจึงเดินไปห้องครัวทันที

พิมพ์จันทร์กับเรียวจิใช้เวลาทั้งวันในการจัดเก็บของเข้าที่จนหมด หลังจากนั้นจึงค่อยออกไปซูเปอร์มาร์เก็ตเพื่อซื้อวัตถุดิบมาทำมื่อเย็น โดยแฟนหนุ่มได้เรียกร่องเมนูหม้อไฟให้เข้ากับอากาศที่เย็นลงแบบนี้ ซึ่งพิมพ์จันทร์ก็เห็นด้วย

ทั้งสองเลือกซื้อของจนครบแล้วรีบกลับมาที่บ้านเพื่อเริ่มต้นมื่อเย็น กระทั่งเมื่ออาบน้ำเสร็จแล้วเรียวจิได้ชวนพิมพ์จันทร์มานั่งพักผ่อนและดูละครในโทรทัศน์ด้วยกัน ก่อนที่หญิงสาวจะนึกขึ้นได้ว่ามีบางอย่างถูกลืมเอาไว้ที่ห้องทำงาน

“ไปเอาอะไรมาหรือ”

“จดหมายที่เรียวจิเอามาให้ไง พิมพ์ยังไม่ได้อ่านเลยคือจดหมายอะไร”

แฟนหนุ่มพยักหน้ารับก่อนจะเอนหัวมาซบไหล่และดูละครต่อไป ส่วนพิมพ์จันทร์ก็หันมาพิจารณาสิ่งที่หยิบมา มันเป็นซองจดหมายสีเขียวอ่อนที่ดูคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก จากนั้นเมื่อลองพลิกดูเจ้าหน้าที่ของพบว่าส่งมาถึงเธอจริง เพียงแต่ไม่ได้แจ้งว่าใครส่งมา

ที่ว่าความคิดหนึ่งก็จุดประกายขึ้นมา ใบหน้าของหญิงสาวชะงักค้างด้วยความตกใจก่อนแปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มกว้างและหลุดหัวเราะออกมาเบา ๆ จนคนที่ซบไหล่เงยหน้ามองด้วยความสงสัย พิมพ์จันทร์พลิกซองจดหมายไปมาพร้อมมองด้วยแววตาฉายความคิดถึง

“จดหมายจากใครหรือ”

“จดหมายของเพื่อนนะ เพื่อนที่ไม่ได้แลกเปลี่ยนกันมาตั้งนานแล้ว”

พิมพ์จันทร์ตอบเสียงนุ่ม ขณะที่เรีย่วิจิฆมวดคิ้วแล้วถามต่อ

“ยังมีอยู่หรือคนส่งจดหมายหากัน ถ้าไม่ใช่พวกเอกสารอะไรผมไม่ค่อยเจอแล้วนะ”

พิมพ์จันทร์หัวเราะออกมาก่อนจะเอนหัวไปพึ่งพาดอกไม้บ้าง จากนั้นก็มองจดหมายในมือพร้อมรอยยิ้ม ภาพที่เคยเลือกรางในอดีตตอนนี้เริ่มกลับมาชัดเจนขึ้น โบกหน้าที่คุ้นเคยเด่นชัดในความคิดและทำให้หอดจะหัวเราะออกมาไม่ได้อีกครั้ง

“หัวเราะเก่งจังเลย จดหมายนี้มีอะไรให้ตลกมากหรือ”

“ไม่มีหรอกจ้ะ แค่เพียง...” พิมพ์จันทร์พูดเว้นวรรคพร้อมหันมองไปทางประตูบานเลื่อนที่เป็นกระจก ทำให้สามารถมองเห็นใบไม้หลากสีที่ร่วงโรยไปบ้างแล้ว จากนั้นจึงชูซองจดหมายสีเขียวไปทางประตูพร้อมยกโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายรูป

“คิดถึงเพื่อนคนนี้นักเท่านี้เอง”

พูดคุยท้ายเล่ม

ณ ตอนนี้เรื่องราวของ “ภาพเขียน” และ “พิมพ์จันทร์” ได้จบลงแล้ว ทว่าเรื่องราวของผู้อ่านกับผู้เขียนยังคงดำเนินต่อไป ยิ่งเติบโตขึ้น ยิ่งมีเรื่องราวมากมายจะถาโถมเข้ามา บางครั้งอาจรู้สึกหลงทางในวังวนปัญหา ไม่รู้ว่าจะแก้ไขสิ่งใดก่อนหลัง

ทว่า คนเราไม่ได้อยู่บนโลกใบนี้คนเดียว การมีใครสักคนคอยให้คำปรึกษา แลกความคิดเห็นหรือบางครั้งทะเลาะกันบ้าง วังวนปัญหาแสนน่ากลัวเหล่านั้นอาจจะค้นพบทางออกได้ ผู้เขียนได้เพียงหวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะมีโอกาสได้พบคนสำคัญเช่นนี้ได้เร็ววัน

หรือแท้จริง... อาจะพบกันมาตลอดเวลาเลยก็ได้

ผู้เขียนขอหยิบยื่นประโยคของภาพเขียนที่เขียนถึงพิมพ์จันทร์ในจดหมายฉบับสุดท้ายมาดัดแปลงเพื่อบอกทุกท่านว่า จงกินของอร่อยให้อิ่มหน้า จงหลับฝันอย่างมีความสุข จงเผชิญปัญหาด้วยความกล้าหาญ จงอย่ามีสิ่งใดมาทำให้ทุกท่านจมดิ่งความเศร้าเนิ่นนานเกินไป

สักวันเราคงมีโอกาสได้พบกันใหม่

ณัฐนันท์ คำพา

ประวัติผู้เขียน

ณัฐนันท์ คำพา (ออม)

เกิดเมื่อวันที่ ๒๔ เดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

จบการศึกษาจากโรงเรียนสารวิทยา กรุงเทพมหานคร

กำลังจะจบการศึกษาจากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก ระดับปริญญาตรี

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จดหมายของ 'ภาพเขียน' ได้รับการตอบกลับ
จาก 'พิมพ์จันทร์' โดยบังเอิญ
คนหนึ่งกำลังท้อถอยกับชิ้นงาน
คนหนึ่งกำลังค้นหาเส้นทางของตนเอง
มิตรภาพเล็ก ๆ ผ่านจดหมายจึงเกิดขึ้น

